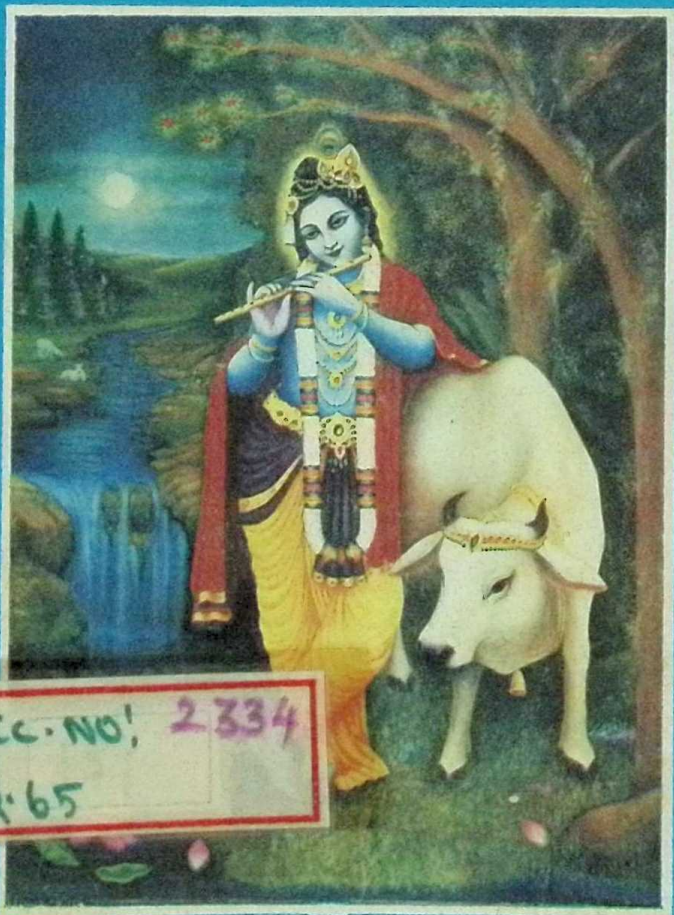

அறிவின் அரசன்

ACC. NO! 2334

R. 65

ராஜவித்யா
அறிவின்
அரசன்

வாழிய குருவும், கௌரங்கரும்

2334

KOVILOOR MEDALAYAM,
KOVILOOR - 630307
(NEAR) KARAIKUDI
(PHONE) 41-4368492

ராஜவித்யா

அறிவின்

அரசன்

தெய்வத்திரு

அ.ச. பக்திவேதாந்த சுவாமி பிரபுபாதா

ஸ்தாபக-ஆசாரியர்

அகில உலக கிருஷ்ண பக்தி இயக்கம்

பக்தி வேதாந்த புத்தக நிறுவனம் (BBT)

நியூயார்க்-லாஸ்ஏன்ஜல்ஸ்-லண்டன்-பம்பாய்-சென்னை

1784

BOOKS BY

His Divine Grace. A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada

Bhagavad-gita As It Is
Srimad-Bhagavatam, Cantos 1-7 (21 Vols.)
Sri Caitanya-caritamrta (17 Vols.)
Teachings of Lord Caitanya
The Nectar of Devotion
The Nectar of Instruction..
Sri Isopanisad
Easy Journey to Other Planets
Krsna Consciousness: The Topmost Yoga System
Krsna, the Supreme Personality of Godhead (3 Vols.)
Perfect Questions, Perfect Answers
Transcendental Teachings of Prahlad Maharaja
Krsna, the Reser Sir of Pleasure
Life Comes from Life
The Perfection of Yoga
Beyond Birth and Death
On the Way to Krsna
Raja-vidya: The King of Knowledge
Elevation to Krsna Consciousness
Krsna Consciousness: The Matchless Gift
Back to Godhead Magazine (Founder)

தமிழில் பிரபுபாதரின் நூல்கள்:

வினோதமான விண்வெளிப் பயணம்

துயரற்ற வாழ்வு

கேள்வி கேள்! மனிதா

அறிவின் அரசன்

அகில உலக கிருஷ்ணபக்தி இயக்கம் (ISKCON)

232, 'தயா' கீழ்ப்பாக்கத் தோட்ட சாலை

கீழ்ப்பாக்கம், சென்னை-600010. (போன்: 662286)

34-A 9B கிராஸ்,

வெஸ்ட் ஆஃப் கார்டு ரோடு

ராஜாஜி நகர் II நிலை

பெங்களூர். (போன் 80418)

உள்ளுரை:

1. ராஜ வித்யா: அறிவின் அரசன் 1
2. ஸம்ஸாரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அறிவு 17
3. கிருஷ்ண சக்திகளின் அறிவு. 25
4. மகாத்மாக்களின், பெரியோரின் வழியில் அறிவு ... 40 *
5. பரம்பரை: சீடத் தொடர்மூலம் அறிவு 53
6. கிருஷ்ணரது தோற்றங்கள்... .. 67
7. குருவில் நம்பிக்கையும், கிருஷ்ணருக்குச்
சரணடைதலுமாக அறிவு 80
8. கிருஷ்ண அறிவில் செயலாற்றல். 104

ராஜ வித்யா: அறிவின் அரசன்

ஸ்ரீ பகவானுவாச:

இதம்துதே குஹ்யதமம்

ப்ரவக்ஷ்யாம்யனஸ்யவே

ஞானம் விஞ்ஞான ஸஹிதம்

யஞ் ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸே' ஸுபாத்

“பரமபுருஷ பகவான் கூறினார்: எனதன்பு அர்ஜுனா! நீ என்னிடம் என்றும் அழுக்காறில்லாதவனாதலால் எதை அறிவதால் எல்லாத் துயர்களிலிருந்தும் பௌதிக நிலையிலிருந்தும் விடுபடுவாயோ, அந்த மிக இரகசியமான அறிவை உனக்கு அளிக்கிறேன்” (ப.கி. 9.1).

பகவத்கீதை ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் துவக்க வார்த்தைகள், பரமபுருஷ பகவான் கூறுவதைக் குறிக்கின்றன. இங்கே ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ‘பகவான்’ என்று குறிப்பிடப்படுகிறார். ‘பக’ என்றால் செல்வங்கள்; ‘வான்’ என்றால் உடையவர். கடவுளைப் பற்றிய அறிவு நமக்கு ஓரளவே இருக்கின்றது. ஆனால் வேத இலக்கியங்களில் கடவுள் என்றால் என்ன என்பது பற்றிய நிச்சயமான விவரங்களும் உண்மைகளும் உள்ளன. ‘கடவுள்’ என்பதன் பொருள் பகவான் என்ற ஒரு சொல்லால் விளக்கப்படுகின்றது. எல்லாச் செல்வங்களையும்—அறிவு, பொருள், வலிமை, அழகு, புகழ், துறவு எனும் எல்லாச் செல்வங்களையும் முழுமையாய் உடையவர் பகவான். இந்தச் செல்வங்களை எல்லாம் முழுமையில் கொண்டுள்ளவர் யாரையேனும் நாம் கண்டால் அவரைக் கடவுள் என்றறிய வேண்டும். அறிவுமிக்க, பொருள்மிக்க, புகழ்மிக்க, அழகும், பலமும் மிக்க மனிதர்கள் பலரிருக்கின்றார்கள். ஆனால் இந்தச் செல்வங்கள் எல்லாவற்றையும் உடையவனாக எந்த மனிதனும் உரிமை

பாராட்ட முடியாது. இவற்றை முழுமையில் உடையவராக கிருஷ்ணர் மட்டுமே கூறுகிறார்.

போக்தாரம் யக்ஞ தபஸாம்

ஸர்வ லோக மஹேஸ்வரம்

ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதானாம்

ஞாத்வாமாம் சாந்திம்ருச்சதி

“எல்லா வேள்விகட்கும் தவங்கட்கும் இறுதி நோக்க மாகவும், எல்லா கிரகங்கள், தேவர்களுக்கும், இறைவனாகவும், எல்லா உயிர்களின் அருமை நண்பனாகவும் என்னை அறியும் புனிதர்கள் ஜடத் துயரங்களிலிருந்து விடுபட்டு அமைதி அடைகின்றனர்.” (ப.கீ. 5 | 29)

இங்கே எல்லாச் செயல்களின் அனுபவிப்பாளராகவும், எல்லா உலகங்களின் உரிமையாளராகவும், தம்மைக் கூறுகிறார், பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் (ஸர்வ லோக மஹேஸ்வரம்). ஒரு மனிதன் மிகப் பெரிய நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரனாய் இருக்கலாம், தனது உரிமையைப் பற்றி அவன் மிகக் கர்வம் கொள்ளலாம். ஆனால் எல்லாக் கிரகங்களையும் உடையவராக கிருஷ்ணர் தம்மைக் கூறுகிறார். கிருஷ்ணரே எல்லோருக்கும் நண்பராகவும் தம்மைக் கூறிக் கொள்கிறார். (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வ பூதானாம்) கடவுளே எல்லாவற்றின் உரிமையாளரும், அவரே எல்லோருடைய நண்பரும், எல்லாவற்றையும் துய்ப்பவருமாகிறார் என்பதை அறியும் ஒருவன் மிக்க அமைதியை அடைகிறான். இதுவே உண்மையில் நிம்மதிக்கு வழி. “நானே உரிமையாளன்” என எண்ணும் காலம் வரையில் யாருமே அமைதியை அடைய முடியாது. உரிமை பாராட்டக் கூடியவர் யாரிருக்கின்றனர்? சில வருடங்கள் முன்புவரை சிவப்பிந்தியர்கள் அமெரிக்காவின் உரிமையாளராகக் கருதப்பட்டனர். இன்று அமெரிக்கர் இந்த நாட்டிற்கு உரிமை கொண்டாடுகின்றனர். இன்னும் நானூறு வருடங்களில் அல்லது ஆயிரம் வருடங்களில் இதே உரிமைக்கு வேறு யாரேனும் வரலாம். நிலமிங்கே இருக்கின்றது-நாம் இங்கு வந்து சொந்தக்காரர்களாகப் பொய்யுரிமை கொண்டாடுகிறோம். வேத நியதிகளுக்கு

ஒத்ததல்ல. ஸ்ரீ ஈசோபநிஷதம் “உலகில் உள்ள எல்லா உயிருள்ள, உயிரற்ற பொருள்களும் கடவுளால் ஆளப்பட்ட, கடவுளுக்குச் சொந்தமான பொருட்களே. (ஈசாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம்”) என்று கூறுகிறது. இந்தக் கூற்றின் உண்மை தெளிவானதேயாயினும் மயக்கத்தின் காரணமாக நாம் நம்மையே உரிமையாளராக எண்ணிக் கொள்கிறோம். உண்மையில் எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனே உரிமையாளர். எனவே மிகப் பெரிய செல்வந்தர் அவரேயாவார்.

தன்னையே கடவுள் என்று கூறிக் கொள்ளும் மனிதர் பலர் இருப்பதும் உண்மையே. உண்மையில், இந்தியாவில், குறைந்த பட்சம், இதுபோன்ற ஒரு டஜன் மனிதக் கடவுள்களை காண்பது என்றுமே கஷ்டமாக இருப்பதில்லை. ஆனால் இந்த ‘கடவுள்’களை ‘எல்லாவற்றிற்கும் நீங்கள் உரிமையாளர்களா?’ என்று கேட்டால் அதற்குப் பதிலளிக்க முடியாதவர்களாக இருக்கின்றனர். கடவுள் யாரென்பதை அறிய இதுவே அலகு. எல்லாவற்றிற்கும் உரிமையாளர் கடவுளே. எனவே எல்லோரையும் விட, எல்லாவற்றையும் விட, அவரே பலசாலியாக இருக்க வேண்டும். கிருஷ்ணர் இந்தப் பூவுலகில் இருக்கையில் அவரை வெல்லக் கூடியவர் யாருமே இருக்கவில்லை. எந்தப் போரையும் அவர் இழந்ததாகச் சரித்திரமில்லை. அவர் ஒரு க்ஷத்ரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தார். எளியோரைப் பாதுகாத்தல் க்ஷத்ரியரின் கடமை. அவரது செல்வத்தைப் பொறுத்தவரை 16,108 மனைவிகளை மணம் புரிந்திருந்தார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். ஒவ்வொரு மனைவியும் தனி மாளிகையையும், அவளுக்காகவே தனியான ஒரு ஸ்ரீ கிருஷ்ணரையும் அடைந்திருந்தனர். இப்பெண்மணிகளை அனுபவிப்பதற்காக 16,108, ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்களாக அவர் தன்னை விரித்துக் கொண்டிருந்தார். இது நம்பக் கடினமானதாக இருக்கலாம், ஆனால் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் இது கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த நூலை வேத இலக்கியமாகவும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை கடவுளாகவும் இந்தியாவின் பெரும் முனிவர்கள் பலர் அங்கீகரித்துள்ளனர்.

கிதை ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் முதல் செய்யுளில் 'குஹ்யதமம்' என்ற சொல்லில், அர்ஜுனனுக்கு மிக இரகசியமான ஞானத்தை விளக்குவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். இதை ஏன் அவர் அர்ஜுனனுக்கு அறிவிக்கிறார்? இதற்கு காரணம் அர்ஜுனன் 'அனகுய'-அழுக்கற்றவனாக இருப்பதுதான். ஜட உலகில் நம்மைவிட யாராவது சிறந்தவராக இருப்பதை நாம் கண்டால் நாம் பொருமை கொள்கிறோம். நாம் ஒருவர் மீதொருவர் பொருமை கொள்வது மட்டுமல்ல கடவுள் மீதும் பொருமை கொள்கிறோம். மேலும் "நானே உரிமையாளன்" என்று பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறும்போது நாம் அவநம்பிக்கை கொள்கிறோம். ஆனால் பொருமையின்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அறிவுரையைக் கேட்கும் அர்ஜுனன் விஷயம் இப்படிப்பட்டதல்ல. அர்ஜுனன் கிருஷ்ணருடன் சச்சரவுகள் செய்யாமல் அவர் கூறுவது ஏதானாலும் அதை ஒப்புக் கொள்கிறான். இதுவே அர்ஜுனனின் தனிச் சிறப்பு. இதுவே பகவத் கிதையை அறிவதற்கான வழி. நமது சுய மனக் கற்பனைகளால் இறைவனை அறிதல் அசாத்தியம். கேட்டறிந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

பொருமையற்றவனாக இருப்பதால் அர்ஜுனனுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இந்த விசேஷ ஞானத்தை அளிக்கிறார். இது வெறும் கொள்கை அறிவல்ல-அனுபவ அறிவு [விஞ்ஞான ஸஹிதம்]. பகவத் கிதையிலிருந்து நமக்குக் கிடைக்கும் எந்த அறிவும் வெறும் மதவெறிக்காகவோ அல்லது உணர்வெழுப்பும் சுயமனக் கற்பனைகளுக்காகவோ எடுத்துக் கொள்ளப் படக்கூடாது. இந்த அறிவு கொள்கையறிவும், செயலறிவும் இரண்டுமாகும். 'ஞான விஞ்ஞானம்'. இந்த அறிவில் ஒருவன் சிறந்தவனாகிவிட்டால் விடுதலை அவனுக்கு நிச்சயமே. ஜட உலகில் வாழ்வு இயற்கையாகவே அமங்களமானதும் துன்பம் மிகுந்ததுமாக இருக்கிறது. மோட்சம் என்றால் விடுதலை. இந்த அறிவைப் புரிந்து கொள்வதால் ஒருவன் நிச்சயமாக எல்லாத் துன்பங்களிலிருந்தும் விடுதலை

பெறுவானென்பது உறுதி. எனவே பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இந்த அறிவைப் பற்றி என்ன கூறுகிறார் என்பதை அறிவது மிக முக்கியம்.

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம்
பவித்ரம் இதமுத்தமம்
ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்மயம்
ஸுஸுகம் கர்துமவ்யயம்

‘இந்த அறிவு கல்வியின் அரசும், ரகசியங்களில் மிக்க ரகசியமுமாம். இதுவே மிகத் தூய்மையான அறிவு. அனுபவத்தில் நேரடியாகத் தன்னுணர்வைத் தருவதால் இதுவே அறத்தின் முழுமை. இது அழிவற்றதும், குதரகலத்துடன் செயலாற்றப்படுவதுமாம்’. (ப.கீ.9:2)

பகவத்கீதையின்படி அறிவின் சிகரம், கிருஷ்ண உணர்வே [ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம்]. ஏனெனில் உண்மையில் அறிவுள்ளவனின் அடையாளமே அவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரைச் சரணடைந்திருப்பதுதான் என்பதை பகவத்கீதையில் நாம் காண்கிறோம். கடவுளைப் பற்றி கற்பனை செய்து கொண்டே இருந்து, ஆனால் அவருக்குச் சரணடையாமலிருக்கும்வரை, அறிவின் பக்குவநிலையை நாம் அடையவில்லை என்பது தெளிவு. அறிவின் முழுமை இதுவே—

பஹுஞம் ஜன்மஞமந்தே
ஞானவான் மாம் ப்ரபத்யதே
வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி
ஸ மஹாத்மா ஸுதூர்லப:

‘பற்பல பிறப்பு இறப்புக்களுக்குப் பிறகு, உண்மையிலேயே அறிவு சான்றவனானவன் எல்லாவற்றிற்கும், எல்லாக் காரணங்களுக்கும் காரணமாக என்னை அறிந்தவனாய் என்னிடமே சரணடைகிறான். அத்தகு ஆத்மா அரிதானவன்.’ (ப.கீ.7:19)

சரணடையாதவரையில் நாம் கடவுளைப் புரிந்து கொள்வது இயலாது. கடவுளுக்குச் சரணடையப் பல

பிறவிகளாகலாம்: ஆனால் கடவுளின் பரமநிலையை ஏற்றுக்கொண்டால் சரணடைவது உடனடியாகவே சாத்தியமாகும். ஆனால் பொதுவாக இந்த ஜட உலகில் நம் நிலை இதுவல்ல. நாம் இயற்கையாகவே அழுக்காறு காரணமாக, “நான் ஏன் கடவுளிடம் சரணடைய வேண்டும்? நான் சுதந்திரமானவன். சுயமாகச் செயலாற்றுவேன்” என்று எண்ணுகின்றோம். எனவே இந்தத் தவறான எண்ணத்தைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ளப்பல பிறவிகள் நாம் செயலாற்ற வேண்டியிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் பெயர் மிகவும் முக்கியமானது, ‘கிருஷ்’ என்றால் தொடர்ந்த பிறவிகள் ‘ண’ என்றால் நிறுத்துபவர். நமது தொடர்ந்த பிறவிகளை கடவுளால் மட்டுமே நிறுத்த முடியும். கடவுளின் அகாரணமான கருணையின்றி யாருமே தனது தொடர்ந்த பிறப்பு இறப்பை நிறுத்திக் கொள்ள முடியாது.

ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் பொருள் விஷயம் “ராஜவித்யா.” ராஜா என்றால் ‘அரசன்,’ ‘வித்யா’ என்றால் அறிவு. சாதாரண வாழ்வில் ஒரு துறையில் ஒருவரையும், பிறிதொன்றில் வேறொருவரையும் மன்னராகக் காண்கிறோம். ஆனால் இந்த அறிவோ எல்லா அறிவுகளையும் ஆள்வது. மற்றெல்லா அறிவுகளும் இதற்குக் கீழ்ப்பட்டவையோ இதனுடன் தொடர்பு கொண்டவையோதாம். ‘ராஜகுஹ்யம்’ என்பது இந்த அரச அறிவு மிக ரகசியமானது என்பதையும், ‘பவித்ரம்’ என்பது இது மிகத் தூய்மையானது என்பதையும் குறிக்கின்றது. இந்த அறிவு “உத்தமம்” கூட. ‘உத்’ என்றால் ‘உயர்ந்தது,’ ‘தம்’ என்றால் “இருள்.” இவ்வுலகையும் இவ்வுலக அறிவையும் கடந்து உயர்ந்தது. “உத்தமம்”—இது ஒளியின் அறிவு, எனவே இருள் இதனின்றும் விலக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அறிவுப் பாதையை ஒருவன் பின்பற்றினால், அவன் பக்குவ வழியில் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறான் என்பதை தானாகவே அறிந்துகொள்வான். (ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்மம்.) ‘ஸுஸுகம் கர்தும்’ என்பது இவ்வறிவு செயலாற்ற மிகவும் மகிழ்ச்சி நிறைந்ததும்

கு தூ கலமானதுமாகும் என்பதைக் காட்டுகிறது. 'அவ்யயம்' என்பது இந்த அறிவு நிரந்தரமானது என்பதைக் குறிப்பது. இந்த ஜட உலகில் கல்விக்காகவும் செல்வத்திற்காகவும் நாம் உழைக்கலாம். ஆனால் இவை 'அவ்யயம்' அல்ல. ஏனெனில் இவ்வுடல் அழிவதுடன் கூடவே பிற எல்லாமும் அழிந்து விடுகின்றன. நமது கல்வி, முதுநிலைப் பட்டங்கள், வங்கிச் சேமிப்புகள், குடும்பம் எல்லாமே—மரணத்துடன் முடிவடைகின்றன. இந்த ஜடவுலகில், நாம் செய்வது ஏதானாலும் சரி, நிரந்தரமற்றதே. ஆனால் இந்த அறிவோ இப்படிப்பட்டதல்ல:

நேஹாபிக்ரம நாசோஸ்தி
ப்ரத்யவாயோ ந வித்யதே
ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய
த்ராயதே மஹதோ பயாத்

“இம் முயற்சியில் இழிவோ, இழப்போ இல்லை. இப்பாதையில் சிறிதளவு முன்னேற்றமும் கூட மிகக் கொடிய பயத்தினின்றும் ஒருவனைக் காக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது.” (ப.கீ. 2:40)

கிருஷ்ண உணர்வில் அறிவு மிகவும் பக்குவமானது. ஏனெனில் கிருஷ்ண உணர்வில் செயலாற்றும் ஒருவன் பக்குவத்தை அடையாவிட்டாலும் கூட இப்பிறவியில் விட்ட இடத்திலிருந்து மீண்டும் தொடர்கிறான். அதாவது கிருஷ்ண உணர்வில் செய்யப்படும் செயல்கள் அழிவற்றவை. அதே சமயம் ஜட ஆக்கங்கள் உடல் சம்பந்தப்பட்டவையாதலின் மரணத்துடன் அழிக்கப்பட்டு விடுகின்றன. பெயர்களைச் சார்ந்த அறிவு நிலைப்பதில்லை. நான் ஆண், நான் பெண், அமெரிக்கன், இந்தியன், இந்து, கிறிஸ்தவன் என நாம் எண்ணிக் கொண்டிருப்பதெல்லாமே உடல் சம்பந்தப்பட்டவையே. உடல் அழிவதுடன் அவைகளும் அழியும். நாம் உண்மையில் 'ஆத்மா'. எனவே நமது ஆன்மீகச் செயல்களெல்லாமே நாம் எங்கு சென்றாலும் தொடரும்.

இந்த அறிவின் அரசு, மிக மகிழ்வுடன் செயலாற்றப் படுவது என்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். கிருஷ்ண உணர்வில் செயல்கள் குதூகலத்துடன் செயலாற்றப்படுவதை நாம் எளிதாகக் காணலாம். கீர்த்தனமும், நடனமும், [கிருஷ்ணருக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட உணவான] பிரஸாதமுண்ணலும் பகவத் கீதை பற்றிய ஆய்வுரையாடலும் இவையே முக்கிய முறைகள். 'நிமிர்ந்து அமர வேண்டும், நீண்ட நேரத்திற்கு கடுமையான உடற்பயிற்சி செய்ய வேண்டும், சுவாசத்தை அடக்கவேண்டும்' என்பன போன்ற கடுமையான சட்டதிட்டங்கள் எதுவுமே இல்லை. இந்த முறை மிகவும் எளிதாக மகிழ்ச்சியுடன் செய்யப்படுவதாகும். ஆடவும், பாடவும், உண்ணவும், உண்மையைக் கேட்கவும் எவரும் விரும்புவார்கள். எனவே இம்முறை உண்மையில் "ஸுஸுகம்"—மிகவும் குதூகலமானதாகும்.

ஜட உலகில் கல்வியின் பல நிலைகள் உள்ளன. சிலர் இலக்கணப் பள்ளியையும், உயர்நிலைப் பள்ளியையுமே தாண்டாதவர்களாக இருக்கையில் பிறர் மேலே படித்து பி.ஏ., எம்.ஏ., பி.எச்.டி., போன்ற பல்கலைக்கழகப் பட்டங்களை வாங்குகின்றனர். ஆயின், இந்த ராஜ வித்யா—அறிவின் முழுமை என்பது, கல்வியின் அரசு என்பது தான் என்ன? இதுவே கிருஷ்ண உணர்வு என்பது. உண்மை அறிவு, "நான் யார்" என்பதை அறிவதே. நாம் யார் என்பதை அறியும் நிலைக்கு வரும்வரை நம்மால் உண்மை அறிவை அடையமுடியாது. ஸநாதன கோஸ்வாமி தனது அரசாங்க அலுவலை விட்டுவந்து முதன் முதலாக ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபுவைக் கண்ட போது "கல்வி என்பது என்ன?" என்று கேட்டார். சமஸ்கிருதம் உள்பட பல மொழிகளில் ஸநாதன கோஸ்வாமி வல்லுநராக இருந்தும் கூட 'உண்மைக் கல்வி' என்பது என்ன என்றுதான் கேட்டார். "பொது மக்கள் என்னைச் சிறந்த கல்விமான் என்கிறார்கள்"—ஸ்நாதன கோஸ்வாமி கூறினார், "நானும் அவர்களை நம்புமளவுக்கு அடி முட்டாளாகவே இருக்கிறேன்."

மகாப்பிரபு பதிலளித்தார், “நீங்கள் நற்கல்விகற்றவர் என ஏன் எண்ணக் கூடாது? பாரதீகத்திலும் சமஸ்கிருதத்திலும் நீங்கள் பெரும் பண்டிதராயிற்றே?”

“இருக்கலாம்,” ஸ்நாதன கோஸ்வாமி கூறினார், “ஆனால் நான் யாரென்பது எனக்குத் தெரியாதே” மகாப்பிரபுவை நோக்கி மேலும் கூறினார் ஸ்நாதன கோஸ்வாமி” நான் துன்பப்பட்ட விரும்பவில்லை, ஆனாலும் இந்த உலகத் துன்பங்கள் என்மீது திணிக்கப்படுகின்றன. நான் எங்கிருந்து வந்தேனென்பதோ, எங்கே போகின்றேனென்பதோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் மக்கள் என்னை கல்விமானென்கின்றனர். நான் பெரும் பண்டிதனென்று அவர்கள் கூறும்போது, நான் மிகவும் திருப்தி அடைகிறேன். ஆனால் உண்மையில் ‘நான் யாரெ’ன்பதையே அறியாத அடிமுட்டாள் நான்.” உண்மையில் ஸ்நாதன கோஸ்வாமி நம் எல்லோருக்காகவுமே இவ்வாறு பேசினார். ஏனெனில் இதுவே நம் எல்லோரின் தற்போதைய நிலையும். பள்ளிக் கல்வியைப் பற்றி நாமெல்லோரும் தற்பெருமை கொண்டவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால் ‘நாம் யார்’ என்று கேட்கப்பட்டால் நாம் பதில் கூற முடியாதவர்களாக இருக்கிறோம். ஒவ்வொருவரும் நமது உடலே நாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம், ஆனால் வேத இலக்கியங்களிலிருந்து இது சரியல்ல என்பதை அறிகிறோம். நாம் இந்த உடல்களல்ல என்பதை உணர்ந்த பின்னரே உண்மை அறிவிற்குள் நம்மால் உட்புக இயலும்—நாம் யாரென்பதை உண்மையில் உணர இயலும். இதுவே, அறிவின் ஆரம்பமாகும்.

தான் யாரென்பதை அறிவது மட்டுமல்லாது அந்நிலையில் செயற்படுவதுமே “ராஜ வித்யா” என்பது என விவரிக்கப்படலாம். நாம் யாரென்பதை அறியாதபோது நமது செயல்கள் எவ்வாறு முறையானவையாகும்? நமது உண்மை நிலையைத் தவறாக உணர்ந்திருக்கும் வரை நமது செயல்களிலும் நாம் தவறுணர்வு கொண்டவர்களாகவே இருப்போம். வெறுமே நாம் இந்த ஜட உடல்களல்ல என்பதை அறிவது மட்டும் போதாது. நாம்

ஆன்மீகமானவர்கள் என்ற உறுதிக்கு ஏற்ப நாம் செயற்படவும் வேண்டும். இந்த அறிவை ஆதாரமாகக் கொண்ட செயல்—ஆன்மீகச் செயல்—கிருஷ்ண உணர்வில் செயற்படுவதாம். இத்தகு அறிவு அவ்வளவு எளிதாக அடைய முடியாததாகத் தோன்றலாம். ஆனால் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரது கருணையாலும், ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே, ஹரே ராம் ஹரே ராம் ராம் ராம் ஹரே ஹரே எனும் சங்கீர்த்தனத்தால் இந்த அறிவை எளிதாகக் கிடைக்க வைத்த ஸ்ரீ சைதன்ய மகாப் பிரபுவின் கருணையாலும் இது மிக எளிதாக்கப் பட்டிருக்கிறது.

உயிர்வாழிகளை சைதன்ய மகாப்பிரபு இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாக பிரித்திருக்கிறார். அசைவன அசையாதன என்பவையே அவை. மரங்கள், புல், தாவரங்கள், கற்கள் முதலியன அசையாதவைகள்—ஏனெனில் அவைகளுக்கு உணர்வு தேவையான அளவு உயர் நிலையில் இல்லை. அவைகளுக்கும் உணர்வு இருக்கிறது. ஆனால் திரையிடப்பட்ட நிலையிலிருக்கின்றது. மனித உடலிலேயே இருந்தாலும் கூட ஒரு ஜீவாத்மா தனது உண்மை நிலையை புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் கல்லுக்குச் சமானமே. உயிரினங்கள்—பறவைகள், பிராணிகள், மிருகங்கள், பூச்சிகள், மனிதர்கள், தேவர்கள் என—80 லட்சத்திற்கு மேற்பட்டவை. இவற்றில் ஒரு சிறிய எண்ணிக்கையே மனித இனம். அந்த 4 லட்சம் மனித இனங்களிலும் கூட சிலரே பண்பாடுடையவர்கள் என ஸ்ரீசைதன்ய மகாப்பிரபு கூறுகிறார். அத்தகு பண்பட்ட மனிதர்களிலும் கூட வெகு சிலரே சாத்திரங்களின் வழிப்படுவோராயிருக்கின்றனர்.

தற்காலத்தில் பெரும்பாலோர் ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தைச் சேர்ந்தவராக, வழிபடுவோராகக் கூறிக் கொள்ளின்றனர்—கிறித்தவர், ஹிந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், பௌத்தர்கள் என; ஆனால் உண்மையில் இவர்கள் வேத நூல்களை நம்புவதில்லை. சாத்திரங்களில் நம்பிக்கை உள்ளவர்களில் பெரும்பாலோர் நல்ல செயல்களில், தர்மச் செயல்களில் பற்றுடையவர்களாயிருக்கின்றனர். யக்ஞம் (யாகங்கள்), தானம் (சகைச் செயல்கள்) தபஸ் (தவம்)

இவைகளே 'மதம்' என்று அவர்கள் எண்ணுகின்றனர். 'தவத்தில்' ஈடுபடுவோர்கள் தாமாகவே கடுமையான சட்டத்திட்டங்களை வலிய ஏற்று, பிரம்மச்சாரி [மாணவர்], சந்நியாஸி [துறவி]களைப் போன்று தவம் புரிகின்றனர். 'தானம்' என்பது ஒருவனது பொருள், உடமைகளை வலியப் பிறர்க்குக் கொடுப்பதாகும். தற்காலத்தில் 'யாகங்கள்' இல்லையாயினும், மகாபாரதம் போன்ற இதிகாசச் சரித்திர இலக்கியங்களிலிருந்து வைரம், தங்கம், வெள்ளி போன்ற செல்வங்களைப் பகிர்ந்தளித்து பெருயாகங்களை மன்னர்கள் நடத்தியதாக அறிகின்றோம். யாகங்கள் மன்னர் கட்காகவும், இவற்றினின்றும் சிறிய அளவிலான, "தானம்" குடும்பஸ்தர்களுக்காகவும் ஏற்பட்டது. சாத்திரங்களில் உண்மையான நம்பிக்கை உள்ளவர்கள் இத்தகு நெறிகளை வழக்கமாக ஏற்றிருந்தனர். ஆனால் இக்காலத்திலோ, பொதுவாக, மக்கள் வெறுமே ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகக் கூறிக் கொள்கிறார்களே தவிர உண்மையில் ஒன்றுமே செய்யாதவர்களாகவே இருக்கின்றனர். லட்சக்கணக்கான இத்தகு மக்களில் வெகு சிலரே உண்மையில் தானம், யாகம், தவம் செய்பவர்களாக இருக்கின்றனர். அண்டமெங்கும் இத்தகு தர்மங்களைப் பாலனம் செய்யும் லட்சக்கணக்கான மக்களிலும் கூட ஒரு சிலரே முழுமையான ஞானத்தை அடைந்து தாங்கள் யாரென்பதைப் புரிந்து கொள்கிறார்கள் என்று சைதன்ய மகாப்பிரபு கூறுகிறார்.

"நான் இந்த உடலல்ல, ஆத்மாவே!" என்பதை மட்டும் அறிந்து கொள்வது போதாது. இந்த ஜட இயற்கையின் சிக்கலிலிருந்து, நாம் தப்பிக்க வேண்டும். இதுவே 'முக்தி', 'விடுதலை' எனப்படுவது. தான் யார் என்பதை அறிந்த சுய அறிவு பெற்ற பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களில் ஏதேனும் ஓரிருவரே உண்மையில் விடுதலை பெறுகின்றனர். அத்தகு விடுதலை பெற்ற பல்லாயிரக்கணக்கானவர்களிலும் கூட ஓரிருவரே ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யாரென்பதை அறியக் கூடும். எனவே கிருஷ்ணரைப் புரிந்து கொள்வது அவ்வளவு எளிதான செயலல்ல. இவ்வாறாக, அறியாமையும் கிளர்ச்சியும் குணமாகக் கொண்ட இந்தக் கலியுகத்திலே

விடுதலை என்பது பொதுவே எவருக்கும் எட்டாக் கனியாகவே ஆகியிருக்கின்றது. முதலில் பண்பாட்டையும் முழுச் சிரமத்தையும் மேற் கொண்ட பிறகு அறநெறியாளராகி, பிறகு தானங்கள் யாகங்கள் செய்து ஞானத்தின் நிலையை அடைந்து பின்னரே விடுதலை [முக்தி] நிலையை அடைய வேண்டும். முக்தி நிலையையும் கடந்தபின் தான் கிருஷ்ணரைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இம்முறை பகவத் கீதையிலும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது.

ப்ரஹ்ம பூதப்ரஸன்னாத்மா
ந ஷோசதி ந காங்ஷதி
ஸம ஸர்வேஷு பூதேஷு
மத்பக்திம் லபதே பராம்

“இவ்வாறாக உன்னதமாக நிலைபெற்றவன் உடனேயே பரப்ரஹ்மத்தை உணர்ந்து விடுகிறான். அவன் எதற்காகவும் ஏக்கமோ, ஏமாற்றமோ அடைவதில்லை. எல்லா உயிரினங்களிடமும் சமநோக்குடையவனாகி அவன் இவ்வுயர்நிலையில் எனது தூய பக்தித் தொண்டை அடைகிறான்.” (ப.கீ.18:54)

இவையே முக்தியின் அறிகுறிகள். முக்தி அடைந்தவனின் முதல் அறிகுறியே அவன் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியுடையவனாக இருப்பதுதான். கவலையுடையவனாக அவனை காண்பதே முடியாது. அவனுக்கு எந்த ஏக்கமும் இல்லை. “என்னிடம் இது இல்லை. ஓ, எனக்கு அது வேண்டுமே! இந்தப் பணத்தைக் கட்ட வேண்டியிருக்கிறதே, எனக்கு இங்கே போக வேண்டுமே, அங்கே ஓட வேண்டுமே” என அவன் துடிப்பதே இல்லை. முக்தி அடைந்தவனுக்குக் கவலைகளே இல்லை. அவன் உலகிலேயே பரம ஏழையாக இருக்கலாம். இருப்பினும் அவன் கவலைப் படுவதோ, தான் ஏழை என எண்ணுவதோ இல்லை. தான் ஏழை என ஏன் அவன் எண்ண வேண்டும்? நாம் என்பது இந்த ஜட உடல்களே என்றும், ஜடப் பொருட்களெல்லாம் அவற்றைச் சேர்ந்த உரிமைப் பொருட்களென்றும் எண்ணும்போதுதான் நாம் ஏழை

என்றும் பணக்காரரென்றும் நம்மை எண்ணிக் கொள்கிறோம். ஆனால் ஜட வாழ்க்கை உணர்வினின்றும் முக்தி பெற்றவனுக்கோ உரிமைப் பொருட்கள், பொருளில்லா நிலை இவை எதிலும் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. "எனக்கு அடையவோ இழக்கவோ ஏதுமில்லை. இவை எல்லாவற்றிலிருந்தும் நான் வேறுபட்டவனே" என எண்ணுகிறான் அவன். பிறரையும் அவன் பணக்காரன், ஏழை, கற்றவன், அறிவிலி, அழகுடையவன், குருமானவன் எனக் காண்பதில்லை. எந்த விதமான ஜட இருமைகளையும் அவன் காண்பதில்லை. ஏனெனில் அவனது பார்வை முழுவதுமே ஆன்மிகத் தளத்திலிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் கிருஷ்ணரின் அங்கமே என அவன் காண்கிறான். இவ்வாறாக எல்லா ஜீவாத்மாக்களையும் அவர்களது உண்மை உருவத்தில் காணும் அவன் அவர்களைக் கிருஷ்ண உணர்வுக்குத் திருப்பிக் கொண்டு வர முயல்கிறான். பிராமணனோ, சூத்திரனோ, கருப்பனோ, வெளுப்பனோ, ஹிந்துவோ, கிறித்துவனோ, யாராயினும் கிருஷ்ண உணர்வுக்கு வரவேண்டுமென்பதே அவனது கண்ணோட்டம். இவ்வாறாக ஒருவன் நிலைபெற்றுவிட்டால்— 'மதப்பக்திம் லபதேபராம்'—ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் தூய பக்தனாவதற்குத் தகுதி உடையவனாகிறான் அவன்.

நடைமுறையில் சொன்னால், இந்தக் கலியுகத்தில் இந்த முறை அவ்வளவு எளிதல்ல. இந்த யுகத்தின் மக்களைப் பற்றி ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அவர்களது வாழ்க்கைக் காலம் மிகவும் குறைந்தது என்றும், அவர்கள் மிகவும் சோம்பேறிகளாகவும், கால தாமதம் செய்பவர்களாகவும், அதிகமாக உறங்குபவர்களாகவும், உறங்காத நேரங்களில் பணம் சேர்ப்பதில் மும்முரமாக இருப்பவர்களாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதிக பட்சம் ஒரு நாளில் இரண்டு மணி நேரமே அவர்களுக்கு ஆன்மீகச் செயல்களுக்காகக் கிடைக்கின்றதென்றால் ஆன்மீக உணர்விற்கான நம்பிக்கை எங்கே இருக்கிறது? அப்படியே ஆன்மீக முன்னேற்றத்தில் ஒருவனுக்கு அக்கறை இருந்தாலும்கூட அவனை வைத்து

லாபம் செய்ய பற்பல போலி ஆன்மீகக் குழுக்கள் இருப்பதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த யுகத்து மக்கள் மிகவும் துரதிருஷ்டம் உடையவர்களென்றும் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளனர். வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளான உண்ணுதல், காத்தல், புணர்தல், உறங்குதல் போன்ற மிருகங்கள் அடையக் கூடியவற்றை அடையவும் கூட அவர்களுக்குப் பெருஞ் சிரமங்கள் இருக்கின்றன. இந்த யுகத்தில் இத்தேவைகளை உடையவர்களாக இருக்கும் மக்களும் எப்போதும் போரைப் பற்றிய கவலை உடையவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆக்கிரமிப் பாளரிடமிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்காகவோ அல்லது தாமாகவோ போருக்குச் செல்ல வேண்டியவர்களாகவே இருக்கின்றனர் இவர்கள். இதற்குமேல் கலியுகத்தில் எப்போதுமே தொல்லைதரும் உடற்பிணிகளும், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளும் வேறு இருக்கின்றன. எனவேதான் இந்த யுகத்தில், விதிக்கப்பட்ட நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றி விடுதலையின் பக்குவ நிலையை அடைவது மக்களுக்கு முடியாததே என்று பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கருதினார்.

இவ்வாறாக தனது அகாரணமான கருணையால் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், சைதன்ய மகாப் பிரபுவாக வந்து ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண, கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே, ஹரே ராம, ஹரே ராம, ராம ராம ஹரே ஹரே எனும் கீர்த்தனத்தால் வாழ்வின் உயர் பக்குவ நிலையையும் ஆன்மீக ஆனந்தத்தையும் அடையும் வழியை விநியோகித்தார். இந்த சங்கீர்த்தன முறை நடைமுறையில் கொண்டு வரக் கூடியது. ஒருவன் முக்தியடைந்தவனோ, இல்லையோ, ஆன்மீக வாழ்வுக்கு ஏற்ற நிலை உடையவனோ, இல்லையோ இவை எதையும் சார்ந்ததல்ல இம்முறையாராயினும், இம்முறையை ஏற்பவர் உடனே தூய்மையடைகின்றனர். எனவேதான் இது 'பவித்ரம்' (தூய்மையானது) என்று கூறப்படுகின்றது. மேலும், இந்த கிருஷ்ண உணர்வு முறையை ஏற்பவனுக்கு அவனது பாவச் செயல்களின் உறங்கு விளைவு விதைகள் எல்லாமே

சிதைக்கப்பட்டு விடுகின்றன. எவ்வாறு நெருப்பு அதிலிடும் பொருட்களெல்லாவற்றையும் நீராக்கி விடுகின்றதோ அதுபோலவே இந்த முறையும் நமது கடந்த காலப் பாவ விளைவுகள் எல்லாவற்றையும் நீராக்கி விடுகின்றது.

பாவச் செயல்களே நமது துயரங்களுக்குக் காரணம் என்பதை நாமறிய வேண்டும். அறியாமையே பாவச் செயல்களுக்குக் காரணம். பாவங்கள் அல்லது அத்துமீறல்கள், 'எது? என்ன?' என்பதை அறியாதவர்களாலேயே செய்யப்படுகின்றன. உதாரணமாக, ஒரு குழந்தை, அப்பாவித்தனமாக தனது கையை, அறியாமையின் காரணத்தால் நெருப்பில் வைக்கிறது. உடனே அது கடப்படுகின்றது. ஏனெனில் நடுநிலையுடையதான நெருப்பு அறியாக் குழந்தையாயிற்றே என்று ஏதும் விசேஷமாகக் கவனிப்பதில்லை. நெருப்பு நெருப்பாகவே செயற்படும். அதுபோலவே இந்த ஜட உலகம் எவ்வாறு இயங்குகிறது, இதனை இயக்குபவர் யார், எவ்வாறு இது இயக்கப்படுகிறது, இவற்றை அறியாமல், நாம் அறியாமையால் முட்டாள்தனமான வழிகளில் செயல்படுகிறோமாயினும், இயற்கை மிகவும் கண்டிப்பானதானதால் நமது செயல்களின் விளைவுகளிலிருந்து தப்ப நம்மை அனுமதிப்பதில்லை. தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஒரு செயலை நாம் செய்துவிட்டால், அதன் விளைவுகளும், தொடரும் துயரங்களும் நிச்சயமாக இருக்கின்றன. இருப்பினும் உண்மை நிலை என்ன, கடவுள் யார், அவருடன் நமது உறவு என்ன என்பவற்றை அறிவின் மூலம் நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

துயரங்களிலிருந்து விடுதலை பெற உதவும் இந்த அறிவு மனிதப் பிறவியில் மட்டுமே சாத்தியம், மிருகப் பிறவிகளில்லை. உலகெங்கும் பற்பல மொழிகளில் நமக்கு அறிவும், நல்வழியும் காட்ட சாத்திரங்கள் பல எழுதப்பட்டுள்ளன. நினைவுக் கெட்டாக் காலமாக மக்கள், இறைவனுடன் தமது உறவை மறந்திருக்கின்றனர் என்று ஸ்ரீ சைதன்ய மகாப் பிரபு எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். எனவேதான் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், சாத்திரங்

மனிதனுக்குப் போதிப்பதற்காக பற்பல பிரதிநிதிகளை அனுப்பியிருக்கிறார். இந்தச் சாத்திரங்களை, முக்கியமாக நவீன உலகிற்கு இன்றியமையாததான, பகவத் கீதையை, நாம் நன்முறையில் உபயோகப்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஸம்ஸாரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட அறிவு

கிருஷ்ண உணர்வு முறை 'ஸுஸுகம்' பயில மிகவும் இன்பமானதும், எளிதானதுமாகும் என்று கிருஷ்ணர் விளக்கமாகக் கூறியிருக்கிறார். உண்மையில் பக்தி முறை மிக்க இன்பமானதாகும். இசைக் கருவிகளுடன் நாம் இனிமையாகப் பாட, பிறர் கேட்டு, தாமும் சேர்ந்து பாடுகிறார்கள் (ஸ்ரவணம் கீர்த்தனம்). இந்த இசையானது பரம புருஷனான பகவானுடன் தொடர்புடையதாகவும் அவரைப் புகழ்வதாகவுமே இருக்கவேண்டும். பகவத் கீதையைக் கேட்பதும் பக்தி தொண்டின் ஓர் அங்கமே. கேட்பதோடு மட்டுமின்றி இதைத் தன் வாழ்வில் கடைப் பிடிக்கவும் ஒருவன் ஆவலுடையவனாக இருக்கவேண்டும். கிருஷ்ண உணர்வு ஒரு விஞ்ஞானமாகும். எனவே கண்முடித்தனமாக இது ஏற்றுக் கொள்ளப்படக் கூடாது. ஒன்பது விதமான பக்தித் தொண்டுகள் சிபாரிசு செய்யப்படுகின்றன (கேட்டல், சொல்லுதல், நினைத்தல், வழிபடுதல், வேண்டுதல், தொண்டுசெய்தல், இறைவனுடன் நட்புறவு கொள்ளுதல், சேவகனாக நடத்தல், எல்லாவற்றையும் இறைவனுக்கே சமர்ப்பித்தல்). இவையெல்லாமே பயில எளிதானவையும் இன்பமாகச் செய்யப்பட வேண்டியவையுமே ஆகும்.

பகவத் கீதையும், ஹரே கிருஷ்ண மந்திரமும் ஹிந்து மதத்தின் ஒரு பிரிவு என்றெண்ணுபவர்கள், இதனால் இவற்றை ஏற்கக் கூடாதென்றெண்ணுபவர்கள், கிறித்தவமத தேவாலயங்களுக்கு சென்று அங்கேயும் பாடலாம். இம்முறைக்கும் அம்முறைக்கும் எந்த வேறுபாடுமில்லை. எந்த முறையைப் பின்பற்றினாலும் கடவுள் உணர்வுடையவனாக ஒருவன் ஆகவேண்டும் என்பதே நோக்கம். கடவுள் முஸ்லிமும்ல்ல, ஹிந்துவுமல்ல, கிறித்தவரும்ல்ல, அவர் கடவுள். நாமும் ஹிந்து முஸ்லிம்

கிறித்தவர் என்று கருதப்பட வேண்டியவரல்லர். இவையெல்லாம் உடற்பட்டங்களே. கடவுளின் அங்க உறுப்புகளான நாமெல்லோரும் தூய ஆத்மாக்களே. கடவுள் 'பவித்ரம்' தூய்மையானவர். எனவே நாமும் தூய்மையானவர்களே. எவ்வாறோ, இந்த ஜட சமுத்திரத்தில் விழுந்துவிட்ட நாம், அலைகள் மோதுகையில் துயருறுகின்றோம். உண்மையில் அடிக்கும் ஜட அலைகளுக்கும் நமக்கும் (தொடர்பு) ஒன்றுமேயில்லை. "கிருஷ்ண, தயவுசெய்து என்னை மீட்பாய்" என்று நாம் வேண்ட வேண்டியதே. கிருஷ்ணரை மறக்கும் அதே நேரத்தில் மயக்கப் பெருங்கடல் நம்மைச் சூழ்கின்றது. இக்கடலினின்றும் தப்பிக்க ஹரே கிருஷ்ண கீர்த்தனம் இன்றியமையாததாகும். "ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண, கிருஷ்ண கிருஷ்ண, ஹரே ஹரே, ஹரே ராம ஹரே ராம, ராம ராம, ஹரே ஹரே என்பது கிருஷ்ணரிலிருந்து வேறானதல்லாத ஒலியாகும் (சப்தம்). ஒலிக் கிருஷ்ணரும் பகவான் கிருஷ்ணரும் ஒருவரே. ஹரே கிருஷ்ண கீர்த்தனம் செய்து நாம் நடனமாடுகையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் நம்முடன் நடனமாடுகிறார். "நாம் அவரைக் காணவில்லையே" என்று நாம் கூறலாம். காணவேண்டுமென்பதில் நாம் ஏன் இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்? ஏன் கேட்கக் கூடாது? பாசத்தல், கேட்டல், சுவைத்தல், முகர்தல், தொடுதல், இவையெல்லாமே அனுபவம், அறிவு இவற்றிற்கான கருவிகளே. பார்ப்பதில் மட்டுமே ஏன் நாம் இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்? . பக்தன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைக் காணவேண்டுமென்று விரும்புவதில்லை. அவரைப் பற்றிக் கேட்பதிலேயே அவன் திருப்தி அடைகிறான். நாளடைவில் பார்த்தாலும் இருக்கலாம், இருப்பினும் கேட்பதையும் குறைந்த முக்கியத் துவமுள்ளதாகக் கருதக்கூடாது. பலவற்றை நாம் பார்க்க முடியவில்லை-ஆனால் கேட்கிறோம். காற்று நமது காதுகளுடே ஒலித்துக் கொண்டு செல்லலாம். நம்மால் கேட்க முடியும். ஆனால் காற்றைக் காண்பது சாத்தியமல்ல. எனவே கேட்பது என்பது காண்பதை விட எவ்விதத்திலும்

குறைந்ததோ, மதிப்பற்றதோ அல்லாததாகையால் நாம் கிருஷ்ணரைக் கேட்டு, ஒலி மூலமாக அவரது சாந்நித்யத்தை உணரலாம். ‘‘நான் என் இருப்பிடத்திலில்லை. தியானிக்கும் யோகியின் இதயத்திலுமில்லை. எங்கே எனது தூய பக்தர்கள் பாடுகிறார்களோ அங்கேயே நான் இருக்கின்றேன்’’ என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே கூறுகிறார். உண்மையில் முன்னேற்றமடைய கிருஷ்ணருடைய சாந்நித்யத்தை நாம் உணரமுடியும்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்து எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு, அவருக்கு எதையும் சமர்ப்பிக்காமலிருக்க வேண்டுமென்பதல்ல. ஒவ்வொருவரும் இறைவனிடமிருந்து எதையேனும் பெறுபவராயிருக்கின்றனர். ஏன் ஏதாவது கொடுக்கக் கூடாது? ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடமிருந்து இவ்வளவு ஒளி, காற்று, உணவு, நீர் மேலும் பற்பலவற்றை நாம் பெறுகிறோம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரால் இந்தத் தேவைகள் தரப்படாவிட்டால் யாராலும் வாழமுடியாது. மீண்டும், மீண்டும், பெற்றுக் கொண்டேயிருந்து பதிலுக்கு என்றுமே ஒன்றும் ‘அளிக்காமலிருப்பது அன்பா? அன்பென்றால் கொடுப்பதும், வாங்குவதும் இரண்டும் வேண்டும். யாரிடமிருந்தேனும் வாங்கிக் கொண்டே இருந்து பதிலுக்கு எதுவுமே கொடுக்காமலிருப்பது அன்பல்ல. அதற்குச் சுரண்டல் என்று பெயர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு எதையும் சமர்ப்பிக்காமலேயே நாம் பாட்டுக்கு, உண்டு கொண்டே இருப்பது சரியல்ல. பகவத் கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்:

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் நோயம்
யோ மே பக்த்யா ப்ரயச் சதி
ததஹம் பக்த்யு பஹ்ருதம்
அஸ்நாமி பரயதாத்மன:

யத் க ரோஸி யதஸ்நாஸி
யஜ் ஜுஹோஸி ததாஸியத்
யத் தபஸ்யஸி கௌந்தேய
தத் குருஸ்வ மதர்ப்பணம்

“அன்புடனும் பக்தியுடனும் ஒரு இலையையோ, பூவையோ, பழத்தையோ, நீரையோ ஒருவன் அர்ப்பணித்தால் அதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். குந்தி மகனே! நீ என்னவெல்லாம் செய்கிறாயோ, எவையெல்லாம் உண்கிறாயோ, எதையெல்லாம் தானம் செய்கிறாயோ, என்னவெல்லாம் தவங்களைப் புரிகிறாயோ, இவை எல்லாவற்றையுமே எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்யக் கடவாய்.” (ப.கீ.9:26,27)

பெறுதல், அளித்தல் இவைகளுக்கு மேலாக, பக்தித் தொண்டாற்றுகையில் ஒருவன் தனக்குள்ளே அந்தரங்கமான பிரச்சினைகளையும், துன்பங்களையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் “கிருஷ்ண, நான் இவ்விதமாகக் கஷ்டப்படுகின்றேன். அலைமோதும் இந்த ஜட மயக்கக் கடலில் நான் விழுந்து விட்டேன். அன்புடன் எனைக் காப்பாய். இந்த ஜட உலகுடன் எனக்கு எந்த தொடர்புமில்லை என்பதை இப்போது அறிந்து கொண்டேன். அட்லாண்டிக் பெருங் கடலில் எறியப்பட்டது போலவே நான் இங்கு சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் அலைமோதும் அட்லாண்டிக் கடலுடன் என்னை ஒருமைப்படுத்திக் கொள்ளாத போதும் கூட, பெருங்கடலின் அலைமோதலுக்கு நான் உட்பட்டிருக்கிறேன். உண்மையில் உமது அங்கமான ஆன்மிக ஒளிச்சுடர்ப் பொறியே நான்” என்று அவன் கூற வேண்டும். துரதிருஷ்டவசமாக நாம் கடலுடன் நம்மை ஒருமைப்படுத்தி எண்ணி, அலைமோதலை நிறுத்த விரும்புகின்றோம். இது அசாத்தியமே. அலைகளை நிறுத்த நாம் முயலக் கூடாது. அது முடியாது. இயற்கையின் நியதி அதுவே யாதலால், அலைமோதல் இருந்து கொண்டேதானிருக்கும். முட்டாள்களே இவ்வுலகுக்குச் சரிக்கட்ட முயல்வர். எவ்வாறு இதனின்றும் வெளியேறுவதென்பதே பிரச்சினை. சரிக்கட்ட முயற்சி செய்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் திரும்பாதவர்கள், பிறப்பு இறப்புக் கடலில் மறுபிறவிகளுக்குத் தொடர்ந்து உட்பட வேண்டியவர்களாகின்றனர்.

அஸ்ரத்ததானு: புருஷா
தர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப
அப்ராப்ய மாம் நிவர்தந்தே
ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மனி

“பக்திநெறியில் கருத்தில்லாதவர்களால் என்னை அடையமுடியாது, எதிரிகளை வெல்பவனே, அவர்கள் இந்த ஜட உலகின் பிறப்பு இறப்புக்கு மீண்டும் வருகின்றனர்.

(ப.கீ.9.3)

மதம் என்றால் இறைவனுடன் நம்மை இணைப்பது என்பதே விளக்கமாகும். இறைவனுடன் நம்மை இணைக்க இயலாததாகில் அது மதமல்ல. மதம் என்றால் இறைவனைத் தேடுதல், இறைவனை அறிந்து, அவருடன் நமது உறவை நிலைநாட்டுதல்—இதுவே மதம். பக்தித் தொண்டில் ஈடுபடுபவர்கள், ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அல்லது கடவுளுக்காகச் செயலாற்றுகின்றனர். இவ்வாறாக இறைவனுடன் இணைப்பிருப்பதால், கிருஷ்ண உணர்வு ஒரு மதமாகும்.

புதிதாக ஒரு மதத்தைத் தயாரிக்க முடியாது. உண்மை மதம் அதிகாரப்படுத்தப்பட்ட ஒரு மூலத்திலிருந்தே வரவேண்டும், இறைவனே அவரது பிரதிநிதியோ மதத்தின் மூலமாகின்றனர். மதம் என்பது கடவுளின் சட்டம் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. அரசாங்கச் சட்டத்தை ஒரு தனிமனிதன் தானாகத் தயாரிக்க முடியாது. சட்டம் இருக்கின்றது. அது அரசாங்கத்தால் அளிக்கப்படுவது. ஒருவன் தனது சொந்த சங்கத்திற்காக தனது எண்ணப்படி சட்டத்திட்டங்களை உருவாக்கினாலும் கூட, அந்த சட்டத்திட்டங்கள் அரசாங்க சட்டத்தால் அங்கீகாரம் செய்யப்பட வேண்டும். அது போலவே, மதக் கொள்கை சிலவற்றை நாம் உண்டாக்க விரும்பினாலும் வேத அதிகாரத்தால் அது அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.

பகவத் கீதையும் மதமே. ஸ்ரீமத் ராமானுஜாசாரியர், மத்வாசாரியர், விஷ்ணுஸ்வாமி, பகவான் ஸ்ரீசைதன்யர், சங்கராசாரியர் மற்றும் பற்பல பெரும் அதிகாரிகள் பகவத் கீதையை மதத்தின் உயர் கொள்கை நெறியாயும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை முழுமுதற் கடவுளாகவும் ஏற்றுக்

கொண்டுள்ளனர். இதில் ஐயமேதுமில்லை. மேற்கத்திய நாடுகளிலும் கூட பகவத் கீதை சிறந்த தத்துவ ஞானப் புத்தகமாக ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டுள்ளது. பற்பல பேரறிஞர்களும் தத்துவ ஞானிகளும் இதைப் படித்துக் கருத்துரைகள் தந்துள்ளனர். அறிஞர்களாலும் ஆசாரியர்களாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தும் கூட பகவத் கீதையை ஏற்காதவர்களும், நம்பிக்கையற்றவர்களும் இருக்கின்றனர். கீதையை ஒரு அதிகார சாத்திரமாக அவர்கள் ஏற்பதில்லை. ஏனெனில் கிருஷ்ணன் என்று பெயருடைய ஒரு சாதாரண மனிதனின் உணர்ச்சிப் பெருக்கின் உருப்பெருக்கே பகவத்கீதை என அவர்கள் எண்ணுகின்றனர். இவ்வாறாக மேற்குறிப்பிட்ட பதத்தில் பகவத்கீதையின் அதிகார நிலையை மறுப்போர் தம்முடன் எவ்விதத் தொடர்பும் கொள்ள இயலாறென்றும் அவருடன் உறவில்லாதவராதலின், அவர்கள் பிறப்பு இறப்புச் சுழலிலேயே தங்கிவிடுகின்றனர் என்றும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகின்றார் [அப்ராப்ய மாம் நிவர்தந்தே ம்ருத்யு ஸம்சார வர்த்மனி]. ஸம்ஸாரம் எனும் பிறப்பு இறப்புச் சுழலுக்குட்பட்டவன், மறு பிறவியில், இதுபோன்றே பகவத் கீதையைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய மறு வாய்ப்பைப் பெறுவான் என்பதற்கு ஒரு உறுதியுமில்லை. அடுத்த பிறவியில் மீண்டும் மனிதனாகவோ, அமெரிக்காவிலோ, இந்தியாவிலோ, ஏன் இந்த கிரகத்திலோ கூடப் பிறப்பான் என்பதற்கு ஒரு நிச்சயமுமில்லை. இது நமது செயல்களைப் பொறுத்ததேயாம். பிறப்பு இறப்புப் பாதையில், நாம் பிறந்து, சில காலம் இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்து, பின் இவ்வுடலை நீத்து, மீண்டும் தாயின் வயிற்றில் புகுந்து, மனிதனாகவோ அல்லது மிருகமாகவோ வெளிவருவதற்காக மற்றொரு உடலைத் தயார் செய்து கொண்டு, மீண்டும் நமது செயல்களைத் துவங்குகிறோம். இதுவே 'ம்ருத்யு ஸம்சார வர்த்மனி' என்று கூறப்படுவது. இப்பாதையை விட்டு விலக ஒருவன் விரும்பினால் அவன் கிருஷ்ண உணர்வை ஏற்க வேண்டும்.

“உலகிலேயே மிக வினோதமானது என்ன?” என

யுதிஷ்டிர மகாராஜா கேட்கப்பட்டபோது, “ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு கணமும், மக்கள் இறந்து கொண்டிருந்தும் கூட, தனக்கு மரணம் வராது என ஒவ்வொருவனும் எண்ணுவதே உலகில் மிகவும் வினோதமானதாகும்,” என்று பதிலளித்தார் அவர். ஒவ்வொரு நிமிடமும், கணமும், உயிர்வாழிகள் மரணதேவனின் ஆலயத்திற்குச் செல்வதை நாம் அனுபவிக்கிறோம். மனிதர், பிராணிகள், புழுக்கள் மிருகங்கள், பறவைகள்—ஒவ்வொருவரும் செல்கின்றனர். எனவேதான் இவ்வுலகம் ம்ருத்யுலோகம் அல்லது மரணக்கிரகம் என்றழைக்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு நாளும் மரணங்கள் நிகழ்கின்றன. சுடுகாட்டிற்கோ, புதைகாட்டிற்கோ சென்றால் நாம் இதைக் கண்கூடாகக் காணலாம். இருப்பினும் ஒவ்வொருவனும் ‘எவ்வாறேனும் நான் வாழ்வேன்’ என்றுதான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். மரணச் சட்டங்களுக்கு ஒவ்வொருவனும் உட்பட்டிருந்தும் கூட, யாருமே இதைப் பற்றிக் கவனமாக எண்ணுவதில்லை. இதுவே மாயை. நாம் என்றுமே வாழ்வோம் எனும் எண்ணத்தில், விரும்பியவற்றையெல்லாம் செய்துகொண்டே போகும் நாம், இவற்றிற்கெல்லாம் நாம் பொறுப்பாளியாக வேண்டியதில்லை என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம். இது மிகவும் அபாயகரமான வாழ்க்கை. மயக்கத்தின் ஆழமான பகுதி இதுவே. எனவே மிகக் கவனமுடையவர்களாக ஆகி மரணம் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் உணர வேண்டும். “மரணம் போல் நிச்சயமானது” எனும் பழமொழியை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். இவ்வுலகில் மிகவும் நிச்சயமானது மரணமே என்பதே இதன் பொருள். யாருமே இதைப் புறக்கணிக்க முடியாது. மரணம் வரும்போது தலைக்கனமிக்க நமது தத்துவங்களும், மேற்படிப்புப் பட்டங்களும் நமக்கு உதவா. வாட்ட சாட்டமான உடலும், எதற்கும் கவலைப்படாத நமது அறிவும், எல்லாமே அழிக்கப்படுகின்றன. அவ்வமயம், பின்னப்பகுதி அங்கமான ஜீவாத்மா, ஜடஇயற்கையின் ஆளுகைக்குக்

கீழே வந்து விடுவதால், பிரக்ருதி (இயற்கை) யானது நமது தகுதிக்கேற்ற விதமான உடலை நமக்கு அளிக்கிறது. இந்த அபாயத்தை ஏற்க விரும்பினால் கிருஷ்ணரை நாம் புறக்கணிக்கலாம். இதை நாம் ஏற்க விரும்பாவிடில், பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் நமக்கு உதவ வருவார்.

கிருஷ்ண சக்திகளின்

அறிவு

பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை முழுமுதற் கடவுளாக ஏற்கெனவே ஏற்றுக் கொண்டவர்களுக்காகவே பகவத் கீதையின் ஒன்பதாவது அத்தியாயம் என்பதை இங்கு கவனிக்கலாம். அல்லது, அவரது பக்தர்களுக்காகவே இந்த அத்தியாயம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை பரம்பொருளாக ஒருவன் ஏற்காவிடில் ஒன்பதாம் அத்தியாயம் உண்மையில் அதனிருப்பினின்றும் வேறான ஒன்றாகத் தோன்றும். முன்பே கூறியபடி, ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தின் உட்பொருளே பகவத் கீதை முழுவதன் மிக அந்தரங்கமான பொருளுறையாம். கிருஷ்ணரை பரம்பொருளாக ஒருவன் ஏற்காமலிருப்பின், ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தை வெறும் கட்டுரையாக ஒருவன் எண்ணுவான். படைப்புடன் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரது தொடர்பு சம்பந்தமான பதங்களில் இது முக்கியமாக ஏற்படும்.

மயா தத மிதம் ஸர்வம்

ஐம் ஸர்வத்திண

மத் ஸ்தானி ஸர்வ பூதானி

ந ஸ்ரீமத் தேஷ்வ வஸ்திதா

“எனது தோற்றமற்ற உருவால், என்னால் இவ்வண்ட முழுவதும் புகப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லாம் என்னிலிருக்கின்றன—ஆனால் நான் அவற்றிலில்லை”

(ப.கீ. 9:4)

நம்மால் காணப்படும் உலகும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரது சக்தியே, அவரது மாயையே, இங்கு ‘மயா’ என்றால் “என்னால்,” “இச் செயல் என்னால் செய்யப்பட்டது,” என ஒருவன் கூறுவது போல; “என்னால்” என்பதன் பொருள், அவர் தமது செயலைச் செய்து முடித்துவிட்டு ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருவிட்டார் என்பதல்ல. நான் ஒரு பெரும்

தொழிற்சாலையை ஆரம்பித்து, "இந்தத் தொழிற்சாலை என்னால் துவங்கப் பட்டது," என்று சொன்னால், நான் இல்லாமல் போய்விட்டேன் என்றே, நான் என்னை இழந்து விட்டேன் என்றே எவ்விதத்திலும் முடிவு செய்யப்படக் கூடாது. தயாரிப்பவர் ஒருவர் தனது தயாரிப்பை "என்னால் தயாரிக்கப்பட்டது" என்று கூறினாலும் கூட, அவரே அந்தப் பொருளைச் சுயமாக உண்டாக்கினார் அல்லது உற்பத்தி செய்தார் என்றும் பொருளல்ல-அவரது சக்தியால் அது உற்பத்தி செய்யப்பட்டது, என்பதேயாம். அது போலவே "நீ இவ்வுலகில் காண்பதெல்லாம் என்னால் படைக்கப் பட்டதே" என்று பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினால், இனிமேலும் அவர் இல்லை என்று நாம் எண்ணக் கூடாது.

படைப்பிலெங்கும் பரமனைக் காண்பது கடினமல்ல. ஏனெனில் அவர் எங்கும் இருக்கிறார். ஃபோர்டின் தொழிற்சாலையில் தொழிலாளர்கள் ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஃபோர்டைக் காண்பது போலவே, கிருஷ்ண விஞ்ஞானத்தில் தேர்ச்சியுடையவர்கள் படைப்பின் ஒவ்வொருவிடத்திலும் கிருஷ்ணரைக் காணமுடியும். எல்லாம் கிருஷ்ணரைச் சார்ந்தே இருக்கின்றன (மத்ஸ்தானி ஸர்வ பூதானி). ஆனால் கிருஷ்ணர் அங்கில்லை (ந சாஹம் தேஷு அவஸ்தித). கிருஷ்ணரும் அவரது சக்தியும் வேறல்லவாயினும், சக்தி, ஸ்ரீ கிருஷ்ணரல்ல. கதிரவனும், கதிரொளியும் வேற்றுமையற்றவையாயினும், சூரியஒளி சூரியனாகிவிடாது. அறையின் சாளரத்தின் வழியே கதிரவனின் ஒளி உட்புகுந்து வரலாம். ஆனால் இது கதிரவனே அறைக்குள் வந்ததாகாது. "ப்ரஸ்ய ப்ரஹ்மண சக்தி" என விஷ்ணு புராணம் கூறுகின்றது. 'ப்ரஸ்ய' என்றால் 'நிகரற்ற,' 'ப்ரஹ்மண' என்றால் "பூரண உண்மை," "சக்தி" என்றால் "சக்தி". பரம பூரணத்தின் சக்தியே எல்லாம், ஆனால் அந்த சக்தியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைக் காண முடியாது.

இருவித சக்திகள் உள்ளன. ஜடம், சேதனம் என்பவை அவை. ஜீவாத்மாக்கள் அல்லது தனிப்பட்ட ஆத்மாக்கள் கிருஷ்ணரது உயர் சக்தியைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆனால் ஜட சக்தியால் அவர்கள் கவரப்படக் கூடியவர்களாதலால்

அவர்கள் 'தடஸ்த சக்தி' என அழைக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் உண்மையில் இரண்டு சக்திகளே உண்டு. எல்லா கிரகக் கூட்டங்களும், அண்டங்களும் கிருஷ்ணரது சக்தியையே சார்ந்திருக்கின்றன. சூரிய மண்டலத்தில் எவ்வாறு 'எல்லாக் கிரகங்களும் சூரிய ஒளியைச் சார்ந்திருக்கின்றனவோ, அதுபோலவே படைப்பிற்குள் எல்லாமே கிருஷ்ண ஒளியைச் சார்ந்திருக்கின்றன. ஆண்டவனின் இந்த வைபவங்களெல்லாமே பக்தனுக்கு ஆனந்தத்தைத் தருகின்றன. ஆனால் கிருஷ்ணரிடம் பொறுமை கொள்பவனே இவற்றை நிராகரிக்கிறான். ஒருவன் அபக்தனாயிருந்தால் கிருஷ்ணரது கூற்றுக்கள் வெற்றுப் பொய்களாகவே தோன்றுகின்றன. ஆனால் ஒருவன் பக்தனாக இருந்தாலோ, "ஓ, எனது இறைவன் பெரும் சக்தி வாய்ந்தவர்" என எண்ணி, அன்பும் பெருமதிப்பும் நிறைந்தவனாக ஆகின்றான். பக்தியற்றவரோ, கிருஷ்ணர் "நானே இறைவன்" என்று கூறுவதால், தாமும், ஒவ்வொருவரும் கூட அதையே கூறலாம் என எண்ணுகின்றனர். ஆனால், அவர்களது விகவ ரூபத்தைக் காட்டச் சொன்னால், அவர்களால் முடியாது. இதுவே போலிக் கடவுளுக்கும் உண்மைக் கடவுளுக்குமுள்ள வேற்றுமை. கிருஷ்ணரது லீலைகளை போலியாக நகல் செய்ய முடியாது. கிருஷ்ணர் 16,000க்கு மேற்பட்ட மனைவிகளைத் திருமணம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர்களை 16,000 மாளிகைகளில் மிக நன்றாக வைத்திருந்தார். ஆனால் சாதாரண மனிதனால் ஒரு மனைவியைக்கூட நன்றாக வைத்துக் கொள்ள முடிவதில்லை. பற்பல வினோதமான விஷயங்களைப் பேசியதோடு கிருஷ்ணர் நிற்கவில்லை. மிக வினோதமாகச் செயற்படவும் செய்தார். கிருஷ்ணர் கூறும் அல்லது செய்யும் ஒன்றை ஏற்று பிறிதொன்றை நாம் மறுக்கக் கூடாது. நம்பிக்கை இருந்தால் அது பூரணமான நம்பிக்கையாகவே இருக்கவேண்டும்.

இது சம்பந்தமாக நாரத முனிவரைப் பற்றிய ஒரு கதை இருக்கிறது. ஒரு முறை அந்தணன் ஒருவன் நாரதரிடம் "நீங்கள் கடவுளைக் காணச் செல்கிறீர்களல்லவா? எனக்கு எப்போது முக்தி கிடைக்கும் என்பதை தயவுசெய்து

அவரிடம் கேளுங்களேன்" என்றான்.

"அதனாலென்ன? கேட்கிறேனே," என்றார் நாரதர்.

நாரதர் மேலே சென்றபோது, மரத்தடியில் செருப்புத் தைத்துக் கொண்டிருந்த தொழிலாளி ஒருவனைக் கண்டார். அந்தத் தோல் தொழிலாளியும் அவரைக் கேட்டான். "நீங்கள் கடவுளைக் காணச் செல்கிறீர்களல்லவா? எனக்கு எப்போது முக்தி கிடைக்கும் என்பதைத் தயவுசெய்து அவரிடம் கேளுங்களேன்" என்றான்.

நாரதர் வைகுண்டம் சென்று சேர்ந்ததும், அவர்களது வேண்டுகோளைப் பூர்த்தி செய்ய நாராயணரிடம் அவர்களது முக்தியைப் பற்றிக் கேட்டார். "உடலை நீத்ததும் அந்தத் தோல் தொழிலன் என்னை வந்தடைவான்" என்றார் நாராயணர்.

"அந்தணனோ?" என்று கேட்டார் நாரதர்.

"பற்பல பிறவிகளுக்கு அவன் அங்கேயே இருக்க வேண்டியதுதான். அவன் எப்போது இங்கே வருவானென்று எனக்குத் தெரியாது" என்றார் நாராயணர்.

திகைப்புற்ற நாரத முனி, "இதன் ரகசியம் தானென்னவென்று எனக்குப் புரியவில்லை கடவுளே" என்றார்.

"அப்படியா! சீக்கிரமே புரிந்து கொள்வாய் நாரதா," நாராயணர் கூறினார். "நீ திரும்பிச் செல்கையில், நான் இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருந்தேன் என்று அவர்கள் கேட்டால், ஒரு ஊசியின் துவாரத்தில் யானையைக் கோர்த்துக் கொண்டிருக்கிறேனென்று அவர்களிடம் கூறுவாயாக"

நாரதர் பூமிக்குத் திரும்பி வந்ததும் அந்தணனை வந்தடைந்தார். "கடவுளைக் கண்டீரோ, நாரதரே! அவர் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்?" என வினவினான் அந்தணன்.

"ஒரு யானையை ஊசியின் காதில் நுழைத்துக் கொண்டிருந்தார்" என்றார் நாரதர்.

“இந்தப் பொருளற்ற கூற்றை என்னால் நம்ப முடியாது” என்றான் அந்தணன். வெறுமே புத்தகங்களைப் படிக்கும் அந்த வேதியனுக்கு நம்பிக்கை என்பது இல்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் நாரதர்.

அவ்விடத்தை விட்டுத் தோல் தொழிலாளியை வந்தடைந்தார் நாரதர். அவன் கேட்டான், “இறைவனைக் கண்டு வந்தீரா? அவர் என்ன செய்து கொண்டிருந்தார்? கூறுங்கள்.”

“யானையை ஊசித் துவாரத்தில் கோர்த்துக் கொண்டிருந்தார்,” என்றார் நாரதர்.

“ஆஹா! என்னே என் இறைவனின் லீலை! அவரால் முடியாததும் உண்டோ?” என்று கண்ணீர் சிந்தலானான் செருப்புத் தொழிலாளி.

“ஊசியின் துளையில் யானையைக் கடவுளால் கோர்க்க முடியும் என்று நீ உண்மையாகவே நம்புகிறாயா?” என்றார் நாரதர்.

“ஏனில்லை? நிச்சயமாய் அதை நான் நம்புகிறேன்!”—அவன் கூறினான்.

“அதெப்படி?”

“இந்த ஆலமரத்தடியில் நான் அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்தீர்களா? இம்மரத்திலிருந்து தினமும் எவ்வளவு பழங்கள் கீழே விழுகின்றன? இப்பழங்களின் ஒவ்வொரு விதையிலும் இதுபோலவே ஒரு ஆலமரம் உள்ளது. ஒரு சிறு விதைக்குள் இது போன்ற பெரும் ஆலமரம் இருக்கலாமென்றால் ஊசித் துவாரத்தில் கடவுள் ஒரு யானையை நுழைத்தார் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதில் என்ன சிரமம் இருக்கிறது?”—என்று பதிலளித்தான் அந்த செருப்புத் தொழிலாளி.

எனவே, இதுவே நம்பிக்கை எனப்படுவது. கண்முடித்தனமாக நம்புவது என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. நம்பிக்கைக்குப் பின்னே ஆய்வறிவு உள்ளது. பற்பல சிறு விதைகளில் பெரும் மரங்களை கிருஷ்ணரால் வைக்க முடியும் போது, தமது சக்தியாலேயே எல்லாக்

கிரகக் கூட்டங்களையும் விண்ணில் அவர் மிதக்க விட்டிருக்கிறார் என்பதில் அவ்வளவு என்ன வியப்பிருக்கிறது?

விண்வெளியில் கிரகங்களெல்லாம் இயற்கையால் தாங்கப்படுகின்றன என விஞ்ஞானி எண்ணினாலும் கூட, இயற்கைக்குப்பின் ஒரு பரம புருஷன் இருக்கிறார். இயற்கை அவரது வழிகாட்டுதலின்படியே இயங்குகின்றது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுவது போல:

மயாத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி
ஸூயதே ஸ சராசரம்
ஹேது நானேன கௌந்தேய
ஐகத் விபரிவர்ததே

"இந்த ஜட இயற்கை எனது இயக்குதலின் கீழ் இயங்குகின்றது. குந்தியின் புதல்வ! இவ்வாறே இது அசையும், அசையாப் பொருட்களை உண்டாக்குகின்றது. அதன் ஆட்சியிலேயே இந்தத் தோற்றமானது மீண்டும் மீண்டும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் படுகின்றது." (ப.கீ.9:10)

"மயாத்யக்ஷேண" என்றால் "எனது மேற்பார்வையின் கீழ்" என்பது பொருள். இறைவனது கை அதன் பின்னே இல்லாவிடில் ஜட இயற்கையால், இவ்வளவு வினோதமாக இயங்க முடியாது. எந்த ஒரு ஜடப் பொருளும் தானாக இயங்குகின்றதென நம்மால் ஒரு உதாரணம் கொடுக்க இயலாது. ஜடம் உயிரற்றது. ஒரு ஆன்மத் தொடலின்றி அது இயங்குதல் சாத்தியமல்ல. ஜடம் சுயமாகவோ, தானாகவோ இயங்க முடியாது. இயந்திரங்கள் மிக அருமையாகச் செய்யப்படலாம். ஆனால் மனிதனால் தொடப்படாவிடில் அவை இயங்கா! அந்த மனிதன் என்பது என்ன? அவன் ஒரு ஆன்ம ஒளித் துணுக்கு. ஆன்மத் தொடலின்றி எதுவும் அசையாது. எனவே, எல்லாம் கிருஷ்ணருடைய அவ்யக்த சக்தியின் மீதே சார்ந்துள்ளன. கிருஷ்ணரது சக்தி அவ்யக்தமே, அருவமே. ஆனால் கிருஷ்ணர் ஒரு புருஷரே. நபரேயாவார். பற்பல பெருஞ்செயல்களைச் செய்வோரைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி

கேள் விப்படுகிறோம். அவர்களது ஆற்றல் மிகு செயல்களுக்குப் பின்னரும் அவர்கள் நபர்களாகவே மீதப் படுகின்றனர். இது மனிதர்களுக்கு முடியுமென்றால் பரமனான இறைவனுக்கு இது ஏன் முடியாது? நாமெல்லாரும் நபர்களே. ஆனால் பரம புருஷரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைச் சார்ந்திருப்பவரே நாம்.

அட்லாஸ் எனும் பலசாலி ஒருவன் தனது தோள்களில் ஒரு கிரகத்தை மிகச் சிரமத்துடன் தூக்கிச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் படங்களை நாம் கண்டிருக்கிறோம். கிருஷ்ணர் இவ்வண்டங்களைக் காக்கிறார் என்பதால் அவரும் அட்லாஸைப் போல இதன் சுமைக்குக் கீழ் சிரமப்படுகிறார் என நாம் எண்ணலாம். ஆனால் அது அப்படியல்ல.

ந ச மத்ஸ்தானி பூதானி
பஷ்யமே யோகமைஷ்வரம்
பூத ப்ருந் நச பூதஸ்தோ
மமாத்மா பூத பாவன:

“இருப்பினும் படைக்கப்பட்டவையெல்லாம் என்மீது இருக்கவில்லை. எனது சிறப்பைப் பார்; எல்லா உயிர்வாழிகளையும் நானே காப்பவனாயிருந்தும், நான் எல்லா இடங்களிலும் இருந்தும், நானே இந்தப் படைப்பிற்கு மூலகாரணமாகவும் இருப்பதைப் பார்.” (ப.கீ.9:5)

அண்டத்தில் எல்லாம் கிருஷ்ணரது சக்தியைச் சார்ந்திருந்தாலும் கூட அவைகள் அவரில் இல்லை. எல்லா உயிர்களையும் கிருஷ்ணர் காக்கிறார். அவரது சக்தி எங்கும் பரந்திருக்கின்றது. இருந்தாலும் கூட அவர் இவற்றினின்றும் தனித்திருக்கிறார். இதுவே கிருஷ்ணரின் சிந்தனைக்கெட்டாத மாயா சக்தி. அவர் எல்லா இடத்திலுமிருந்தாலும், எல்லாவற்றிலிருந்தும் தனித்திருப்பவர். அவரது சக்தியை நாம் உணரமுடியும். ஆனால் அவரை நாம் காண முடியாது. ஏனெனில் அவர் ஜடக்கண்களால் காணப்படக் கூடியவரல்ல. ஆயினும்

நாம் நமது ஆன்மிகக் குணங்களை வளர்த்திக் கொள்ளும்போது, இந்த ஜட சக்திக்குள்ளும் அவரைக் காணும்படியாக, நமது புலன்களை நாம் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்கிறோம். உதாரணமாக, மின்சார சக்தி எல்லா இடங்களிலுமுள்ளது. ஒரு மின் இயல் வல்லுநன் அதை உபயோகப்படுத்தும் திறமையுடையவனாக இருக்கின்றான். அதுபோலவே, பரமனான இறைவனின் சக்தியும் எல்லா இடங்களிலுமே இருக்கின்றது. நாம் உன்னத நிலையில் நிலைபெற்று விட்டால் எங்கும் இறைவனைக் கண்கூடாகப் பார்க்கலாம். ஆண்டவனிடம் அன்புகொண்டு பக்தித் தொண்டு செய்வதன் மூலம் இவ்விதமாகப் புலன்களை ஆன்மிகப்படுத்துவது சாத்தியமாகின்றது. கடவுள் எங்கும் நிறைந்தவர், அண்ட முழுவதும் பரவியுள்ளவர். ஆத்மாவிலும், இதயத்திலும், நீரிலும், காற்றிலும், எங்குமிருக்கிறார். எனவே மண்ணிலோ, கல்லிலோ, மரத்திலோ எதிலாயினும் நாம் கடவுளின் ஒரு உருவத்தைச் செய்தால் அதை வெறும் பொம்மையாகக் கருதக்கூடாது. அதுவும் கடவுளே. நமக்குப் போதிய பக்தி இருந்தால் அந்த உருவமும் நம்முடன் பேசும். அருவமாகக் கடவுள் எங்குமுள்ளார் (மயாததம் இதம்ஸர்வம்). ஆனால் எதிலாவது அவரது உருவத்தை நாம் செய்தால், அல்லது நமக்குள்ளேயே கடவுளுடைய உருவத்தை நாம் உண்டாக்கினால், அவர் நிச்சயமாகத் தாமே அங்கு தோன்றுவார். சாத்திரங்களில் எட்டு விதமான உருவங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. எனவே எந்தவிதமான உருவமும் வழிபடப்படலாம். ஏனெனில் கடவுள் எங்குமிருக்கிறார். ஒருவர் இதை எதிர்த்து, "கடவுள் ஏன் உருவங்களில் (சிலைகளில்) வழிபடப் படவேண்டும்? அவரது உண்மையான ஆன்ம உருவத்தில் ஏன் வழிபடக்கூடாது?" என்று கேட்கலாம். உடனடியாகக் கடவுளை அவரது ஆன்ம உருவத்தில் நம்மால் காணமுடியாது என்பதே இதற்குப் பதில். நமது ஜடக் கண்களால் நம்மால் கல், மண், மரம் இவ்விதமான ஜடப் பொருட்களையே காண முடியும். எனவேதான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ச்சா விக்ரஹமாக வருகிறார். நம்மால் காணமுடியும் படியாகக் கடவுளால்

வசதியாகத் தோற்றுவிக்கப்படும் ஒரு உருவமே விக்ரஹம். பலன் என்னவென்றால், இந்த உருவைத் தியானித்து அன்புடனும் பக்தியுடனும் சேவைகளைச் செய்தால் விக்ரகத்தின் மூலமாக கிருஷ்ணர் நம்முடன் உறவாடுவார்.

இது நடந்த பல சம்பவங்கள் உள்ளன. இந்தியாவில் சாட்சி கோபால் எனும் ஒரு கோவில் உள்ளது (கிருஷ்ணர் கோபாலன் என்று அழைக்கப்படுகிறார்). கோபால் மூர்த்தி அல்லது விக்ரஹம் ஒருகாலத்தில் பிருந்தாவனத்தில் ஒரு கோவிலில் இருந்தது. ஒருமுறை ஒரு முதியவனும் ஒரு இளைஞனும் ஆக இரண்டு அந்தணர்கள் புனித யாத்திரைக்காக பிருந்தாவனம் சென்றனர். அது மிக நீண்ட பயணமாயிருந்தது. மேலும் அக்காலத்தில் ரயில்களும் கிடையாது. எனவே பிரயாணிகள் பற்பல சிரமங்களுக்கு உள்ளாகினர். பிரயாணத்தில் தனக்கு உதவியாக இருந்ததற்காக மிகவும் நன்றியுணர்வுடையவனாகி முதிய அந்தணன் பிருந்தாவனம் வந்து சேர்ந்தவுடன் இளைஞனிடம் கூறினான், "என் அன்பு மகனே! நீ எனக்கு மிகவும் தொண்டு செய்துள்ளாய். நான் உனக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இந்தத் தொண்டிற்கு கைம்மாறு செய்யுமுகமாக உனக்கு ஏதேனும் பரிசளிக்க விரும்புகிறேன்."

"அன்புள்ள ஐயா! என் தந்தை போன்று முதியவர் நீங்கள். உங்களுக்குச் சேவை செய்வது எனது கடமை. எனக்கு ஊதியம் ஏதும் தேவையில்லை" என்றான் இளைஞன்.

"இவ்வீ, நான் உனக்குக் கடமைப் பட்டுவிட்டேன். ஏதாவது அளித்தே தீரவேண்டும்" என்று வற்புறுத்திய முதிய அந்தணன், அவ்விளைஞனுக்குத் தன் இளம் மகனாத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக வாக்களித்தான்.

முதியவன் மிகவும் செல்வமுடையவனாயிருந்தான். இளைஞனோ, கற்றறிந்த அந்தணனாயிருந்தும், வறியவனாயிருந்தான். இதை எண்ணி இளைஞன் கூறினான், "இவ்வாறு வாக்குறுதி செய்யாதீர் ஐயா, ஏனெனில் உமது குடும்பத்தினர் இதற்கு ஒருபோதும் ஒவ்வார். நானோ பரம

ஏழை. நீரோ பெரும் செல்வந்தர். இத் திருமணம் நடக்காது. எனவே கடவுளின் முன்பாக இவ்வாறு உறுதி கூறுதிருப்பீராக."

இந்த உரையாடல் கோபால கிருஷ்ண விக்ரகத்தின் முன்பாக கோவிலில் நடந்து கொண்டிருந்தது. எனவே மூர்த்திக்கு அபராதம் செய்ய இளைஞன் விரும்பவில்லை. இருப்பினும் இளைஞனது எதிர்ப்புக்களுக்கிடையே, முதியவன் திருமணத்தை வற்புறுத்தினான். பிருந்தாவனத்தில் சிறிது நாள் தங்கியபின் இறுதியில் வீடு திரும்பியவுடன், முதியோன் தனது மூத்த மகனை அழைத்து, அவனது இளைய தங்கையை ஏழை இளைஞனுக்கு மணம் முடிக்க எண்ணியிருப்பதைக் கூறினான். அம்மகனோ வெகுண்டான். "அவன் போன்ற ஒரு சோற்றுக் கில்லாதவனை எனது தங்கைக்கு மணமகனாக எப்படித் தேர்ந்தெடுக்கலாம்? இது ஒருக்காலும் நடக்காது."

முதியவனின் மனைவியும் அவனிடம் வந்து, "நமது மகனை அவனுக்கு மணமுடித்தால் நான் தற்கொலை செய்து கொள்வேன்," என்று கூறினான். முதியவன் குழம்பினான். சில நாட்களுக்குப் பின் வறியவனான இளைஞன் இவ்வாறு எண்ணலானான்: "இந்த முதியவன் தன் மகனை எனக்கு மணமுடிப்பதாக கடவுள் விக்கிரகத்தின் முன்பு எனக்கு வாக்களித்தானே, இப்போது அதை நிறைவேற்ற மலிருக்கிறானே?" இந்த வாக்குறுதியை நினைவுறுத்துவதற்காக இளம் அந்தணன் முதியவனிடம் சென்றான்.

"பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கு முன் நீங்கள் வாக்குக் கொடுத்தீர்களே? ஏன் அதை நிறைவேற்ற மலிருக்கிறீர்கள்?" -வினவினான் இளைஞன்.

முதியவன் அமைதியாக இருந்தான். மனம் குழம்பிய அவன் கிருஷ்ணரைப் பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினான். அந்த இளைஞனுக்குத் தனது மகனை மணமுடித்து, குடும்பத்தில் பெரும் துன்பத்தை உண்டாக்க அவன் விரும்பவில்லை. அதே சமயம், அவனது மூத்த மகன் வெளியே வந்து அந்த இளைஞனை ஏசலானான். "புண்ணியத்தலத்தில் எனது

தந்தையை நீ ஏய்த்து விட்டாய்; ஏதோ மயக்க மருந்தைக் கொடுத்து அவரது பணத்தையெல்லாம் பறித்ததுமல்லாமல், இப்போது எனது தங்கையை உனக்கு மணமுடிப்பதாக அவர் உறுதி கூறியதாக வேறு கூறுகிறாயா? கயவனே."

இவ்வாறாக பெரும் கூக்குரல் எழவே மக்கள் கூட்டமாகக் கூடிவிட்டனர். முதியவர் இன்னும் மணத்திற்குச் சம்மதிப்பவராகவே இருக்கிறார் என்றும், அவரது குடும்பத்தினரே பிரச்சினையை உண்டாக்குகின்றனர் என்றும் இளம் அந்தணன் உணர்ந்து கொண்டான். மூத்த மகன் எழுப்பிய சத்தத்தில் ஊர் மக்கள் குழுமி விட்டனர். இளம் அந்தணன், முதியவன் கடவுள் மூர்த்தியின் முன்பு வாக்குறுதி செய்ததையும், குடும்பத்தினரின் சச்சரவுக்குப் பயந்து இப்போது திருமணத்தினின்றும் பின்வாங்குவதையும் கூறி மக்களிடம் முறையிட்டான். நாத்திகனாயிருந்த மூத்த மகன் குறுக்கிட்டுக் கூறினான், "கடவுள் சாட்சியாக இருந்தார் என்று கூறுகிறாயே; நல்லது; அந்தக் கடவுள் வந்து எனது தந்தையின் வாக்குறுதிக்குச் சாட்சி சொல்வாரேயாயின் என் தங்கையை நீ மணந்து கொள்ளலாம்," என்று கேலி செய்தான் அவன்.

வறிய இளைஞன் பதிலளித்தான். "சரி, நான் சென்று கோபாலரிடம் சாட்சி கூற வருமாறு அழைக்கிறேன்." கடவுள் வருவார் என்பதில் அவனுக்கு நிச்சயமிருந்தது. கிருஷ்ணர் பிருந்தாவனத்திலிருந்து வந்து முதிய அந்தணனின் வாக்குறுதிக்குச் சாட்சி சொல்வாரேயாகில் வறிய இளைஞனுக்குப் பெண்ணை மணமுடிப்பது என எல்லோர் முன்பாகவும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

இளம் அந்தணன் பிருந்தாவனம் திரும்பி, கோபால கிருஷ்ணரிடம் வேண்டினான், "அன்புமிக்க பரமனே! நீர் என்னுடன் வந்தேயாக வேண்டும்" எப்படி ஒருவன் தனது நண்பனிடம் பேசவானோ அதே போன்று கடவுளிடம் முறையிடும்படிக்கு அவன் உறுதியுள்ள பக்தனாயிருந்தான். கோபாலர் வெறும் கல் என்றோ, சிலை என்றோ அவன்

எண்ணவில்லை. அந்த மூர்த்தியைக் கடவுளாகவே எண்ணினான் அவன். உடனேயே அந்த விக்ரகம் அவனைப் பார்த்துப் பேசலாயிற்று, "நான் உன்னுடன் போகமுடியுமென்று நீ எவ்வாறு எண்ணுகிறாய்? நான் ஒரு சிலை. என்னால் எங்கும் போக முடியாது."

"ஒரு சிலை பேசலாமென்றால் நடக்கவும் செய்யலாமே!" என்றான் இளைஞன்.

"அப்படியானால் சரி," இறுதியில் மூர்த்தி கூறினார், "நான் உன்னுடன் வருகிறேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனை. என்ன ஆனாலும் நீ பின் திரும்பி என்னைப் பார்க்கக் கூடாது. நான் உனக்குப் பின்னால் வருவேன். எனது காற்சதங்கை ஒலியிலிருந்து நான் உன்னைப் பின் தொடர்வதை நீ அறிவாய்." இளைஞனும் ஒத்துக்கொள்ளவே, பிருந்தாவனத்திலிருந்து புறப்பட்டு, அவனது கிராமத்தை நோக்கி இருவரும் இவ்வாறாகப் பிரயாணம் செய்யலாயினர். இந்தப் பிரயாணம் ஏறக்குறைய முடியும் தறுவாயிலிருக்கையில், அவனது கிராமத்திற்குள் நுழைவதற்குச் சற்று முன்பு, கோபால மூர்த்தியின் காற்சதங்கையொலி நின்றுவிடவே இளைஞன் திடுக்கிட்டான். "கிருஷ்ணர் எங்கே?" என வியந்தவனாய் பொறுக்க மாட்டாது திரும்பி நோக்கினான். அசையாமல் கோபால விக்ரகம் நிற்பதைக் கண்டான். அவன் திரும்பிப் பார்த்து விட்டதனால், அவர் மேலும் செல்லவில்லை. இளம் அந்தணன் உடனே ஊருக்குள் ஓடிச்சென்று சாட்சியாக வந்த கோபால மூர்த்தியை வந்து காணுமாறு ஊர் மக்களை அழைத்தான். வந்து கண்ட ஒவ்வொருவரும் அத்தகு பெரும் விக்ரகம் அவ்வளவு தொலைவிலிருந்து வந்திருப்பதைக் கண்டு வியந்து அந்த மூர்த்தியை வழிபடுவதற்காக அங்கே அவருக்கு ஒரு கோயில் கட்டினர். சாட்சி கோபாலரை இன்றும் மக்கள் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

எனவே கடவுள் எங்குமிருப்பதால், அவரைப் போன்றதாய் உண்டாக்கப்பட்ட சிலையிலும் அவர் இருக்கிறார் என்று நாம் முடிவு கொள்ளவேண்டும். அருவ

வாதிகள் ஒத்துக் கொள்வது போல் கடவுள் எங்குமிருப்பவராகில், அவர் அவரது உருவச் சிலையில் ஏன் இருக்கக்கூடாது? உருவம் நம்முடன் பேசுமா இல்லையா என்பது நமது பக்தியின் தரத்திற்கேற்றதேயாம். மூர்த்தியை வெறும் மரத்துண்டாகவும் கல்நிலையாகவும் நாம் எண்ணுவோமேயானால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் நமக்கு என்றுமே கல்லாகவும் மரமாகவும்தான் இருப்பார். கிருஷ்ணர் எங்குமுள்ளவரே; ஆனால் ஆன்மிக உணர்வில் நமது முன்னேற்றத்திற்கேற்பவே அவரை உள்ளபடி காண நம்மால் இயலும். ஒரு கடிதத்தை தபால் பெட்டியில் இட்டால், அது அஞ்சல் துறையினால் அதிகாரப் படுத்தப்பட்ட பெட்டியானால், அக்கடிதம் சேரவேண்டிய இடம் போய்ச் சேருவது திண்ணமே. அது போலவே, கடவுளின் அதிகாரப்படுத்தப்பட்ட உருவத்தை நாம் வழிபட்டால், நமது நம்பிக்கைக்குச் சற்றேனும் பலனுண்டாகும். வேண்டிய சட்டதிட்டங்களைப் பின்பற்ற நாம் தயாரானால், அதாவது நாம் தகுதியுடையவரானால், கடவுளை எங்கும் எல்லா இடங்களிலும் நம்மால் காண முடியும். ஒரு பக்தனிருக்கும்போது, தனது எங்கும் நிறை சக்திகளால், இறைவன் தன்னை எங்கும் எல்லா இடங்களிலும் தோற்றுவிப்பார். ஆனால் அவரது பக்தன் இல்லாவிடில் அவர் இதைச் செய்ய மாட்டார். இதுபோன்ற பல சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. பிரகலாதன் ஒரு தூணில் கிருஷ்ணரைக் கண்டார். மேலும் பல உதாரணங்களுமுள்ளன. கிருஷ்ணர் இருக்கிறார். வேண்டுமென்றால் அவரைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டிய தகுதி நம்மிடம் உண்டாக வேண்டுமென்பதே!

தனது எங்கும் நிறைந்த தன்மையைக் கிருஷ்ணரே பின் வரும் உதாரணத்தால் விளக்குகின்றார்:

யதாகாஷ ஸ்த்திதோ நித்யம்

வாயு: ஸர்வத்ரா கோ மஹான்

ததா ஸர்வாணி பூதாணி

மத் ஸ்தானித் யுப தாரயா

“பலம் வாய்ந்த காற்று, எங்குமடித்துக் கொண்டு,

எவ்வாறு ஆகாய வெளியில் இருக்கிறதோ, அதுபோலவே எல்லாம் என்னில் சார்ந்திருப்பதை அறிவாய்''

(ப.கீ.:9.6)

விண்ணிற்குள் காற்று வீசுவதை எல்லோரும் அறிவர். பூமியில் அது எங்கும் பரந்துள்ளது. காற்று அல்லது வாயுவில்லாத இடமே இல்லை. காற்றை வெளியேற்ற வேண்டுமென்றால் செயற்கையாக வெற்றிடத்தை இயந்திரமேதேனும் கொண்டு, உண்டாக்கவே வேண்டியிருக்கும். விண்ணிலெங்கும் காற்று வீசுவது போலவே எல்லாம் கிருஷ்ணருக்குள்ளேயே இருக்கின்றன. இது இப்படியானால் ஜடப் படைப்பு கலைக்கப்பட்டவுடன் அது எங்கு செல்கிறது?

ஸர்வ பூதானி கௌந்தேய

பரக்ருதிம் யாந்தி மாமிகாம்

கல்பகூபே புனஸ்தானி

கல்பாதௌ விஸ்ருஜாம்யஹம்

''குந்தி மகனே! கல்பத்தின் இறுதியில் ஒவ்வொரு ஜடத்தோற்றமும் என் இயற்கையில் புகுந்து மறு கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் மறுபடியும் என்னால் எனது சக்தியைக் கொண்டு மீண்டும் படைக்கப்படுகின்றன.''

(ப.கீ.:9.7)

கிருஷ்ணர் அவரது இயற்கையை, ப்ரக்ருதியை இயக்குகிறார்—ஒருவன் கடிகாரத்திற்குச் சாவி கொடுப்பது போலவே. இயற்கை, சாவி கழன்றவுடன் மீண்டும் இறைவனில் புகுந்து விடுகின்றது. ஆனால், ஆன்மிகப் படைப்போ இது போன்றதல்ல. ஏனெனில் அது நிரந்தரமானது. ஜடப் படைப்பில் எல்லாமே தற்காலிகமானவை. நமது உடல்கள் உள்ளிருக்கும் ஆன்ம ஒளித் துகளால் அபிவிருத்தி அடைவது போலவே, இந்த ஜடப் படைப்பு முழுதுமே உருவாகி, வளர்ந்து, இருப்பில்லாமல் போவதற்குக் காரணம், அதனுள் இருக்கும் கடவுளின் ஆன்மாவால்தான். நமது ஆத்மா

உடலில் இருப்பது போலவே அண்டத்திற்குள் கடவுள் பரமாத்மாவாக இருக்கிறார். "சுரோதக சாயி விஷ்ணு" இருப்பதாலேயே ஜடப்படைப்பு இருக்கிறது—நமது இருப்பால் நமது உடல்கள் விளங்குவது போலவே; கிருஷ்ணர் சில சமயம் ஜடப் படைப்பைத் தோற்றுவிக்கிறார், சில சமயம் இல்லை. எல்லா விஷங்களிலும் அது இருப்பது, அவர் இருப்பதாலேயாம்.

4

மகாத்மாக்களின், பெரியோரின் வழியில் அறிவு

படைப்பின் எல்லாக் கோணங்களிலும் கிருஷ்ணரின் இருப்பு, மகாத்மாக்களால், பகவானின் வழிபாட்டில் என்றும் ஈடுபட்டிருப்பவர்களால் அறியப்படுகின்றது. கிருஷ்ணர் தாமே கூறுவதுபோல, பகவத் கீதையின் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் காணப்படும், அந்தரங்க அறிவில் தேர்ச்சியுற்ற இந்த மகாத்மாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை அறிவார்கள்.

மஹாத்மனஸ்து மாம் பார்த்த
தைவீம் ப்ரக்ருதி மாஷ்ரிதா:
பஜந்தி அனன்ய மனஸோ
ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம்

“ப்ருதாவின் மகனே, மயக்கமுறாதவர்களான மகாத்மாக்கள் தெய்வ இயற்கையின் பாதுகாப்பிலிருக்கின்றனர். என்னை முழுமுதற் கடவுளாகவும் நித்தியமான, அழிவற்ற, பரமபுருஷனாகவும் அவர்கள் அறிந்தவர்களாதலின் முழுமையாக எனது பக்தித் தொண்டில் அவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர்.” (ப.கீ.9:13)

சந்தேகமின்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே பரம புருஷர் என்றும் எல்லாத் தோற்றங்களுக்கும் அவரே மூலம் என்றும் மகாத்மா அறிகிறார். வேதாந்த சூத்திரம் கூறுகின்றது. “அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஞ்ஸாஸா” மனிதப் பிறவி பிறும்மத்தைக் குறித்து ஆய்வதற்காகவே. தற்போது நிரந்தரமற்ற, சிறு விஷயங்களைக் கற்பதில் நாமெல்லாம் ஈடுபட்டுள்ளோம். பிறும்மம் என்றால் மிகச் சிறந்தது.

ஆனால் மிகச் சிறந்தவற்றில் கவனம் செலுத்தாது. நாம் மிருகப் பிரச்சினைகளான உண்ணாதல், உறங்குதல், உடலுறவு கொள்ளல், உடல் காத்தல் எனும் சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதிலேயே ஆழ்ந்திருக்கிறோம். இச்சிறு பிரச்சினைகள் தானாகவே தீர்க்கப் படும். மிருகங்கள் கூட உண்ணாதல், உறங்குதல், புணர்தல், உடல்காத்தல் இவற்றை அனுபவிக்கின்றன. வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்யப்பட்டுள்ளன. உடலின் இத்தேவைகள் உண்மையில் பிரச்சினைகளல்ல. ஆனால் நாமே அவற்றைப் பிரச்சினைகளாக்கியிருக்கிறோம். இத்தகு பிரச்சினைகளுக்காய் கவலைப் படவேண்டாமென்று வேதாந்த சூத்திரம் நமக்கு அறிவுறுத்துகின்றது. ஏனெனில் எந்தப் பிறவியிலும் இவை திருப்தி செய்யப்படுகின்றன. நமது பிரச்சினை இத்தோற்றங்களெல்லாவற்றிற்கும் மூலமென்ன என்பதை ஆராய்வதேயாகும். மனிதப் பிறவியானது மலமுண்ணும் பன்றிகூடத் தீர்க்கக்கூடிய ஜடப் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காக மட்டும் அல்ல. மிருகங்களில் மிக இழிந்தது பன்றி எனக் கருதப்படுகின்றது. இருந்தும் அதற்கும் உண்ண, உறங்க, உடலுறவு கொள்ள, உடல் காக்க, வசதியுள்ளது. இவற்றிற்காக நாம் பாடுபடாவிட்டாலும் கூட இவற்றை நாம் அடைவது திண்ணமே. ஆனால் இவையெல்லாம் எங்கிருந்து வருகின்றன என்பதைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டியவனே மனிதன். பிறும்மத்தினிருந்தே இவையெல்லாம் உண்டாகின்றன (ஜன்மாஸ்யத்ய யதா) என்று வேதாந்த சூத்திரம் கூறுகிறது. தத்துவ ஞானிகளும், விஞ்ஞானிகளும், யோகிகளும், ஞானிகளும் ஆன்மீகர்களும் எல்லோருமே எல்லாவற்றின் ஆதிமூலம் எது என்பதைக் கண்டுபிடிக்க முயன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதையில் இந்த ஆதிமூலம் விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. "ஸ்ர்வ காரண காரணம்"—கிருஷ்ணரே எல்லாக் காரணங்களுக்கும் காரணம்.

எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணரை அறிந்துகொண்ட மகாத்மாக்கள் எவ்வாறு நடந்து

கொள்வர்? கிருஷ்ணரே அவர்களைப் பின்வருமாறு சித்தரிக்கின்றார்:

ஸததம் கீர்தயந்தோ மாம்
யதந்தஷ் ச த்ருடவ்ருதா
நமஸ்யந்தஷ்ச மாம் பக்த்யா
நித்ய யுக்தா உபாஸதே

"எப்போதும் என் புகழைப் பாடிக் கொண்டும், மிகுந்த உறுதியோடு முயற்சி செய்துகொண்டும், என்முன் வணங்கி, இந்த மகாத்மாக்கள் பக்தியுடன், இடையறாது என்னையே வழிபடுகின்றனர்." (ப.கி.9:14)

அந்தப் புகழ்தலே ஹரே கிருஷ்ண கீர்த்தனம் செய்யும் இந்தப் பக்தியோகம். கடவுளின் இயற்கை, அவரது அவதாரம், அவரது நோக்கம் இவற்றைப் புரிந்துகொண்ட மகாத்மாக்கள், பற்பலவிதமாக அவரைப் புகழ்கின்றனர். ஆனால் அவரை ஏற்றுக் கொள்ளாத பிறரும் இருக்கின்றனர். அவர்களைப் பற்றியும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் குறிப்பிடுகிறார்:

அவஜானந்தி மாம் மூடா
மானுஷீம் தானுமாஷ்ரிதம்
பரம்பாவமஜானந்தோ
மமபூத மஹேஷ்வரம்

"மனித உருவில் நான் அவதரிக்கும் போது மூடர்கள் என்னை அவமதிக்கின்றனர். எனது உன்னத இயற்கையையும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான எனது ஆட்சியையும் அவர்கள் அறியார்கள்."

(ப.கி.:9.11)

மூடர்கள், அறிவற்றவர்கள், மிருகங்களிலும் தாழ்ந்தவர்களான சிலர், அவரை இகழ்கின்றனர். கடவுளில் நம்பிக்கையில்லாதவன் ஒருவன் பைத்தியமாக இருக்கவேண்டும் அல்லது முதல்தர மூட்டாளாக இருக்கவேண்டும். அவரிடம் நம்பிக்கையில்லாமலிருக்க ஒரு காரணமுமில்லை. அவரிடம் நம்பிக்கை வைக்க எல்லாக் காரணங்களுமிருக்கின்றன. நான் கடவுளை நம்பவில்லை

என்று ஒரு மனிதன் கூறலாம், அவ்வாறு கூறும் சக்தியை அவனுக்கு கொடுப்பது யார்? மரணம் வரும்போது இந்த பேசும் சக்தி நின்று விடுகிறது. இந்தப் பேசும் சக்தியைத் தருவது யார்? பேசும் சக்தி என்ன கல்லிலிருந்து தானாகவே உண்டாகின்றதோ? பரம ஆளுநரால் பேசும் சக்தி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டால், உடல் கல்லைவிட எவ்விதத்திலும் சிறந்ததல்ல. பேசும் சக்தியே, நமக்கு எல்லாவற்றையும் அளிக்கும் பரமசக்திமான் ஒருவர் இருப்பதற்கு ஆதாரம்தானே. தன்னிடம் உள்ள எதுவுமே தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் இல்லை என்பதை கிருஷ்ண உணர்வினன் அறிவான். கடவுளிடம் நாம் நம்பிக்கை வைக்காவிட்டாலும் கூட, ஒவ்வொருவரடியிலும் நம்மைக் கட்டுப்படுத்துகின்ற ஒரு உயர் சக்தியில் நம்பிக்கை வைக்கவே வேண்டும். அதைக் கடவுள் என்றாலும் சரி, இயற்கையென்றாலும் சரி, என்ன பெயரில் அழைத்தாலும் சரி. உலகில் ஒரு ஆளும் சக்தி உள்ளது. அறிவுள்ள எவனும் இதை மறுக்க முடியாது.

கிருஷ்ணர் இந்தப் பூவுலகில் இருந்தார். மகோன்னத சக்திகளுடன் மனிதன் போலவே தோன்றினார். இருந்தும் அன்றும் தொண்ணூற்றொன்பது சதவிகிதம் மக்களால் அவரைக் கடவுள் என்று உணர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவரைக் காணும் கண்கள் இல்லாததால் அவரைக் கண்டுகொள்ள அவர்களால் இயலவில்லை (பரம் பாவமஜானந்தோ). கடவுளைக் கண்டு கொள்வது எப்படி? உயர் இயற்கைச் சக்திகளால், அதிகாரிகளின் ஆதாரங்களால், சாத்திரங்களின் ஆதாரங்களால், அவரைக் கண்டு கொள்ளலாம். கிருஷ்ணரைப் பொறுத்தவரை அவரை ஒவ்வொரு வேத வல்லுநரும் கடவுளாக ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர் பூவுலகில் இருந்தபோது அவரது செயல்கள் எல்லாமே அமானுஷ்யமானதாகவே இருந்தன. இதில் ஒருவன் நம்பிக்கை கொள்ளாவிடில் எந்த ஆதாரம் கொடுத்தாலும் அவன் நம்பமாட்டான் என முடிவு செய்து கொள்ளலாம்.

கடவுளைக் காணும் கண்களும் ஒருவனுக்கு வேண்டும்.

கடவுளை ஜடப் புலன்களால் காணமுடியாது. எனவே பக்தியோக முறையே புலன்களைத் தூய்மைப்படுத்தும் முறை. இவ்வாறு செய்வதாலேயே கடவுள் என்பது யார், என்னவென்பதைக் கண்டுகொள்ள இயலும். நமக்கு பேசும் சக்தி, கேட்கும் சக்தி, தொடும் சக்தி, சுவைக்கும் சக்தி இவை இருக்கின்றன. ஆனால் இப்புலன்கள் மழுங்கியிருந்தால் கடவுளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. கிருஷ்ண உணர்வு என்பது, நெறி முறைகளால் இந்தப் புலன்களைப் பயிற்சி செய்வதே—முக்கியமாக ஹரே கிருஷ்ண கீர்த்தனத்தின் மூலமாக.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மூடர்களை மேலும் விவரிக்கிறார்:

மோகாஷா மோக கர்மானோ

மோகஞ்ஞான விசேதஸ:

ராக்ஷஸீம் ஆசுரீம் சைவ

ப்ரக்ருதிம் மோஹினீம் ஷ்ரிதா:

“இவ்வாறு மயக்கமுற்றவர்கள், அசுரத்தனமான நாத்திகக் கொள்கைகளால் கவரப்படுகிறார்கள். அந்தக் குழப்ப நிலையில் முக்திக்கான அவரது நம்பிக்கைகள், அவரது பலன் நோக்குச் செயல்கள், அவரது அறிவுப் பண்பாடுகள் எல்லாமே தோற்கடிக்கப்படுகின்றன.” (ப.கீ.9:12)

மோகாச என்ற சொல், நாத்திகரது மனக்கோட்டைகளெல்லாம் வீணாகும் என்பதைக் குறிக்கின்றது. கர்மிகள் அல்லது பலன் நோக்கிச் செயல்படுவோர், எப்போதுமே தங்களது புலன் நுகர்வின் தரத்தை உயர்த்தும் ஏதோ ஒன்றிற்காய் ஏங்குகின்றனர். அவர்கள் எங்கு சென்றடைவார்கள் என்பதற்கு ஒரு கணக்குமில்லை. தங்களது வங்கி இருப்பை பெருக்க முயன்று ஏதோ ஒரு நிலையில் மகிழ்ச்சியை அடையப் போவதாக எண்ணுகின்றனர்; ஆனால் அந்த நிலை வருவதேயில்லை. ஏனெனில் திருப்தியின் உயர்நிலையை அவர்கள் அறியாதவர்களாக இருக்கின்றனர். மயக்க சக்தியான மாயையின் கவர்ச்சியால் மோகிக்கப்பட்டவர்களால் வாழ்வின் இறுகி

நோக்கத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. 'மோககர்மண' என்ற சொல், அவர்கள் கடினமாக உழைக்கின்றனரேயாயினும், இறுதியில் ஏமாற்றத்தையே சந்திப்பார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றது. கிருஷ்ண உணர்வில் நிலைபெற்றாலன்றி நம் முயற்சிகள் எல்லாம் இறுதியில் முறியடிக்கவே படும்.

இது ஒரு சாதாரண மனிதனின் முடிவல்ல. ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தாமே கூறும் முடிவு. நாம் அறிவைத் தேடுபவராயின், கிருஷ்ணர் கடவுள்ல்லவா என்பதைக் கண்டுபிடிக்க ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டும். ஒரு நோக்கம் இல்லாதவரையில் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்காயினும் செய்யும் மனக் கற்பனையால் என்ன பயன்? மனக் கற்பனையால் நெருங்கவும் முடியாதபடி விரிந்தவர் பரம புருஷனான கடவுள். மனவேகத்திலும், வாயு வேகத்திலும் கோடிக்கணக்கான வருடங்கள் பிரயாணம் செய்தாலும்கூட, கற்பனைக்கும் எட்டாதிருப்பவர் பகவான். தனது சுயமனக்கற்பனையால் பரம்பூரண உண்மையை ஒருவன் அடைந்ததாகச் சரித்திரமேதும் இல்லை. எனவே 'மோகஞான' என்ற சொல் இகலோக அறிவும் முறை மதிமயக்குவதே என்பதைக் காட்டுகின்றது. கதிரவன் மேற்கே மறைந்துவிட்டபின் நாம் முயன்றால் மீண்டும் காண இயலாது. காலையில் கதிரவன் மீண்டும் எழும்வரை காத்திருக்க வேண்டும். கட்டுப்பட்ட, எல்லைக்குட்பட்ட நமது புலன்களால் சூரியன் போன்ற ஒரு ஐடப்பொருளையே காண இயலாதெனின் சேதனமான ஒன்றை எவ்வாறு காண இயலும்? கிருஷ்ணரை நமது சுயமுயற்சியால் காணவோ புரிந்து கொள்ளவோ முடியாது. கிருஷ்ண உணர்வில்தான் நம்மைத் தகுதியுள்ளவராக்கிக் கொண்டு அவரே தம்மை நமக்கு வெளிக்காட்டுவதற்காக நாம் காத்திருக்க வேண்டும்.

தேஷாம் ஸதத யுக்தானம்

பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம்

ததாமி புத்தி யோகம்தம்

யேன மாம் உபயாந்திதே

“இடையறாது பக்தி செய்து, என்னை அன்புடன் வாழிபடுவோருக்கு, என்னை வந்தடைவதற்கான அறிவை நானே அளிக்கிறேன்”

(ப.கி. 10:10)

கிருஷ்ணர் உள்ளேயே இருக்கிறார். ஆனால் நமது ஜடச்சிறை நிலையின் காரணத்தால் நாம் இதை உணர்வதில்லை. அகரர்களும் தியோரும் போன்ற குணமுடையோர் ஆகீம், ராக்ஷஸீம்) இந்த ஜட வாழ்வே எல்லாமென்றும், ஜடத்தினின்று எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவுக்குச் சுகத்தைப் பிழிந்து துய்ப்பதே மனித வாழ்வின் நோக்கமென்றும் எண்ணுகின்றனர். இப்பிழிச்சலில் அவர்கள் எவ்வளவு முயன்றாலும், மீண்டும் மீண்டும் தோற்கடிக்கப்படுகின்றனர். ஜட இயற்கையைச் சாறெடுக்க முயல்வது, உண்மைச் சுகங்காணும் முறையல்ல. நாம் உண்மைச் சுகத்தைத் தேடுவோராயின் கிருஷ்ண உணர்வை ஏற்க வேண்டும். ஜட உலகின் இன்பங்களுக்கெல்லாம் ஒரு ஆரம்பமும் முடிவும் உண்டு, ஆனால் கிருஷ்ணரில் இன்பமோ எல்லையற்றது, அளவில்லாதது. இந்த இன்பத்தை அடைய நாம் செய்ய வேண்டியது எல்லாம், சிறிது நேரத்தைத் தியாகம் செய்து ஹரே கிருஷ்ண கீர்த்தனமும், ஜபமுமே. முற்காலங்களில் பெரும் முனிவர்களும் தேவர்களும் தங்களது வாழ்க்கையை முழுதும் தியாகம் செய்து பரத்தை உணரமுயன்றும் வெற்றி அடையாதிருந்தனர். ஆனால் இந்த யுகத்திலோ பகவான் ஸ்ரீ சைதன்ய பஹாப்ரிபு கடவுளை உணர்வதற்கு மிகவும் எளிதான முறையைத் தந்திருக்கின்றார். தேவையானதெல்லாம் கவனமாகக் கேட்க வேண்டியதே. பகவத்கீதையைக் கேட்டு கிருஷ்ணரது நாமங்களைக் கீர்த்தனம் செய்து, அவற்றைக் கவனமாகக் கேட்க வேண்டும். நபது அறிவு சிறந்ததென்றே, நாம் மிகக் கற்றவரென்றே பொய்யாக எண்ணி நாம் செருக்குறக் கூடாது. கிருஷ்ணரிடமிருந்து உபதேசங்களைப் பெறத் தேவையானதெல்லாம் நாம் கீழ்ப்படிந்து, அடக்கமுடையவராக ஆக வேண்டியதேயாம்.

தற்காலத்தில் இவ்வுலகு ராட்சசர்களால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றது. தங்களது புலன் நுகர்விற்காகத் தங்கள் பிள்ளைகளையே உண்ணும் கொடியவர்களே ராட்சசர்கள் எனப்படுவோர். ராட்சசர்களின் புலன்களைத் திருப்தி செய்வதற்காக இன்று பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களை அழிக்கும் வல்லரசுகள் உண்டாக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இவ்வழியில் அவர்களது புலன்கள் திருப்தி அடையவே மாட்டா என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை. இருந்தும் தங்களது மனவிருப்பங்களை மனம்போன போக்கில் திருப்தி செய்து கொள்வதற்காக எதையும் அழிக்க அவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஜடப் பண்பாட்டில் அளவுக்கு மீறி மயக்கமுற்றிருப்பதால் உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொள்வது அவர்களுக்கு மிகக் கடினமானதாக இருக்கிறது. இவ்வாறாயின் யாரால் புரிந்துகொள்ள முடியும்? மஹாத்மாக்கள், இதயம் பரந்த பெரியோர்கள் மட்டுமே "எல்லாம் இறைவனுக்குச் சொந்தமாம். நானும் அவரது உரிமைப் பொருளே" என்பதை உணர்கின்றனர். அத்தகு மகாத்மாக்கள் ஜட இயற்கையின் ஆட்சிக்குட்பட்டவரல்லர் (மஹாத்மானஸ்துமாம் பார்த்த தேவீம் பரக்ருதி மாஸ்ரிதா). கடவுள் பெரியவர், அவருக்குத் தொண்டு செய்வதால் மஹாத்மாக்களின் இதயமும் பெருமை உடையதாகின்றது. மகாத்மா என்பது அரசியல் தலைவருக்குரிய பட்டமல்ல, ஓட்டுக்களால் ஒருவரை மகாத்மாவாக்கிவிட முடியாது. பகவத்கீதையில் மகாத்மாவின் தரம் கூறப்பட்டுள்ளது. கடவுளின் உயர்சக்தியிடம் அடைக்கலமடைந்தவனே, மகாத்மா ஆவான். எல்லாமே அவரது சக்திகள்தான் எனினும், ஆன்மீக ஜடசக்திகளுக்கிடையே அவர் வேற்றுமை பாராட்டுவதில்லையாயினும், ஜட ஆன்மீகச் சக்திகளுக்கு இடையே அமைந்த நடுநிலைச் சக்தியான கட்டுப்பட்ட ஆத்மாவிற்கு வேற்றுமை இருக்கத்தான் செய்கிறது. மகாத்மாக்கள் இவ்வேற்றுமையை உணர்ந்து ஆன்மீக சக்திக்குக் கீழ் (தேவீம் ப்ரக்ருதிம்) சரணடைகின்றனர்.

சிறந்தவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வதால் மகாத்மாக்களும் சிறந்தவராகின்றனர். உயர் சக்தியுடன் ஒருமை கொண்டு நோக்குவதால் (அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி)— “நான் பிரம்மமே—ஆத்மா.” செருக்குண்டு ‘தானே கடவுள்’ என்று அவர்கள் எண்ணுகிறார்கள் என்பதல்ல. உண்மையில் ஒருவன் பிரம்மமாகிவிட்டால் பிரம்மத்தில் தனது செயல்களைக் காட்டவேண்டும். பிரம்மமாவது என்றால் இயக்கமற்ற நிலையை அடைவதாக ஆகாது. பிரம்மம் என்பது ஆத்மா. ஆத்மா உள்ளிருப்பதாலேயே இந்த ஜட உடல்கள் இயங்குகின்றன. ஜடத்துடன் தொடர்பிருக்கும் நிலைமையில் கூட இயக்கமுடையவர்களாயிருக்கும் நாம், ஜடக்களங்கங்கள் அனைத்திலிருந்தும் தூய்மையுற்று சுத்தப் பிரம்மமாக நம்மை உணரும்போது இயக்கமற்றவர் ஆவோமா? “நான் பிரம்மமே” என உணர்வதென்றால், ஆன்மீக இயக்கங்களில் ஈடுபடுவது என்பதே பொருள். ஏனெனில், நாம் ஆத்மா; ஜடத்தால் களங்கப்பட்ட நிலையில் கூட நமது இயக்கங்கள் தோன்றுகின்றன. எனவே பிரம்மமாவதென்றால் குன்யமாவதென்று பொருளல்ல. உயர் இயற்கையில் நம்மை நிறுத்துவது. அதாவது உன்னத சக்தி, உன்னதச் செயல்கள் என்பதேயாம். பிரம்மமாவது என்றால் கடவுளுக்கு பக்தித் தொண்டு செய்வதில் முழுமையாக ஈடுபடுவதேயாம். இவ்வாறாக தொண்டு செய்வதென்றால், பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்கேயன்றி வேறு யாருக்குமல்ல என்பதை மகாத்மா அறிகின்றான். நெடுங்காலமாக புலன்களுக்கு நாம் தொண்டு செய்தாயிற்று. இனி கிருஷ்ணருக்குச் சேவை செய்வோமாக.

தொண்டாற்றலை நிறுத்தும் கேள்வியேயில்லை. ஏனெனில் நாம் தொண்டாற்ற வேண்டியவர்களேயாம். தொண்டு செய்யாதவர்கள் யாரேனும் இருக்கிறார்களா? ஜாதிபதியைக் கூட “நீர் யாருக்குச் சேவை செய்கிறீர்” என்று கேட்டால், தான் மக்களுக்குச் சேவை செய்வதாகத்தான் கூறுவார் அவர். எனவே சேவை செய்யாதவர் யாருமே இல்லை. தொண்டை நாம் நிறுத்த முடியாது. ஆனால் மாயையினின்றும் உண்மைக்கு நமது

தொண்டைத்திசை திருப்பவேண்டியிருக்கவே செய்கிறது. இதைத் செய்தவுடன் நாம் மகாத்மா ஆகிறோம்.

இந்தக் கீர்த்தன முறை (கீர்த்தயந்த) இறைவன் புகழை எந்நேரமும் பாடும் முறையே மகாத்மாவின் ஆரம்பநிலையாகும். இம்முறையானது ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே, ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே என்னும் நாமத்தை மனித குலத்துக்கு அளித்ததால் பகவான் ஸ்ரீ சைதன்ய மஹாப்பிரபுவால் எளிதாக்கப்பட்டுள்ளது. பக்தித் தொண்டின் ஒன்பது முறைகள் உள்ளன. அவற்றில் "கேட்டல் கூறல்" எனும் 'ஸ்ரவணம், கீர்த்தனமே' மிக முக்கியமானவை. கீர்த்தனம் என்றால் உண்மையில் 'வருணிப்பது' என்பதே பொருள். இசை, சொற்கள் படங்கள் முதலியவற்றால் நாம் வர்ணிக்கலாம். ஸ்ரவணம் என்பது கீர்த்தனத்துடன் ஒன்று சேர்ந்து செல்வதேயாம். ஏனெனில் கேட்காவிடில் நம்மால் வர்ணிக்க முடியாதல்லவா? பரமனை அடைய எந்த பெளதிகத் தகுதியும் தேவையில்லை. அதிகாரப் படுத்தப்பட்ட துறைகளினின்றும் கேட்டறிந்து, கேட்டதை கேட்டபடியே சொல்வதே தேவையானது.

முற்காலங்களில் வேதங்கள் குருவிடம் சீடர்களால் கேட்கப்பட்டன. எனவே வேதங்கள் 'ஸ்ருதி-கேட்கப்படுபவை' என்ற பெயரில் விளங்கின. உதாரணமாக பகவத்கீதையில் போர்க்களத்தில் அர்ஜுனன் கிருஷ்ணரிடமிருந்து உபதேசம் கேட்பதைக் காண்கிறோம். வேதாந்த தத்துவஞானப் பயிற்சிகளில் அவன் ஈடுபட்டிருக்கவில்லை. பரம குருவிடமிருந்து நாம் எந்த இடத்திலும் கேட்கலாம், போர்க்களத்தில் கூட. ஞானம் பெறப் படுவதே-உண்டாக்கப்படுவதன்று. "நான் ஏன் அவரைக் கேட்க வேண்டும்? நானே எனக்காய்ச் சிந்தித்துக் கொள்ளலாமே? புதிதாக ஏதாவது என்னாலும் தயார் செய்ய முடியுமே" என்று சிலர் எண்ணலாம். ஆனால் கீழிறங்கிவரும் ஞானத்தின் வேதமுறை இதுவன்று. மேலேறு முறையில் தனது சுயமுயற்சியால் உயர் முயல்கிறான் ஒருவன். ஆனால் மறுமுறையிலோ உயர்

இடத்திலிருந்து கீழ் இறங்கிவரும் ஞானத்தைப் பெறுகிறான் ஒருவன். வேதப் பண்பாட்டில், பகவத் கீதையில் உள்ளது போல் (ஏவம் பரம் பராப்ராப்தம் இமம் ராஜர்ஷ்யோவிது), ஆன்மீக குருவால் ஞானம் மாணவனுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. அடக்கமாகக் கேட்பது மிகவும் சக்திவாய்ந்த முறை. ஏனெனில் அதிகாரப்படுத்தப்பட்ட துறைகளிலிருந்து கேட்பதால் நாம் முழுமையாகப் பக்குவமடைய முடியும். அடக்கம் உடையவராகையில், நமது குறைகளை நாம் உணர முடியும். கட்டுப்பட்டிருக்கும் வரை நாம் நான்குவிதமான குறைகளுக்கு உட்பட்டிருக்கிறோம். தவறு செய்யவும், குழப்பமடையவும், பக்குவமற்ற புலன்களை உடையவராயிருக்கவும், ஏமாற்றும் குணம் உடையவராயிருக்கவும், ஆனது நமது நிலை. எனவே பூரண உண்மையை குறைப் புலன்களாலும் அனுபவத்தாலும் அறிய முயலும் நமது முயற்சியெல்லாம் வீணே. கிருஷ்ணரின் பக்தரான, அவரது பிரதிநிதியினின்றும் நாம் கேட்க வேண்டும். தமது பக்தனாயிருந்தாலேயே கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனைத் தமது பிரதிநிதி ஆக்கினார். (பக்தோஸிமே ஸகா சேதி) (ப.கி. 4.3.)

கடவுளின் பக்தாகாமல் யாருமே அவரது பிரதிநிதியாக ஆகமுடியாது. "நானே கடவுள்" என எண்ணுபவன் பிரதிநிதி ஆக முடியாது. நாம் கடவுளின் அங்க உறுப்பானதால் நமது குணங்கள் எல்லாம் அவரது போலவே; எனவே நம்மில் உள்ள இந்தக் குணங்களை நாம் ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவரது குணங்களை சற்றே கற்றறிய நம்மால் இயலும். ஆனால் கடவுளின் பரிமாணத்தை நாம் உணர்ந்து விடுவதாக இதற்குப் பொருளில்லை. இந்தத் தன்னுணர்வு முறை கடவுளை உணரும் வழிகளில் ஒன்றுதான் என்றாலும் "நானே கடவுள்" என்று ஒருபோதும் நாம் பிரச்சாரம் செய்ய முடியாது. கடவுளின் சக்திகளைக் காட்ட முடியாமல் இருந்துகொண்டு 'நானே கடவுள்' என்று நாம் கூறிக்கொள்வது வீண். கிருஷ்ணரைப் பொறுத்தவரை அர்ஜுனனுக்கு விஸ்வரூபத்தைக் காட்டி, பேராற்றல்களை வெளிப்படுத்தித்தாம் கடவுளே என்பதை அவர் நிலைநிறுத்தினார். நானே கடவுள் என பிற்காலத்தில்

உரிமை பாராட்டக்கூடியவரைத் தளர்ச்சியுறச் செய்யவே இந்தப் பயங்கரமான உருவைக் காட்டினார், கிருஷ்ணர். தானே கடவுள் எனக் கூறிக்கொள்ளும் ஒருவரால் நாம் முட்டாளாக்கப்படக் கூடாது. அர்ஜுனன் வழியைப் பின்பற்றி யாரையும் கடவுளாக ஏற்குமுன் விஸ்வரூபத்தை முதலில் காட்டும்படி வேண்ட வேண்டும். ஒரு முட்டாளே வேறொரு முட்டாளைக் கடவுளாக ஏற்பான்.

கடவுளுக்கு யாரும் ஒப்பாக முடியாது. அவரைவிட உயர்ந்தவராகவும் முடியாது. பிரம்மா, சிவன் போன்ற உயர்ந்த தேவர்கள்கூட அவருக்கு கீழ்ப்படிந்து பணிவுடன் வணங்குகின்றனர். சில தியானப் பயிற்சிகளாலோ வேறு முறைகளாலோ கடவுள் ஆகிவிட முயல்வதைவிட அடக்கத்துடன் கடவுளைப் பற்றிக் கேட்டறிந்து, அறிந்து உணர முயன்று, அவரையும் அவருடன் நமது உறவையும் புரிந்து கொள்வதே சாலச் சிறந்தது. கடவுளின் பிரதிநிதியோ, அவதாரமோ 'கடவுள் நானே' என்று கூறிக்கொள்வதில்லை. கடவுளின் தொண்டனாகவே இருக்கின்றனர். இதுவே உண்மைப் பிரதிநிதியின் அறிகுறி.

அதிகாரபூர்வமான துறைகளினின்றும் கடவுளைப் பற்றிக் கேட்கின்ற எதையும் வர்ணிக்க முடியும். இது ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கு உதவும். இந்த வருணிப்பே கிர்த்தனம் எனப்படுவது. கேட்டதைக் கூற நாம் முயன்றாலே ஞானத்தில் நிலைபெற்று விடுவோம். ஸ்ரவணம், கிர்த்தனம் எனும் கேட்டல், கூறல் முறையால், ஜடச் சிறையினின்றும் விடுபட்டு கடவுளின் திருநாட்டை நாம் அடைய முடியும். இக்காலத்தில் யோகமோ, ஞானவிசாரமோ, யாகமோ செய்வது சாத்தியமல்ல. அதிகாரபூர்வமான துறைகளினின்றும் அடக்கத்துடன் கேட்பதைத் தவிர நமக்கு வேறு வழியே இல்லை. மிக அந்தரங்கமான ஞானத்தை இம் முறையிலேயே மகாத்மாக்கள் பெற்றனர். இவ்வழியிலேயே அர்ஜுனன் கிருஷ்ணரிடமிருந்து அறிவு பெற்றான். அர்ஜுனனிலிருந்து கிளைத்துவரும் சீடத் தொடரிலிருந்து இவ்வழியிலேயே நாமும் இவ்வறிவைப் பெறவேண்டும்.

5

பரம்பரை: சீடத் தொடர்மூலம் அறிவு

ஸ்ரீ பகவானு வாச

இமம் விவஸ்தே யோகம்

ப்ரோக்தவானஹமஸ்யயம்

விவஸ்வான் மனவே ப்ராஹ

மனுரிசுஷ்வாகவே' ப்ரவீத்

“பகவான் கூறினார்: அழிவற்ற இந்த யோக விஞ்ஞானத்தை முதலில் நான் சூரிய தேவனுள் விவஸ்வானுக்கு உபதேசித்தேன். விவஸ்வான், இதை மனித குலத் தந்தையான மனுவுக்கும், மனு இஷ்வாகுவுக்கும் இதை உபதேசம் செய்தனர்.”

(ப.கீ. 4.1)

பந்நெடுங்காலங்களுக்கு முன்பே பகவத்கீதையின் தெய்வீக அறிவை சூரிய தேவன் விவஸ்வானுக்கு வழங்கினார் பகவான் கிருஷ்ணர். நமது அறிவுக் கெட்டியவரை சூரியன் மிகவும் வெப்பமுடைய இடமாதலால் அங்கே யாரும் வசிப்பது சாத்தியமன்று எனவே நாம் எண்ணுகிறோம். இவ்வுடல்களுடன் சூரியனை நெருங்கக்கூட இயலாது. ஆனால் நமது கிரகத்தைப் போன்றதே சூரிய கிரகமும் என்றும் ஆனால் அங்கிருப்பவை எல்லாமே நெருப்பாலானவை என்றும் வேத இலக்கியங்களிலிருந்து அறிகிறோம். எவ்வாறு இப்பூவுலகு பெரும்பாலும் மண்ணால் செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ, அதுபோலவே பெரும்பாலும் நெருப்பு, நீர், காற்று இவைகளால் ஆக்கப்பட்ட கிரகங்களும் உள்ளன.

இப் பல்வேறு கிரகங்களில் உள்ள உயிரினங்கள், தாம் வாழும் கிரகத்திலுள்ள முக்கிய மூலகத்திற்கேற்ற மூலகங்களில் அமைக்கப்பட்ட உடல்களைப்

பெற்றிருக்கின்றன. எனவே சூரியனில் வாழும் உயிர் வாழிகளது உடல்கள் நெருப்பால் அமைக்கப்பட்டவையாய் இருக்கின்றன. சூரியனில் இருக்கும் உயிர்வாழிகளில் முக்கியமானவர் விவஸ்வான் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படும் தேவன். சூரியதேவன் (ஸூர்யநாராயணன்) என்று அறியப்படுகிறார் அவர். எப்படி அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளில் தலைமை மனிதராக ஜனாதிபதி ஒருவர் இருக்கிறாரோ அதுபோலவே ஒவ்வொரு கிரகத்திலும் முக்கிய நபர்கள் இருக்கின்றனர். மஹாபாரதம் எனும் சரித்திரப் புத்தகத்திலிருந்து முற்காலத்தில் இக் கிரகத்தில் பரதர் என்று பெயர்கொண்ட ஒரே ஒரு மன்னரே இருந்ததாக அறிகிறோம். சுமார் 5000 வருடங்களுக்கு முன் ஆண்ட அவரது பெயராலேயே இந்தக் கிரகம் அழைக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இப்பூமி பற்பல நாடுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு விட்டது. இவ்விதமாக, வழக்கமாக ஒருவரும், சில சமயங்களில் பல ஆட்சியாளர்களும் இவ்வண்டத்தில் உள்ள கிரகங்களை ஆட்சி செய்கின்றனர்.

நான்காம் அத்தியாயத்தின் முதலாவதான இந்தப் பதத்தினின்றும் பல கோடி வருடங்களுக்கு முன் கர்மயோகத்தின் ஞானத்தை சூரிய தேவனான விவஸ்வானுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் வழங்கியதை நாம் அறிகிறோம். அர்ஜுனனுக்கு பகவத் கீதையின் உபதேசங்களை வழங்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், இவை புதியவை அல்ல என்றும் பல காலம் முன்பே வேறு கிரகமொன்றில் வழங்கப்பட்டவையே என்றும் கூறுகிறார். விவஸ்வான் இந்த அறிவுரைகளைத் தனது மகனான மனுவுக்கு வழங்கினான். மனு, தனது சீடனான இக்ஷ்வாகுவுக்கு உபதேசம் செய்தான். இக்ஷ்வாகு மகாராஜா, பகவான் ஸ்ரீ ராமச்சந்திரனின் குலத் தந்தையும், பெருமன்னருமாவார். இங்கே குறிப்பிடப்படும் பொருள் என்னவென்றால், பகவத் கீதையை ஒருவர் கற்றுப் பயனடைய விரும்பினால் அதைப் புரிந்து கொள்வதற்கான முறை ஒன்றுள்ளது—அதுவே இங்கே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. முதன் முதலாக

அர்ஜுனனுக்குத் தான் கிருஷ்ணர் கீதை சொன்னார் என்பதில்லை. சுமார் 40 கோடி வருடங்களுக்கு முன்பே விவஸ்வானுக்கு இந்தத் தெய்வீக ஞானத்தைக் கடவுள் உபதேசித்ததாக வேத வல்லுநர்களால் கணக்கிடப் பட்டிருக்கின்றது. மகாபாரதத்தில் இருந்தும் சுமார் 5000 வருடங்களுக்கு முன்பே கீதை அர்ஜுனனுக்கு கூறப்பட்டதாக அறிகிறோம். அர்ஜுனனுக்கு முன்னரும் சீடத் தொடரால் இந்தக் கல்வி தொடர்ந்து வழங்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால் நீண்டகால கட்டத்தில், இவை இழக்கப்பட்டுவிட்டன.

ஏவம் பரம் பராப்ராப்தம்

இமம் ராஜர்ஷயோ விது:

ஸ காலேனேஹ மஹதா

யோகோ நஷ்ட: பரந்தப

ஸ ஏவாயம் மயாதேத்ய

யோக ப்ரோக்த: புராதன:

பக்தோஸிமே ஸகா சேதி

ரஹஸ்யம் ஹ்யேததுத்தமம்

“இந்த உன்னத விஞ்ஞானம் இவ்வாறு சீடத் தொடர் மூலமாகப் பெறப்பட்டு வந்தது. புனிதரான மன்னர்கள் இவ்விதமாக இதை உணர்ந்து கொண்டனர். ஆனால் காலப் போக்கில் இத் தொடர் விட்டுப் போனதால், இவ் விஞ்ஞானம் இழக்கப்பட்டதுபோல் இப்போது தோன்றுகிறது. பரம் பொருளுடன் ஆன உறவு பற்றிய அதே பழம்பெரும் விஞ்ஞானம் இன்று என்னால் உனக்கு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது. ஏனெனில் நீ எனது பக்தனும் நண்பனுமாய் இருக்கிறாய். எனவே உன்னால் இந்த விஞ்ஞானத்தின் உன்னத இரகசியத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்”

(ப.கீ 4-2/3)

பகவத்கீதையில் பக்தியோகம், கர்மயோகம், ஞானயோகம், ஹதயோகம் என பல யோக முறைகள் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவேதான் கீதை இங்கு யோகம்

என்று அழைக்கப்படுகின்றது. யோகம் என்ற சொல்லுக்கு இணைப்பது என்று பொருள். யோகத்தில் நாம் நம்முணர்வை இறைவனுடன் இணைக்கின்றோம் என்பதுதான் கருத்து. இறைவனுடன் மீண்டும் சேர்வதற்கான அல்லது அவருடன் நம் உறவைப் புதுப்பித்துக் கொள்வதற்கான ஒரு வழியே யோகம் என்பது. கிருஷ்ணரால் வழங்கப்பட்ட இந்த யோகம் காலப்போக்கில் இழக்கப்பட்டுவிட்டது. இது எதனால்? அர்ஜுனனுடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பேசிக் கொண்டிருந்த அந்தக் காலத்தில் கற்றறிந்த சான்றோர் யாரும் இருக்கவில்லையோ? இல்லையில்தான், பற்பல முனிவர்கள் அன்றுமிருந்தனர். 'இழக்கப்பட்டது' என்பதால் பகவத்கீதையின் உட்பொருள் இழக்கப்பட்டது என்பதே பொருட்படுகின்றது. தங்களது மனம் போனபோக்கில் ஆராய்ந்து, அறிஞர்கள் பகவத்கீதை பற்றிய தங்களது சுயமான கருத்துரைகளை அளிக்கலாம். ஆனால் இவையெல்லாம் பகவத்கீதை அல்ல. இந்த விஷயத்தைத்தான் கிருஷ்ணர் அறிவுறுத்துகிறார்—கீதையின் மாணாக்கர் ஒருவர் இதைக் கவனிக்க வேண்டும். பௌதிகக் கண்ணோட்டத்தில் ஒருவர் பெரும் அறிஞராக இருக்கலாம். ஆனால் இது பகவத்கீதைக்குக் கருத்துரை சொல்லும் தகுதியை அவருக்கு அளிக்காது. பகவத்கீதையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமானால் நாம் பரம்பரைக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பகவத்கீதையின் உள்ளுணர்வில் நாம் உட்புக வேண்டும். வெறும் ஏட்டறிவு நோக்கத்துடன் கீதையை அணுகக் கூடாது.

எல்லோருக்குமிடையே, இந்த ஞானத்தைப் பெறுபவனாக அர்ஜுனனை ஏன் பகவான் தேர்ந்தெடுத்தார்? அர்ஜுனன் பெரும் அறிஞனே, யோகியோ, தியானம் செய்யும் முனிவனே, துறவியோ அல்லவோ. போரிடத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த ஒரு போர் வீரன் அல்லவா அவன். பல அறிஞர்களும் முனிவர்களும் அந்த சமயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்—ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் பகவத்கீதையை அவர்களுக்கு உபதேசித்திருக்கலாம். சாதாரண மனிதனாக இருந்தாலும்கூட அர்ஜுனன் ஒரு பெரும் தகுதி

பெற்றவனாயிருந்தான் என்பதே பதில். “பக்தோஸிமே ஸகாசேதி”. “நீ எனது நண்பனும் பக்தனுமாயிருக்கிறாய். இதுவே அர்ஜுனனுக்கு இருந்த —ஞானிகளுக்கு இல்லாதிருந்த—தனித் தகுதி. கிருஷ்ணரே பரம புருஷ பகவான் என்பதை அர்ஜுனன் அறிந்திருந்தான். அவரைத் தனது ஆன்மீக குருவாக ஏற்று அவரிடம் சரணடைந்தான் அர்ஜுனன். பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் பக்தனல்லாத ஒருவன் பகவத் கீதையைப் புரிந்து கொள்வது இயலாத காரியமே. பகவத் கீதையைப் புரிந்துகொள்ள வேறு முறைகளில் உதவி பெற முடியாது. பகவத் கீதையில் விதிக்கப்பட்டுள்ளபடியே, அர்ஜுனன் உணர்ந்தது போல் உணர்வதாலேயே அவன் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். வேறு வழியில் பகவத் கீதையை நாம் உணர முயன்றாலோ, அல்லது சுயமான கருத்துரை அளித்தாலோ அது நமது ஏட்டறிவின் பறைசாற்றலாயிருக்குமே ஒழிய, பகவத் கீதையாகாது.

ஏட்டறிவால் பகவத் கீதையின் ஏதோ ஒரு கொள்கையை நம்மால் உண்டாக்க முடியலாம். தனது அகிம்சைக் கொள்கைக்கு ஆதரவு காட்டும் முயற்சியில் மகாத்மா காந்தி பகவத் கீதைக்குக் கருத்துரை அளித்தது போல. பகவத் கீதையிலிருந்து எப்படி அஹிம்சையை நிரூபிக்க இயலும்? போரிட அர்ஜுனனின் தயக்கம்— எதிரிகளைக் கொல்லுமாறு கிருஷ்ணர் அவனைத் தூண்டதல், இதுவன்றோ கீதையில் ஸாரமே? உண்மையில், போர் பரமனில் முன்பே தீர்மானிக்கப்பட்டு விட்டதென்றும் போர்க்களத்தில் கூடிய எல்லோரும் என்றும் திரும்பிச் செல்லாரென்பது முன்பே நிச்சயிக்கப்பட்டு விட்டது என்றும் கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்குச் சொல்கிறார். அப் போர் வீரர் எல்லோரும் மரணப்படும் விதியே கிருஷ்ணரது திட்டம். அவர்களை வெல்லும் நற்பெயரை அடையும் வாய்ப்பை மட்டுமே அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்தார் கிருஷ்ணர். போரிடுவது ஒரு தேவை என பகவத் கீதையில் அறிவிக்கப்பட்டிருந்ததால் கீதையினின்று அஹிம்சையை நிரூபிப்பது எவ்வாறு சாத்தியம்? இத்தகு கருத்துரைகள் பகவத் கீதையைத் திரித்து உரைப்பதற்கான

முயற்சிகளேயாம். ஒரு தனி மனிதனின் சுய நோக்கத்திற்கு ஏற்ப பகவத் கீதை கருத்துரைக்கப்பட்ட உடனேயே அதன் லட்சியம் இழக்கப்பட்டுவிடுகின்றது. நமது சுயவிவாத ஊக அறிவின் பலத்தால் வேத இலக்கியங்களின் முடிவை அறிந்துகொள்ள முடியாது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. நமது ஊக அனுமான அறிவின் எல்லைக்குள் வராத விஷயங்கள் பலவும் இருக்கின்றன அல்லவா? சாத்திரங்களைப் பொறுத்தவரை, பூரண உண்மையைப் பலவிதங்களிலும் விவரிக்கும் பல்வேறு நூல்களை நாம் காண்கிறோம். இவை எல்லாவற்றையும் நாம் ஆய்வோமேயானால் குழப்பமே உண்டாகும். பற்பல கருத்துகள் கொண்ட பற்பல தத்துவ ஞானிகளும் ஒருவரோடொருவர் ஒவ்வாத கொள்கைகளை உடையவராக இருக்கின்றனர். நூல்கள் பலவற்றைக் கற்பதாலும், தத்துவக் கொள்கைகள் மற்றும் ஊக விவாதங்களாலும் பரம உண்மை உணரப்பட முடியாததாயின் அதை அடைவதுதான் எங்ஙனம்? உண்மை என்னவென்றால் பூரண உண்மை பற்றிய அறிவு மிக இரகசியமானது என்பதே. எனினும் வல்லுநரைப் பின்பற்றுவோமேயாயின் இதை உணர்ந்துகொள்ள இயலும்.

இந்தியாவில் ராமானுஜாச்சாரியர், மத்வாச்சாரியர், நிம்பர்கர், விஷ்ணுஸ்வாமி மற்றும் பல பெரும் புனிதர்களிலிருந்து வரும் சீடத் தொடர்களிருக்கின்றன. வேத இலக்கியங்கள் உயர் ஆன்மீக குருநாதர்கள் மூலமாக உணரப்படுகின்றன. அர்ஜுனன் பகவத் கீதையை கிருஷ்ணரிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டான். எனவே நாம் கீதையை அறிய விரும்பினால் அர்ஜுனரிடமிருந்துதான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வேறு துறைகளிலிருந்து அல்ல. பகவத் கீதையைப் பற்றி நமக்கு எந்த ஒரு அறிவு இருந்தாலும் அர்ஜுனனின் அறிவுடன் அது எந்த அளவுக்கு ஒத்துப் போகிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். அர்ஜுனன் பகவத் கீதையை அறிந்துணர்ந்தது போலவே நாமும் உணர்ந்து கொண்டால் மட்டுமே நமது கீதை அறிவு சரியானதென்பதை நாம் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். பகவத் கீதையை நாம் கற்பதற்கு இதுவே அடிப்படையாக

இருக்க வேண்டும். பகவத் கீதையின்மீது நாம் உண்மையில் பலன் பெற விரும்பினால் இந்த கொள்கையையே நாம் பின்பற்ற வேண்டும். சந்தையிடங்களில் விலை கொடுத்து வாங்கிப் படித்து அகராதியைப் பார்த்துப் புரிந்துகொள்ளக் கூடிய சாதாரணமான கல்விப் புத்தகமல்ல கீதை. இது சாத்தியமன்று. இது சாத்தியமேயாயின் இவ்விஞ்ஞானம் காலப் போக்கில் இழக்கப்பட்டதென்று கிருஷ்ணர் ஒரூக்காலும் கூறியிருக்க மாட்டார்.

பகவத் கீதையைப் புரிந்து கொள்ள சீடத் தொடர் மூலமாகச் செல்ல வேண்டியதன் அவசியத்தைப் புரிந்து கொள்வது ஒன்றும் சிரமமல்ல. ஒரு வழக்கறிஞராக அல்லது பொறியியற் கலைஞராக அல்லது மருத்துவராக நாம் ஆக விரும்பினால் தக்க வழக்கறிஞர், பொறியியற் கலைஞர் மற்றும் மருத்துவர் இவர்களிடமிருந்து தான் அறிவைப் பெற வேண்டும். புதிய வழக்கறிஞர் அனுபவசாலியான பற்றொரு வழக்கறிஞரிடம் பயிற்சியாளராக அமர்த்தும் மருத்துவராகக் கல்வி கற்கும் இளைஞர் ஏற்கெனவே அக்தாட்சி பெற்ற மருத்துவப் பயிற்சியாளர்களிடம் சேர்ந்தும் கற்பது தானே வழக்கம்? தக்க வல்லுநர்களிடமிருந்து பெறப்படா விட்டால் ஒரு துறையைப் பற்றிய நம் அறிவு பக்குவமானதாக ஆகாது என்பது தெளிவு.

அறிவு பெற இரு வழிகளுண்டு. தனித் தனி விவரங்களிலிருந்து ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆதார ஆய்வு வழி ஒன்று. அனுமானத்தால் அறிவது மற்றது. முற் கூறிய முறை மிகவும் பக்குவமானதாகக் கூறப்படுகின்றது. "எல்லா மனிதரும் இறப்பவரே" எனும் ஒரு நியதியை எடுத்துக் கொள்ளோமேயா ஒல் மனிதன் மரணப்படுபவன் என்பது எவ்வாறு என்பதை யாகுமே விவாதிக்க வேண்டியதில்லை. இதுவே சரி என்று பொதுவாகவே எல்லோரும் ஏற்பர். எனவே ஆதார ஆய்வு வழியின் முடிவு இது. "ஜான்சன் என்பவர் மனிதர்; எனவே ஜான்சன் இறக்கக் கூடியவரே." ஆனால் எல்லா மனிதரும் இறப்பவரே எனும் முன்னிலை எவ்வாறு அடையப்படுகின்றது?

ஊக முறையைப் பின்பற்றுவோர் ஆராய்ச்சிகளாலும், கண்டுபிடிப்புகளாலும், இந்த நியதியை அடைய முயல்கின்றனர். இவ் விதத்தில். நாம் இம் மனிதன் இறந்தான், அதோ மற்றவனும் இறந்தான் என, பல மனிதர்கள் எல்லாம் இறந்திருக்கின்றனர் என்பதை ஆய்ந்து, மனிதரெல்லாம் இறப்பவரே என முடிவு செய்ய அல்லது பொதுமைப்படுத்த முடியும். ஆனால் இந்த ஊக முறையில் ஒரு பெரும் குறையிருக்கின்றது. நமது அனுபவம் ஒரு எல்லைக்குட்பட்டதே என்பதுதான் அக்குறை. மரணப்படாத ஒருவனை நாம் காணாமலேயே இருக்கலாம், ஆனாலும் எல்லைக்குட்பட்ட நமது சுய அனுபவத்தாலேயே இதை நாம் மதிப்பிடுகிறோம். நமது புலன்களின் சக்தி அளவுக்குட்பட்டதே. மேலும் நமது கட்டுப்பட்ட நிலையில் பல குறைகள் உள்ளன. இதன் விளைவாக இந்த ஊக முறையானது எப்போதும் பக்குவமானதாவதில்லை. ஆனால் பக்குவமான அறிவின் ஒரு துறையினின்றும் ஆதார ஆய்வு செய்யும் முறையே சிறந்தது. வேத முறை அத்தகு முறையாகும்.

வல்லுநரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டாலும் கூட, கீதையில் ஆணவக் கூற்றுக்களாகத் தோன்றும் பல பதங்கள் உள்ளன. உதாரணமாக ஏழாம் அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் கூறுகிறார்:

மத்த: பரதரம் நான்யத்
கிஞ்சிதஸ்தி தனஞ்ஜய
மயிஸர்வம் இதம் ப்ரோதம்
ஸுத்ரே மணிக்ஷு இவ

“செல்வத்தை வெல்வோனே (அர்ஜுன), எனக்கு மேலான உண்மையில்லை. நூலில் மணிகள் கட்டப்பட்டது போல எல்லாமே என்னையே சார்ந்திருக்கின்றன” (ப. கீ 7.7)

தம்மைவிட உயர்ந்த அதிகாரி எவருமில்லை என்கிறார் கிருஷ்ணர். இதென்னவோ அகம்பாவமாகத்தான் தெரிகிறது. “என்னை விடப் பெரியவன் எவனுமில்லை,” என்று நான் சொன்னால், “இந்த சாமியார் மிகவும் கர்வம்

பிடித்தவர்," என்று மக்கள் எண்ணலாம். பற்பல குறைகளால் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒருவன் தன்னை எல்லோரிலும் சிறந்தவனாகக் கூறிக் கொண்டால் அவன் வெற்றுப் பேச்சாளனே. ஆனால் கிருஷ்ணர் இதைச் சொல்லலாம். ஏனெனில் அவர் இப்பூமியில் இருக்கும்போது கூட தமது காலத்தின் மிகச் சிறந்த பெருமானாகக் கருதப்பட்டதை நாம் சரித்திரங்களிலிருந்து அறிகின்றோம். உண்மையில் எல்லாச் செயற் துறைகளிலும் அவர் மிகச் சிறந்த பெருமானாகவே இருந்தார்.

வைதீக முறைப்படி, மிகச் சிறந்த வல்லுநரிடமிருந்து பெறப்படும் ஞானம், பக்குவமானதாகக் கருதப்பட வேண்டியதாகும். வேதங்களின்படி, மூன்று வித அத்தாட்சிகள் உள்ளன; ப்ரத்யக்ஷம், அனுமானம், ஸ்ப்தம் என்பவையே அவை. முதலாவது நேரடிக் கண் உணர்வு—என்முன் ஒரு மனிதன் அமர்ந்திருந்தால் அவன் அமர்ந்திருப்பதை அங்கு நான் காண முடியும். இங்கு அவன் அமர்ந்திருப்பதாக நான் பெறும் அறிவு என் கண்களால் பெறப்படுவது. இரண்டாம் முறையான அனுமானம் ஊகமே. உதாரணமாக வெளியே குழந்தைகள் விளையாடும் ஒலி கேட்பதிலிருந்து அவர்கள் இருப்பதாக நாம் ஊகிக்கிறோம். மூன்றாம் முறையோ உயர் அதிகாரியிடமிருந்து உண்மைகளைப் பெறுவது. 'மனிதன் மரணப்படுபவனே' என்பது போன்ற மொழிகள் உயர் அதிகாரிகளிடமிருந்து பெறப்படுபவை. ஒவ்வொருவரும் இதை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்; ஆனால் எல்லா மனிதரும் இறப்பவர் என்பதை யாரும் அனுபவித்துப் பார்த்ததில்லை. பரம்பரையாக நாம் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். யாரேனும் "இவ்வுண்மையை முதலில் கண்டவர் யார்? நீ கண்டு பிடித்தாயா?" என்று கேட்டால், சொல்வது மிகக் கடினமேயாம். நம்மால் சொல்லப்படக் கூடியதெல்லாம், இவ்வறிவு பரம்பரையாக வருகிறது, இதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம் என்பதே. அறிவு பெறுவதற்கான மூன்று முறைகளில், மூன்றாவதான, உயர் அதிகாரிகளிடமிருந்து பெறும் முறையே, சிறந்ததென்று வேதங்களில் கூறப்படுகின்றது. நேரடி ஆய்வுணர்வு எப்போதுமே

பக்குவமற்றது. முக்கியமாகக் கட்டுண்ட வாழ்க்கை நிலையில், நேரடி ஆய்வு முறையில் சூரியன் நாம் உணவுண்ணும் தட்டைவிடப் பெரிதல்லாத ஒரு சக்கரமே என்று காணலாம். ஆனால் பூமியைவிட அது பல்லாயிரம் மடங்கு பெரிய கிரகம் என்பதை நாம் விஞ்ஞானிகளிடமிருந்து அறிகிறோம். இப்போது நாம் எதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? விஞ்ஞான அறிவிப்பை, வல்லுநரின் அறிவிப்பை ஏற்பதா அல்லது நமது சுய அனுபவத்தை ஏற்பதா? சூரியன் எவ்வளவு பெரியதென்று நம்மால் நிரூபிக்க முடியா விட்டாலும் கூட, விண்கோள் விஞ்ஞானிகள் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். இது போன்றே நமது செயல்களின் ஒவ்வொரு துறையிலும் அதிகாரிகளின் கூற்றை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். செய்தித்தாள் மற்றும் ரேடியோவினின்றும் சீனாவிலும் இந்தியாவிலும் மற்றும் உலக முழுதும் இன்னின்ன நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றனவென்று நாம் அறிந்து கொள்கிறோம். இவற்றை நாம் நேரடியாக அனுபவப்படுவதில்லை. இவை உண்மையிலேயே நிகழ்கின்றனவா என்பதையும் நாமறியோம். ஆனால் ரேடியோ மற்றும் செய்தித் தாளின் அதிகாரபூர்வமான கூற்றை நாம் ஏற்கிறோம். அறிவு பெற அதிகாரிகளை நம்புவதைவிட வேறு வழியுமில்லை. அதிகாரி பக்குவமானவராக இருந்தால் நமதறிவும் பக்குவமானதாகவே இருக்கும்.

வேத நூற்களின்படி கிருஷ்ணரே மிகச் சிறந்த, மிகப் பக்குவமானவர். (மத்த: பரதரம் நான்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தனஞ்ஜய) கிருஷ்ணர் மட்டுமே தம்மை உயர்வதிகாரியாகக் கூறிக் கொள்கிறார் என்பதில்லை. பகவத் கீதையின் பெரும் அறிவாளிகளும், முனிவரும் கூட இதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். கிருஷ்ணரை அதிகாரியாக ஏற்று அவர் சொற்களை உள்ளபடி ஏற்கா விட்டால், பகவத் கீதையிலிருந்து நாம் ஒரு லாபமும் பெற முடியாது. இது ஆணவக் கூற்றன்று. உண்மையே. கிருஷ்ணர் கூறுவதை ஆழமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் அது உண்மையே என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ள முடியும். முழு முதற்

ஞானம் மீண்டும் மீண்டும் அளிக்கப்படுகிறது. நமது அறிவின் நிதி மிகக் குறைவானது. 5000 வருடங்களுக்கு முன்பான இப் பூவுலகின் சரித்திரம் கூட நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் வேத நூற்களோ பல கோடி வருடங்களுக்கு முற்பட்ட சரித்திரங்களைப் பேசுகின்றன. இக்கிரகத்தில் 3000 வருடங்கட்கு முன் என்ன நடந்ததென்பதன் அறிவு நமக்கில்லாததாலேயே அதற்கு முன் சரித்திரமே இல்லை என முடிவு கட்டுவது தவறு. மகாபாரதத்தின்படி கிருஷ்ணர் 5000 வருடங்கள் முன்பு வாழ்ந்தார், என்பதால் பல கோடி வருடம் முன்பு சூரிய தேவனுக்கு அவர் கீதையைக் கூறியிருக்க முடியாது என்று ஒருவன் கூறலாம். பல கோடி வருடங்கள் முன்பு சூரிய கிரகத்தில் சூரிய தேவனுக்கு நான் உபதேசம் செய்தேனென்று நான் சொன்னால் மக்கள், "சாமியார் பிதற்றுகிறார்" என்று கூறுவார்கள். ஆனால் கிருஷ்ணர் பரம புருஷ பகவான் ஆதலால் அவரது விஷயம் இது போன்றதல்ல. சூரிய தேவனுக்கு உபதேசித்ததை நாம் நம்புகிறோமோ இல்லையோ, அர்ஜுனனால் இந்த உண்மை ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. அர்ஜுனன் கிருஷ்ணரை பரம புருஷனாக ஏற்றுக் கொண்டிருந்ததால் பல கோடி வருடம் முன்பு ஒருவரிடம் பேசியிருப்பது அவருக்குச் சாத்தியமான காரியமே என அவன் அறிந்திருந்தான். தான் கிருஷ்ணரது கூற்றுக்களை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாலும் கூட, தனக்குப் பின் வரக் கூடிய மக்களுக்கு நிலைமையைத் தெளிவாக்குவதற்காக அவன் கேட்கிறான்:

அபரம் பவதோ ஜன்ம

பரம் ஜன்ம விவஸ்வத:

கதமேதத் விஜாநீயாம்

த்வமாதௌ ப்ரோக்தவானிதி

"சூரிய தேவன் பிறப்பால் உமக்கு முற்பட்டவர்; ஆரம்பத்தில் அவருக்கு இந்த விஞ்ஞானத்தை நீர் உபதேசித்ததாக எவ்வாறு நான் அறிந்து கொள்வது?"

(ப.கீ. 4.4)

உண்மையில் இது மிகவும் புத்திசாலித்தனமான

கடவுளினின்றும் வேறான அபிப்பிராயங்களுடைய சங்கராசாரியார் போன்ற அறிஞர்களும் கூட, கிருஷ்ணர் 'ஸ்வயம் பகவான்'—கிருஷ்ணரே பரம புருஷ பகவான் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

வேத ஞானம் சமீப காலத்தின் கண்டுபிடிப்பல்ல. இதை மிகவும் பழமையானது என்று பொருள்பட, 'புராதன' என்று குறிப்பிடுகிறார் கிருஷ்ணர். பல கோடி வருடங்களுக்கு முன்பு இந்த ஞானத்தை சூரிய தேவனுக்கு எடுத்துரைத்ததாகக் கூறுகிறார் கிருஷ்ணர். அதற்கு எத்தனை கோடி வருடங்கள் முன்பு இதை வேறு எவருக்குச் சொல்லியிருக்கிறார் என்பதை நாமறியோம். கோடை, குளிர், இலையுதிர், வசந்த காலங்கள் எவ்வாறு வருடந்தோறும் வருகின்றனவோ, அது போலவே இந்த கேள்வியே. கிருஷ்ணர் இதற்குப் பின் வருமாறு பதிலளிக்கிறார்:

பஹுனிமே வ்யதீதானி

ஜன்மானி தவ சார்ஜுன

தான்யஹம் வேத ஸர்வாணி

நத்வம் வேத்த பரந்தப

"நீயும் நானும் பல பிறவிகளைக் கடந்து இருக்கிறோம். அவையெல்லாவற்றையும் என்னால் நினைவு கூற முடியும். ஆனால், பரந்தபா உன்னால் முடியாது." (ப.கீ.4.5)

கிருஷ்ணர் கடவுளாயிருந்தாலும், பற்பல முறை அவதரிக்கின்றார். ஜீவாத்மாவான அர்ஜுனனும் பற்பல பிறவிகளை எடுக்கின்றான். முழு முதற் கடவுளுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் "தான்யஹம் வேத ஸர்வாணி," கிருஷ்ணர் தனது எல்லா அவதாரங்களின் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளையும் ஞாபகம் வைத்திருக்கிறார்—ஆனால் ஜீவாத்மாவால் இது முடியாது, என்பதே. கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளில் இதுவும் ஒன்று. கடவுள் அழிவற்றவர், நாமும் அழிவற்றவரே. ஆனால் நமக்கு உடல்களை எப்பொழுதும் மாற்ற வேண்டியிருக்கிறது. மரணத்துடன் வாழ்வில் நடந்தவைகளை நாம் முற்றிலும் மறந்தே விடுகிறோம்.

மரணம் என்றால் மறதி. அவ்வளவுதான். இரவில் உறங்கும்போது இன்ன மனைவியின் கணவன் நான், இன்ன குழந்தைகளின் தகப்பன் என்பதை நாம் மறந்தே விடுகிறோம். உறக்கத்தில் நம்மையே மறந்து விடுகிறோம். ஆனால் எழுந்தவுடன், “நான் இன்னார், இன்னின்ன செயல்களைச் செய்ய வேண்டும்,” என நினைவு கொள்கிறோம். முற் பிறவிகளில் பல்வேறு உடல்களும், பற்பல குடும்பங்களும் பல நாடுகளில், தாய் தந்தை மற்றும் பற்பல உறவினரும் நமக்கு இருந்தனர். நாய்களாகவும், பூனைகளாகவும் மனிதராயும், தேவர்களாயும் கூட நாம் இருந்திருக்கலாம். நாம் யாராயிருந்திருந்தாலும் இப்பொழுது மறந்து விட்டோம்.

இந்த மாறுதல்களெல்லாமே இருப்பினும் ஜீவாத்மாக்களான நாம் நித்தியமானவர்களே. கடந்த பிறவிகளில் இந்த உடலுக்காக நாம் தயார் செய்து கொண்டது போலவே, இந்தப் பிறவியிலும் மற்றொரு உடலுக்காக நம்மைத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நமது ‘கர்மங்கள்’ அல்லது செயல்களுக்கேற்றவாறே நாம் உடல்களைப் பெறுகிறோம். ஸத்வ குணத்திலிருப்பவர், உயர் கிரகங்களுக்கு, உயர்தர வாழ்விடமாக உயர்த்தப்படுகின்றனர்—(ப.கீ. 14.14) ரஜோ குணத்தில் இறப்பவர் பூமியிலேயே தங்கி விடுகின்றனர். ஆனால் தமோ (அறியாமைக்) குணத்தில் இறப்பவரோ மிருக இனங்களில் விழுகின்றனர். அல்லது கீழ் உலகங்களுக்கு மாற்றப்படுகின்றனர். (ப.கீ. 14.15). இதுவே பல காலமாக நடந்து கொண்டிருப்பது. ஆனால் நாம் மறந்து விடுகிறோம்.

ஒரு முறை, சுவர்க் உலகின் மன்னனான இந்திரன் தனது குருவின் பாதங்களில் செய்த அபராதத்தின் காரணமாக, பன்றியாகப் பிறக்குமாறு அவரால் சபிக்கப்பட்டான். இவ்விதமாக பன்றியாவதற்காக இந்திரன் பூலோகம் சென்று விட்டதால் சுவர்க் லோகத்தின் சிம்மாசனம் காலியாகி விட்டது. இந்த நிலையைக் கண்டு பிரம்மா பூவுலகம் வந்து பன்றியைக் கண்டு கூறினார்: “ஐயா! பூமியில் நீர் பன்றியாக ஆகி விட்டீர். உம்மை மீட்டுச் செல்ல வந்தேன். உடனே புறப்படும்!” ஆனால் பன்றி

பதிலளித்தது: “உம்முடன் வர இயலாது. குழந்தை, மனைவி, இந்த அருமையான பன்றிச் சமுதாயம் என எனக்குப் பல பொறுப்புகள் உள்ளன.” சுவர்கத்துக்கு மீட்டுச் செல்வதாகக் கூறியும் பன்றி உருவிலிருந்த இந்திரன் மறுத்தான். இதுவே மறதி எனப்படுவது. அது போலவே பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் வந்து நம்மிடம் கூறுகிறார்: “இந்த ஜட உலகில் என்ன செய்கிறாய்? ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ! என்னிடம் வா! உனக்கு நான் எல்லாப் பாதுகாப்பும் தருகிறேன்.” ஆனால் நாமோ “ஐயா, நீங்கள் சொல்வதை நம்ப முடியாது. எனக்கு இங்கு இதைவிட மிக முக்கியமான வேலையிருக்கிறது” என்கிறோம். இது கட்டுண்ட ஆன்மாவின் நிலை—மறதி. சீடத் தொடரின் பாதையில் பின்பற்றுவதால் இந்த மறதியானது மிக விரைவில் நீக்கப்பட்டு விடுகின்றது.

6

கிருஷ்ணரது தோற்றங்கள், செயல்கள் இவற்றின் அறிவு

நம்மில் இயற்கையின் இரண்டு சக்திகள் செயற்படுகின்றன. இவற்றில் ஒரு சக்தியால் நாம் இந்தப் பிறவியிலேயே ஆன்மீக முன்னேற்றமடைவோம் என்று நிச்சயம் செய்து கொள்கிறோம். ஆனால் அடுத்த கணமே மற்றொரு சக்தியான மாயை, அல்லது மயக்க சக்தி— “இதெல்லாம் என்ன கஷ்டம் நீ அனுபவிப்பது? பேசாமல் வாழ்க்கையை அனுபவித்துக் கொண்டு நீ உண்டு உன் குகமுண்டு என்று இருந்தால் போதாதா?” என்று கூறுகின்றது. மறதியில் விழும் இந்தத் தன்மையே மனிதனுக்கும் கடவுளுக்குமுள்ள வேற்றுமை. அர்ஜுனன் கிருஷ்ணரின் தோழனும் நண்பனுமாவான். கிருஷ்ணர் எந்தவுலகில் எப்போதெல்லாம் தோன்றுகிறாரோ, அப்போதெல்லாம் அர்ஜுனனும் பிறவி எடுத்து, அவருடன் தோன்றுகிறான். கிருஷ்ணர் சூரிய தேவனுக்கு பகவத்கதையை உபதேசித்த போதும் அர்ஜுனன் அவருடன் இருந்தான். ஆனால், எல்லைக்குட்பட்ட ஜீவாத்மாவானதால் அர்ஜுனனால் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. மறதி ஜீவாத்மாவின் இயற்கையே. நேற்று அல்லது ஒரு வாரம் முன்பு இதே நேரத்தில், நாம் என்ன செய்து கொண்டிருந்தோம் என்று கூட நினைவுகூற நம்மால் முடிவதில்லை. இதையே நினைவு வைத்துக் கொள்ள முடியாதபோது நமது முந்தைய பிறவிகளில் என்ன நடந்தது என்பதை எவ்வாறு ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ள முடியும்? கிருஷ்ணர் நினைவு வைத்துக்கொள்ள முடியும் போது நம்மால் மட்டும் ஏன் முடிவதில்லை என்று நாம் கேட்கலாம். கிருஷ்ணர் தமது உடலை மாற்றிக் கொள்வதில்லை என்பதே இதற்குப் பதில்.

அஜோ 'பிஸன்னவ்யயாத்மா
பூதானுமீஸ்வரோ' பிஸன்
ப்ரக்ருதம் ஸ்வாமதிஷ்டாயா
ஸம்பவாம்' யாத்மமாயயா

“நான் பிறப்பற்றவனாயும் எனது தெய்வீக உடல் அழிவற்றதாயும் இருப்பினும், புலனறிவுள்ள எல்லா உயிர்களுக்கும் நானே இறைவன் ஆயினும், எனது உண்மையான உன்னத உருவிலேயே யுகந்தோறும் நான் நான் தோன்றுகிறேன்.”

(ப.கீ. 4.6)

‘ஆத்மமாயயா’ என்ற சொல்லுக்கு கிருஷ்ணர் தாம் உள்ளபடியே தோன்றுகிறார் என்பது பொருள். அவர் தனது உடலை மாற்றிக் கொள்வதில்லை. ஆனால் கட்டுண்ட ஜீவன்களான நாமோ நமது உடல்களை மாற்றிக் கொள்கிறோம். இதனால்தான், மறக்கிறோம். தமது செயல்களின் கடந்த கால, நிகழ் கால எதிர்காலங்களை மட்டுமல்ல, ஒவ்வொருவருடைய செயல்களின் கடந்த, நிகழ், வருங்காலங்களையும் கிருஷ்ணர் அறிவார்.

வேதாஹம் ஸமதீதானி
வர்தமானுனி சார்ஜுன
பவிஷ்யாணி சபூதானி
மாம்து வேத நகஸ்சன.

“அர்ஜுனா, பரம புருஷனான நான் கடந்த காலத்தில் நடந்தவை, இப்பொழுது நடப்பவை, இனி நடக்கப் போகின்றவை எல்லாவற்றையும், அறிந்தவனாக இருக்கிறேன். எல்லா ஜீவன்களையும் கூட நான் அறிகின்றேன். ஆனால் என்னையோ எவனும் அறியான்.”

(ப.கீ. 7.26)

ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலும் பரமனான கடவுள் எல்லாவற்றையும் அறிபவராக வர்ணிக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். பிரம்மா, சிவன் போன்ற மிக உயர்ந்த உயிர் வாழிகளுக்குக் கூட இந்த வல்லமை கிடையாது. விஷ்ணு அல்லது கிருஷ்ணரே எல்லாவற்றையும் அறிகின்றார்.

கடவுள் தனது உடலை மாற்றிக் கொள்வதில்லை என்றால் ஏன் அவர் ஒரு அவதாரமாக வருகிறார் என்று நாம் கேட்கலாம். இந்தக் கேள்வியைப் பற்றி தத்துவ அறிஞரிடையே பெரும் கருத்து வேற்றுமை உள்ளது. கிருஷ்ணர் இங்கே தோன்றும்போது ஜட உடலை எடுத்துக் கொள்கிறார் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். ஆனால் இது சரியல்ல. நமது உடலைப் போன்ற ஒரு ஜட உடலை அவர் ஏற்றிருந்தால் அவரால் எல்லாவற்றையும் நினைவு வைத்துக்கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் மறதிக்குக் காரணம் ஜட உடலே. உண்மை முடிவு என்னவென்றால் அவர் தமது உடலை மாற்றிக் கொள்வதேயில்லை என்பதே. கடவுள் சர்வ வல்லமை வாய்ந்தவர். மேற்கூறிய பதத்தில் இந்த சர்வ வல்லமை விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிருஷ்ணருக்குப் பிறப்பே கிடையாது. அவர் நித்தியமானவர். அது போலவே ஜீவாத்மாவுக்கும் பிறப்பில்லை. அவனும் நித்தியமானவனே. இதுதான் நான் என்று ஜீவாத்மா எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் உடலே பிறவி எடுக்கின்றது.

பகவத் கீதையின் ஆரம்பத்திலேயே இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் நாம் பிறப்பு, இறப்பு என்று ஏற்றுக் கொள்வதன் காரணம் இந்த உடலே என்றும், நமது ஆன்மீக உடலை அடைந்து ஜனன மரணத்தின் களங்கத்தினின்றும் விடுதலை பெறும் அதே நேரத்தில் குணத்தில் கிருஷ்ணரைப் போன்றுதான் நாமிருப்போம் என்றும்; ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் விளக்குகின்றார். இதுவே கிருஷ்ண உணர்வின் முறை—சச்சிதானந்தமான நமது ஆன்மீக உடலை மீண்டும் அடைதல். அந்த உடல் நித்தியமானது (ஸத்), அறிவு நிறைந்தது (சித்), ஆனந்த மயமானது (ஆனந்தம்). இந்த ஜட உடலோ ஸத்துமல்ல, சித்துமல்ல, ஆனந்தமும்ல்ல. இது அழியக் கூடியதே. ஆனால் இந்த உடலில் வசிப்பவனோ அழிவற்றவன். இவ்வுடல் அறியாமை நிரம்பியதும் கூட. அறியாமையுடையதும், தற்காலிகமானதும் ஆனதால் இவ்வுடல் துன்பம் நிறைந்தது. ஜட உடலின் காரணமாக நாம் அதிக வெப்பம்,

கடுங் குளிர் இவற்றை உணர்கின்றோம். ஆனால் நமது ஆன்மீக உடலை மீண்டும் அடைந்து விட்டால் இந்த இருமைகளால் நாம் பாதிக்கப்படவே மாட்டோம். ஜட உடலில் இருக்கையிலேயே வெப்பம், குளிர் போன்ற இருமைகளால் சற்றும் பாதிக்கப்படாத யோகிகள் இருக்கின்றார்கள். ஜட உடலில் இருக்கையிலேயே நாம் ஆன்மீக முன்னேற்றமடையத் துவங்கும்போது ஒரு ஆன்மீக உடலின் தன்மைகளை நாம் அடைய ஆரம்பிக்கிறோம். இரும்பை நெருப்பில் போட்டால், அது சூடாகி, கொதிக்கும் சூட்டில், இறுதியில் இரும்பாய் இல்லாமல் நெருப்பாகவே ஆகி விடுகின்றது. அதனால் தொடப்படும் எதுவும் நெருப்புப் பிடித்துக் கொழுந்து விடுகின்றன. கிருஷ்ண உணர்வில் நாம் முன்னேற்றமடையும் போது நமது ஜட உடல் ஆன்மீகமாக்கப்பட்டு, ஜடக் களங்கங்களால் அதன் பின்னும் பாதிக்கப்படாதவர்களாக நாம் ஆகி விடுகின்றோம்.

கிருஷ்ணரது பிறப்பு, அவரது தோற்றம், மறைவு இவை சூரியனின் தோற்றம், மறைவு இவற்றிற்கு உவமிக்கப்படுகின்றன. காலையில் கதிரவன் கிழக்கில் உதிப்பது போலத் தோன்றுகிறது, ஆனால் இது உண்மையல்ல, சூரியன் உதிப்பதுமில்லை, மறைவதுமில்லை. அது தன் நிலையிலேயே உள்ளது உள்ளபடியே இருக்கிறது. உதயமும் மறைவுமெல்லாம் பூமி சுழல்வதாலேற்படுவதே. அது போலவே வேத நூற்களில், இறைவனது தோற்றம், மறைவு இவற்றிற்கான காலக் குறிப்புக்கள் உள்ளன. கிருஷ்ணரது தோற்றமும் கதிரவனின் உதயம் போன்றதே. சூரிய உதயமும் மறைவும் ஒவ்வொரு கணமும் தோன்றுகின்றன. பூமியின் ஏதோ ஒரு பகுதியில் சூரிய உதயத்தையோ மறைவையோ மக்கள் கண்டு கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரு 'குறிப்பிட்ட நேரத்தில் கிருஷ்ணர் பிறந்து, பிறகு அவர் இல்லாமல் போய் விடுகிறார் என்பதல்ல. எப்போதுமே எங்கோ ஓரிடத்தில் அவர் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறார். ஆனால் வந்து

போவதைப் போலத் தோன்றுகிறார். பற்பல அண்டங்களிலும் கிருஷ்ணர் தோன்றி மறைகிறார். இந்த ஒரு அண்டத்தைப் பற்றிய அனுபவம் மட்டுமே நமக்கிருக்கிறது. ஆனால் பரம புருஷனான பகவானின் எல்லையற்ற படைப்புத் தோற்றங்களின் ஒரு சிறு அங்கமே இந்த அண்டம் என்று வேத நூற்களினின்றும் நாம் அறிய முடிகிறது.

கிருஷ்ணர் பரம புருஷராயும், பிறப்பற்றவராயும், மாற்றமற்றவராயும் இருந்தும் கூட தனது உண்மையான தெய்வீக இயற்கையில் அவர் தோன்றுகிறார். 'ப்ரக்ருதி' என்ற சொல்லுக்கு இயற்கை என்று பொருள். பகவத் கீதையின் ஏழாம் அத்தியாயத்தில் இயற்கையின் பற்பல விதங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. மூன்று ஆதார விதங்களாக இவை பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. புற இயற்கை, அக இயற்கை, இடை இயற்கை என்பன அவை. புற இயற்கை என்பது இந்த ஜட உலகின் தோற்றம். இது ஜட இயற்கை அல்லது 'அபரா' என்ற பெயரில் பகவத் கீதையின் ஏழாம் அத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. கிருஷ்ணர் தோன்றுகையில் உயர் இயற்கையை ஏற்கிறார் (ப்ரக்ருதிம்ஸ்வாம்), கீழ் ஜட இயற்கையையல்ல. சில சமயம் ஒரு நாட்டின் தலைவன் சிறைச் சாலையை மேற்பார்வையிடவும் சிறைக் கைதிகளைக் காணவும் சிறைக்குச் செல்லலாம். "நாட்டுத் தலைவரும் சிறைக்கு வந்திருக்கிறார். நம்மைப் போலவே அவரும் சிறைக் கைதிதான்," எனக் குற்றவாளிகள் எண்ணினால் அது அறிவின்மையேயாகும். முன்பே சுட்டிக் காட்டியபடி, கிருஷ்ணர் மனித உருவில் தோன்றும் போது அறிவற்றோரே தம்மை இகழ்கின்றனர் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே கூறுகின்றார்.

(ப.கீ. 9.11)

பரம புருஷரான கிருஷ்ணர் இங்கே எந்த நேரத்திலும் வரலாம். நாம் எதிர்த்து அவர் வரக் கூடாது என்று கூற முடியாது. அவர் பூரண சுதந்திரமுடையவர். தமது விருப்பப்படி தோன்றவும், மறையவும் அவரால் முடியும் நாட்டுத் தலைவர் சிறைச் சாலைக்கு விஜயம் செய்தால், அவர்

அவ்வாறு தண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார் என நாம் எண்ணக் கூடாது. கிருஷ்ணர் ஒரு நோக்கத்துடனேயே வருகிறார். அந்த நோக்கம், இழிந்த, கட்டுண்ட, ஆத்மாக்களை மீட்பதேயாம். நாம் கிருஷ்ணரிடம் அன்பு காட்டுவதில்லை. ஆனால் அவர் நம்மிடம் பேரன்பு கொண்டவராயிருக்கிறார். எல்லோரையும் தமது குழந்தைகளாகவே அவர் கொண்டிருக்கின்றார்.

ஸர்வயோனீஷு கௌந்தேய

மூர்த்தய:ஸம்பவந்தி யா:

தாஷாம் ப்ரஹ்ம மஹத்யோனீர்

அஹம் பீஜ ப்ரத: பிதா

“குந்தி மகனே, என்னாலேயே இந்த ஜட இயற்கையில் எல்லா உயிர் இனங்களின் பிறப்பும் சாத்தியமாக்கப்படுகின்றது என்பதையும் நானே விதை அளிக்கும் தந்தையாயிருக்கிறேன் என்பதையும் அறிவாயாக.”

(ப.கீ. 14.4)

தந்தை மகனிடம் எப்பொழுதுமே பாசமுடையவராக இருக்கிறார். மகன் தந்தையை மறக்கலாம். ஆனால் தந்தை மகனை மறக்கவே முடியாது. பிறப்பு, இறப்பு எனும் துன்பங்களிலிருந்து நம்மைக் காப்பதற்கான அவரது பேரன்பின் காரணமாகவே இந்த ஜட உலகிற்கு கிருஷ்ணர் வருகின்றார். “எனதன்புக் குழந்தைகளே, துயரமிக்க இவ்வுலகில் ஏன் சீரழிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்? என்னிடம் வாருங்கள், எல்லாப் பாதுகாப்பையும் நான் தருகிறேன்,” என்கிறார் கடவுள். நாம் பரமனின் பிள்ளைகள். எந்தத் துன்பமுமின்றி உன்னதமான வாழ்வை எந்த ஐயமுமின்றி நாம் அனுபவிக்கலாம். எனவே இயற்கையின் நியதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நாம் வருவது போலவே, கிருஷ்ணரும் இங்கே வருகிறார் என்று நாம் எண்ணக் கூடாது. “அவதாரம்” என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கே “கீழிறங்கி வருபவர்” என்றுதான் பொருள். ஆன்மீக உலகிலிருந்து ஜட உலகிற்குள் தமது சுய விருப்பத்தால் தோன்றுபவரே அவதாரம்

என்றழைக்கப்படுபவர். கிருஷ்ணரே சில சமயம் தோன்றுகிறார். சில சமயம் தனது பிரதிநிதிகளை அனுப்புகிறார். உலகின் பெரு மதங்களான கிறித்துவம், இந்து, புத்தம், இஸ்லாம் என்பன கடவுளின் நாட்டிலிருந்தும் ஒரு உயர் அதிகாரி கீழிறங்கி வருவதில் நம்புகின்றன. கிறித்துவ மதத்தில், தாம் கடவுளின் குமாரர் என்றும், கட்டுண்ட ஆன்மாக்களை விடுவிப்பதற்காக கடவுளின் ராஜ்யத்திலிருந்து தாம் வந்ததாகவும் இயேசு கிறிஸ்து கூறினார். பகவத் சீதையை பின்பற்றுபவரான நாம் இதை உண்மையென்று ஏற்றுக் கொள்கிறோம். எனவே ஆதார நிலையில் கருத்து வேற்றுமை ஏதும் இல்லை. பண்பாடு, தட்ப வெப்ப நிலை, மக்கள் வேற்றுமை காரணமாக ஆழ்ந்த விவரங்களில் வேறுபாடுகள் இருக்கலாமே தவிர, ஆதாரமான கொள்கை ஒன்றே. கடவுளும் அவரது பிரதிநிதிகளும் சிறைப்பட்ட ஆத்மாக்களை விடுவிக்க வருகின்றனர் என்பதே அது.

யதா யதாஹி தர்மஸ்ய
க்ளானிர் பவதி பாரத
அப்யுத்தான மதர்மஸ்ய
ததாத்மானம் ஸ்ருஜாம்யஹம்

“அறநெறிகளில் எப்போதெல்லாம் எங்கெல்லாம் இழிவு ஏற்படுகின்றதோ, பரத குலத் தோன்றலே, அதர்மத்தின் ஆதிக்கம் உயரும் அந்நேரங்களில் நான் தோன்றுகிறேன்.”

(ப.கீ.4.7)

கடவுள் பேரிரக்கமுடையவர். நமது துயரங்கள் தீர்வதைக் காண விரும்புகிறார் அவர். ஆனால் நாமோ இந்தத் துயரங்களைச் சரிக் கட்ட முயல்கின்றோம். கடவுளின் அங்க உறுப்புக்களாதலால் இத்துன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டியவர்களே அல்ல நாம்; ஆனால் வலிய இவற்றை ஏனோ நாம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். மனம், உடல் இவற்றினின்றும் எழுபவை, பிற உயிரினங்களால் உண்டாக்கப்படுபவை, இயற்கை அழிவுகளால் வருபவை எனப் பல துயரங்கள் உள்ளன. இந்த மூவகைத் துன்பங்கள் எல்லாவற்றாலுமோ அல்லது குறைந்த பட்சம் இவற்றில்

ஏதேனும் ஒன்றாலோ நாம் துன்பப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறோம் இந்தத் துயரங்களுக்கு ஒரு தீர்வு காண நாம் எப்பொழுதுமே முயற்சி செய்து கொண்டதானிருக்கிறோம். இதுவே நமது வாழ்க்கைப் போராட்டமாக அமைகிறது. நமது சிற்றறிவால் அந்தத் தீர்வைக் கண்டுபிடிக்க இயலாது. பரம புருஷனிடம் நாம் அடைக்கலமடைந்தால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகும்.

நமது ஆதார நிலையில் நாம் மீண்டும் நிலை நிறுத்தப்பட்டால் மட்டுமே நம்மால் ஆனந்தப்பட முடியும். நம்மை அந்த நிலையில் மீண்டும் நிறுத்துவதற்கானதே பகவத் கீதை. கடவுளும், அவரது பிரதிநிதிகளும் கூட உதவிக்கு வருகின்றனர். முன்பே கூறியபடி உயர் இயற்கையினின்றும் அவர்கள் ஜட உலகில் தோன்றுகின்றனர். பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி இவற்றின் நியதிக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள் அவர்கள். உலகில் தாம் தோன்றுவதற்கான காரணங்களாக, கீழ்க் கண்டவற்றை அர்ஜுனனிடம் கிருஷ்ணர் கூறுகின்றார்:

பரித்ராஸ்ய ஸா தூனாம்
விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம்
தர்ம ஸம்ஸ்தாபனர்த்தாய
ஸம்பவாமி யுகே யுகே

“நல்லோரைக் காத்து, தீயவரை அழித்து, அறநெறிகளை மீண்டும் நிலை நிறுத்துவதற்காய் யுகந்தோறும் நான் அவதரிக்கின்றேன்.”

(ப.கீ. 4.8)

தர்மம் இழிவுறும்போது தோன்றுவதாக கிருஷ்ணர் இங்கே கூறுகிறார். ‘தர்மம்’ என்ற சமஸ்கிருதச் சொல் ஆங்கிலத்தில் ‘நம்பிக்கை’ என மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றது. ஆனால் நம்பிக்கை என்பது கிறித்துவம், இஸ்லாம், இந்து, பௌத்தம் என்ற பெயர்களில் விளங்கும் மத நம்பிக்கைகள் என்று பொருள்பட ஆகிவிட்டிருக்கின்றது. ஆனால் ‘தர்மம்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘நம்பிக்கை’ எனும் சொல்லின் அதே பொருளல்ல. ஒரு தனி மனிதனின் நம்பிக்கை

இந்து விவிருந்து பௌத்தத்திற்கும், பிறகு கிறித்துவத்திற்கும், இஸ்லாமுக்கும் மாறலாம். ஒரு நம்பிக்கையை ஏற்று மற்றொன்றை மறுக்கும் திறமை மக்களுக்குண்டு. ஆனால் தர்மத்தை மாற்ற முடியாது! தொண்டு செய்வது ஒவ்வொரு மனிதனின் இயற்கையாகும். தனக்கோ, குடும்பம், இனம், நாடு இவற்றிற்கோ அல்லது மனித குலம் முழுமைக்குமோ தொண்டு செய்வது இயற்கையே. சேவை செய்யும் இந்த குணத்தை ஜீவாத்மாவிடமிருந்து பிரிக்க முடியாது. இதுவே ஒவ்வொரு உயிர் வாழியின் தர்மமாகவும் ஆகின்றது. சேவை செய்யாமல் ஒருவனால் வாழ இயலாது. நாமெல்லோரும் சேவை செய்து கொள்வதாலும் ஒருவருக்கொருவர் தொண்டு புரிந்து கொள்வதாலுமே உலகம் இயங்குகின்றது. நாம் கிறித்தவரா, இஸ்லாமியரா, பௌத்தரா, இந்துவா என்பதை மறந்து, பரமாத்மாவுக்குத் தொண்டு புரிய வேண்டிய ஆதாரத் தன்மை கொண்ட ஜீவாத்மாக்களே நாம் என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த உணர்வு நிலையை அடையும்போது, நாம் விடுதலை பெறுவோம்.

ஜட இயற்கைத் தொடர்பினால் நாம் அடைந்துள்ள தாற்காலிகமான நிலையுணர்வுகளிலிருந்து சுதந்திரம் பெறுவதே விடுதலை அல்லது முக்தி. முக்தி என்பது இதற்கு மேற்பட்டதொன்றல்ல. நாம் ஜட உடல்களை உடையவர்களாக இருப்பதால் பற்பல நிலை உணர்வுகளை உடையவர்களாக இருக்கிறோம். இவ்விதமாக நாம் நம்மை மனிதன், பெற்றோன், அமெரிக்கன், கிறித்தவன், ஹிந்து என்று பலவாறு எண்ணிக் கொள்கிறோம். நாம் விடுதலை பெற விரும்புவோமேயானால் இந்த நிலை உணர்வுகள் முற்றிலுமாகப் புறக்கணிக்கப்பட வேண்டும்.

எந்தச் சூழ்நிலையிலும் நாம் இறைவனல்ல. இப்போது நாம் சேவை செய்து கொண்டிருக்கிறோம், ஆனால் பெயர்நிலைகளுடன் சேவை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு மனைவி, ஒரு குடும்பம், ஒரு வேலை, நமது சொந்தப்

புலன்கள், நமது குழந்தைகள் அல்லது நமக்குக் குழந்தைகள் இல்லாவிட்டால் நமது நாய், அல்லது பூனைகள் எனப் பலரது சேவகர்களாக இப்போது நாம் இருக்கிறோம். எவ்விதத்திலும் நமக்கு ஏதேனுமொன்று அல்லது யாரேனுமொருவர் இருக்கிறார்—சேவை செய்வதற்கு. மனைவியோ பிள்ளைகளோ இல்லாவிட்டால் ஏதேனும் நாயையோ அல்லது பிற தாழ்ந்த மிருகமொன்றையோ பிடித்து அதற்குச் சேவை செய்ய வேண்டும். இதுவே நமது இயற்கை. இதைச் செய்யுமாறு நாம் கட்டாயப்படுத்தப் படுகிறோம். இந்தப் பெயர் நிலைகளினின்றும் இறுதியில் நாம் விடுதலை பெறும்போது, இறைவனுக்குத் தெய்வீகத் தொண்டாற்றத் தொடங்கும்போது, நமது பக்குவநிலையை அடைகிறோம். அதன் பிறகே நாம் நமது உண்மை அறத்தில் (தர்மத்தில்) நிலைபெற்றவர்களாகிறோம்.

ஜீவாத்மாக்களின் தர்மத்தில் எப்போதெல்லாம் முரண்பாடு தோன்றுகிறதோ, அதாவது பரமனுக்குச் சேவை செய்வதை ஜீவாத்மாக்கள் எப்போதெல்லாம் நிறுத்துகின்றனரோ, அப்போதெல்லாம் தாம் தோன்றுவதாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகின்றார். அதாவது, புலன்களுக்குச் சேவை செய்வதில் அதிமும்முரமாக ஜீவாத்மா ஈடுபட்டிருக்கும் போது, புலன்ருகர்வில் அளவுக்கு அதிகமாக ஆழ்ந்துவிடும் போது இறைவன் வருகிறார். உதாரணமாக, இந்தியாவில், மக்கள் அளவுக்கு அதிகமாக மிருகவதையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது, எந்த உயிரினத்திற்கும் தீங்கு செய்யாமை என்னும் அஹிம்சையை நிலைநிறுத்த புத்த பகவான் வந்தார். அதுபோலவே மேற்கூறிய பதத்தில் (பரித்ராணய ஸாதூனாம்) ஸாதுக்களைக் காப்பதற்காகத் தாம் வருவதாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். பிற உயிரினங்களிடம் பொறுமை காட்டுவதில் ஸாதுக்கள் முன்னோடியாக இருக்கின்றனர். எல்லா வசதியின்மைகளுக்கும் அபாயங்கட்கும் இடையே பொதுமக்களுக்கு உண்மை அறிவை அளிக்க முயல்கின்றனர். ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகம், இனம் அல்லது

தேசத்திற்கு மட்டுமல்ல, எல்லோருக்கும்—மனிதர்களுக்கு மட்டுமின்றி, மிருகங்களுக்கும் பிற தாழ்ந்த உயிரினங்களுக்கும் கூட ஸாது ஒருவன் நண்பனாயிருக்கின்றான். சுருங்கச் சொன்னால் யாருக்குமே அவன் எதிரியல்ல—எல்லோருக்கும் நண்பனே. இறைவனுக்காய் எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்திருக்கும் இத்தகையோர், அவருக்கு மிகவும், மிகவும் பிரியமானவர்கள். அவமானப்படுத்தப்பட்டால் ஸாதுக்கள் பொருட்படுத்துவதில்லையாயினும் கூட அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அவமதிப்பை கிருஷ்ணர் பொறுப்பதில்லை. பகவத்கீதையின் ஒன்பதாம் அத்தியாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி கிருஷ்ணர் எல்லோருக்கும் ஒருபோலவே ஆனாலும்கூட, தமது பக்தர்களிடம் விசேஷமான நாட்டமுடையவராக இருக்கிறார்:

“ஸமோ’ஹம் ஸர்வ பூதேஷு
நமே த்வேஷ்யோ’ஸ்தி ந ப்ரிய
யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா
மயி தே தேஷு சாப்யஹம்”

“நான் யாரையும் வெறுப்பதில்லை, யாருக்கும் பட்சபாதமுடையவனுமல்ல. நான் எல்லோருக்கும் சமமானவனே. ஆனால் எனக்குப் பக்தித் தொண்டாற்றுபவன் எனது நண்பனாகிறான். அவன் என்னில் இருக்கிறான். நானும் அவனுக்கு நண்பனாகிறேன்.

(ப.கீ. 9.29)

கிருஷ்ணர் எல்லோருக்கும் சமமானவராகவே இருந்தாலும், கிருஷ்ண உணர்வில் சதா ஈடுபட்டிருப்பவனுக்கு, பகவத்கீதையின் உபதேசத்தைப் பரப்புவதில் ஈடுபட்டிருப்பவனுக்கு அவர் விசேஷ பாதுகாப்புக் கொடுக்கின்றார். கிருஷ்ண பக்தர் என்றுமே அழியார் என்பது அவரது வாக்குறுதி: கௌந்தேய ப்ரதிஜானீஹி நமே பக்த: ப்ரணஷ்யதி (ப.கீ. 9.31)

பக்தரைக் காக்கவும் காப்பாற்றவும் மட்டுமல்ல, தீயோரை அழிக்கவும்தான் கிருஷ்ணர் வருகிறார் (வினாசாய

ச துஷ்க்ருதாம்). மிக நல்ல கூத்தரியரும், பக்தருமான அர்ஜுனன் முதலான பஞ்சபாண்டவர்களை உலகத்தின் மன்னர்களாக ஆக்கவும், துரியோதனின் நாத்திகக் கூட்டத்தை அழிக்கவும் விரும்பினார் கிருஷ்ணர். முன்பே கூறியபடி அவரது வரவிற்கான மூன்றாம் காரணம் உண்மை அறத்தை நிறுவுவது (தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய) இவ்வாறாக கிருஷ்ணர் வருவதற்கான காரணம் மூன்று: தமது பக்தரைக் காத்தல், அசுரரை அழித்தல், ஜீவாத்மாவின் உண்மையான தர்மத்தை நிறுவுதல். ஒரு முறை மட்டுமல்ல, பற்பல முறைகள் (ஸம்பவாமி யுகே யுகே) வருகிறார் அவர். ஏனெனில் ஒரு முறை சரிக்கப்பட்டாலும் காலப்போக்கில் மீண்டும் சீரழியும் தன்மையது இந்த ஜட உலகு.

ஒரு நல்ல அமைப்பை நாம் செய்தாலும்கூட, அது நாளடைவில் சீரழியுமாறே இருக்கிறது இவ்வுலகம். முதல் உலகப் போருக்குப் பிறகு ஒரு இடைக்காலப் போர் நிறுத்தம் கையெழுத்திடப்பட்டது. சிறிது காலம் சமாதானமாயிருந்தது—ஆனால் வெகு சீக்கிரமே இரண்டாம் உலகப் போர் வந்துவிட்டது. அது முடிந்துவிட்டதென்று இப்போது மூன்றாம் உலகப் போருக்கு தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜட உலகில் காலத்தின் இயக்கம் இதுவே. ஒரு நல்ல வீட்டைக் கட்டுகிறோம். ஜம்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு அது நலிவடைந்துவிடுகின்றது. நூறு வருடங்களுக்குப் பின் மேலும் சீரழிந்து விடுகின்றது. அதுபோலவே உடல் இளமையுடன் இருக்கும்போது மக்கள் அதன்மீது அக்கறை கொண்டவர்களாய் எப்போதும் அதன் மீது பாசத்தைப் பொழிந்து கொண்டும் முத்தமிட்டுக் கொண்டும் கருத்துடன் காக்கின்றனர். ஆனால் அது மூப்படைந்து விட்டால் ஒருவரும் கவனிப்பதில்லை. இதுவே ஜட உலகின் இயற்கை—நல்ல ஒரு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டாலும்கூட நாளடைவில் அது அழிக்கப்பட்டு விடும். அவ்வப்போது சரிக்கட்டல் தேவைப்படுகின்றது. எனவேதான் யுகந்தோறும் பரமபுருஷ பகவானோ அல்லது அவரது பிரதிநிதியோ

பண்பாட்டின் இலக்கில் சீரமைப்புச் செய்வதற்காக வருகின்றனர். இவ்வாறு பற்பல மதங்களை நிறுவவும் சீரமைக்கவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பலமுறை வருகின்றார்.

குருவில் நம்பிக்கையும்,
கிருஷ்ணருக்குச்
சரணடைதலுமாக அறிவு

பகவத் கீதையின் நான்காம் அத்தியாயத்திலே யாகங்களிலெல்லாம் சிறந்தது ஞானத்தை அடைதலே என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் முடிவு கூறுகின்றார்:

ஸ்ரேயான் த்ரவ்ய மயாத் யக்ஞாத்
ஞான யக்ஞ: பரந்தப
ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த
ஞானே பரிஸமாப்யதே

எதிரிகளை ஒடுக்குபவனே, பௌதிக உரிமைகளை யாகம் செய்வதைவிட ஞானயக்ஞமே பெரிதாகும். செயல்களின் யக்ஞமானது, பார்த்தனே, உன்னத ஞானத்தில்தான் முடிவுறுகின்றது.”

(ப.கீ.4.33)

இந்தக் கட்டுண்ட வாழ்விற்குக் காரணம் அஞ்ஞானமேயாதலால் ஞானமே சிறந்த யாகம். யாகம், தவம், யோகம், தத்துவ விவாதம் இவற்றின் நோக்கம் ஞானமே. இறைவனின் அருவ நிலையை உணர்தல் [ப்ரம்ம ஞானம்], இதயத்திலும், ஒவ்வொரு அணுவிலும் புகுந்த இறைவனின் தங்கு நிலையை அறிதல் [ப்ரமாத்மஞானம்], முழுமுதற்கடவுளை அறிதல் [பகவான்-பரமபுருஷ ஞானம்] என உன்னத ஞானத்தின் மூன்று நிலைகள் உள்ளன. ஆனால் ஞானத்தை அடைவதன் முதல் படியே, 'நான் இந்த உடலல்ல நான் ஆத்மாவே. இந்த ஜடச் சிக்கலினின்றும் வெளியேறுவதே எனது வாழ்வின் நோக்கம்' என்பதைப் புரிந்து கொள்வதுதான். என்னவெல்லாம் தியாகம், யாகம்

நாம் செய்கின்றோமோ அதன் நோக்கமெல்லாம் நம்மை உண்மை ஞானத்தின் நிலைக்குக் கொண்டுவருவதற்காகவே என்பதே கருத்து.

கிருஷ்ணருக்குச் சரணடைதலே ஞானத்தின் உயர்நிலைப் பக்குவமாக பகவத் கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. (பஹுமும் ஜன்மமும்ந்தே ஞானவான் மாம் ப்ரபத்யதே) (ப.கீ. 7.19) ஞானவானே — முட்டாளல்ல — கிருஷ்ணருக்குச் சரணடைகிறான். அதுவே ஞானத்தின் மிக்க உயர்ந்தநிலை. அதுபோலவே பகவத் கீதையின் இறுதியில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கிறார்:

ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய
மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ
அஹம்த்வாம் சர்வ பாபேப்யோ
மோக்ஷயிஷ்யாமி மாகச:

“எல்லா விதமான மதங்களையும் விட்டு எனக்கே சரணடை. எல்லாப் பாவங்களின் விளைவுகளிலிருந்தும் நான் உன்னை விடுவிக்கிறேன், அஞ்சாதே.”

(ப.கீ. 18.66.)

இதுவே ஞானத்தின் மிக அந்தரங்கமான பகுதி. எல்லாக் கண்ணோட்டங்களிலிருந்துமே, நாம் வேத இலக்கியங்களின் ஒரு ஆய்வைச் செய்து பார்த்தால், ஞானத்தின் இறுதி இலட்சியம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணருக்குச் சரணடைவதே என்பதைக் கண்டடைவோம். எவ்விதமான சரணாகதி சிபாரிசு செய்யப்படுகின்றது? முழு அறிவில் சரணடைதல்— பக்குவத்தின் முழு நிலையை ஒருவன் வந்தடையும் போது வாகதேவன் அல்லது ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே எல்லாம் என்று அவன் உணர்ந்தாக வேண்டும். ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதையிலும் இதுவே உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது:

ஈஸ்வர பரம: க்ருஷ்ண:
ஸச்சிதானந்த விக்ரஹ:
அனாதிராதிர் கோவிந்த:
ஸர்வ காரண காரணம்

“கோவிந்தனென்று அறியப்படும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே பரம புருஷ பகவான். நித்தியமான, ஆனந்தமயமான ஆன்மிக உடலை உடையவர் அவர். அவரே எல்லாவற்றிற்கும் மூலமானவர். அவருக்கு மூலமேதும் இல்லை. அவரே சகல காரணங்கட்கும் முதற் காரணமானவர்” (ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதை 5.1) ‘ஸ்ர்வ காரண’ என்ற சொல் கிருஷ்ணரே எல்லாக் காரணங்கட்கும் காரணம் என்பதைக் காட்டுகின்றது. நமது தந்தையின் தந்தை யார், அவரது தந்தை யார் என்று இவ்வாறே காலத்தின் வழியே பின்சென்று நமது முன்னோரை நாம் கண்டுபிடிக்க முடியுமேயானால், நமது முன்னோர் எல்லோருக்கும் முன்னவரான முழுமுதற் கடவுளான, பரமபிதாவான, பரம புருஷ பகவானான முழுமுதற்கடவுள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் நாம் வந்தடைவோம்.

கடவுளை உடனே காண வேண்டுமென்றுதான் எல்லோரும் விரும்புகின்றனர். ஆனால் தகுதி அடையும்போது பக்குவ ஞானத்தில், நாம் அவரைக் காண முடியும். நாம் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொள்வது போலவே கடவுளையும் கண்ணுக்கு நேராகக் காண முடியும். ஆனால் தகுதி வேண்டும். அந்தத் தகுதியே கிருஷ்ண உணர்வு. கிருஷ்ண உணர்வு ‘ஸ்ர்வணத்தில்’ ஆரம்பிக்கின்றது—பகவத் கீதை மற்றும் ப்ரஹ்ம வேத இலக்கியங்கள் மூலமாக பகவானைப் பற்றிக் கேட்பது. அடுத்தபடி ‘கீர்த்தனம்,’ நாம் கேட்டதைச் சொல்வது, மற்றும் அவரது நாம கீர்த்தனத்தால் அவரைப் புகழ்வது. கிருஷ்ணரைப் பற்றிக் கேட்பது, கூறுவது இவற்றால் நாம் அவருடன் உண்மையாக உறவு கொள்ளமுடியும். ஏனெனில் பரிபூரணரான அவர், தமது பெயர்கள், குணங்கள், உருவங்கள், லீலைகள் இவற்றினின்றும் வேறுபடாதவராக இருக்கின்றார். கிருஷ்ணருடன் நாம் உறவு கொள்ளுகையில் அவரை உணர்வதற்கு நமக்கு உதவி, நமது அறியாமை இருளை அறிவொளியால் விலக்குகிறார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். ஆசிரியராகச் செயற்பட்டுக் கொண்டு நமது இதயத்தில் அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறார் ஸ்ரீ

கிருஷ்ணர். அவரைப் பற்றிய விஷயங்களை நாம் கேட்கத் துவங்கியதும் பற்பல வருடங்களாக ஜடக்களங்கத்தால் நமது இதயங்களில் படிந்துள்ள தூசு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக தூய்மைப் படுத்தப்படுகின்றது. கிருஷ்ணர் எல்லோருக்குமே நண்பர்தானானாலும் அவரது பக்தருக்கு அவர் மிக விசேஷமான நண்பராக இருக்கிறார். அவரிடம் சிறிதேயாயினும் நாம் நாட்டம் உடையவர்களாகி விட்டால் நம் இதயத்திலிருந்து கொண்டே நாம் படிப்படியாக முன்னேற்றம் அடைவதற்கான சாதகமான அறிவுரைகளை வழங்கத் தொடங்குகிறார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். கிருஷ்ணரே முதல் ஆன்மிக குரு. அவரிடம் மிகவும் நாட்டம் கொண்டவர்களாக நாம் ஆகிவிடும்போது, வெளியே இருந்து, ஆன்மிக குருவாக இயங்கித் தொண்டாற்றும் ஒரு 'ஸாது' அல்லது புனிதரிடம் நாம் செல்ல வேண்டும். பின்வரும் பதத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணராலேயே இது கூறப்பட்டுள்ளது.

தத் வித்தி ப்ரணிபாதேன
பரிப்ரஸ்னேன ஸேவயா
உபதேக்யந்திதே ஞானம்
ஞானினஸ் தத்வ தர்ஸின:

"ஒரு ஆன்மிக குருவை அடைந்து உண்மையைக் கற்க முயல்வாயாக. அடக்கத்துடன் அவரை வினவி, அவருக்குத் தொண்டாற்றுவாயாக. தன்னை உணர்ந்த ஆத்மாவான அவரால் உனக்கு உண்மை ஞானத்தை தெளிவாக்க முடியும். ஏனெனில் அவர் உண்மையை உணர்ந்தவரல்லவா?"

(ப.கீ. 4.34.)

நாம் சரணடையக் கூடிய ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுப்பது அவசியம். யாருமே யாருக்கும் சரணடைய விரும்புவதில்லைதான். நமக்கிருக்கும் கொஞ்சநஞ்ச அறிவிலேயே நாம் ஆணவங்கொண்டு, "ம், எனக்கு அறிவு தரக் கூடியவர் யார் உளர்?" என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம். ஆன்மிக உணர்வடைய ஒரு குருவின் அவசியமே இல்லை என்று சிலர் கூறுகிறார்கள்.

ஆனால் வேத நூல்களைப் பொறுத்தவரை, மேலும் பகவத் கீதை, ஸ்ரீமத் பாகவதம் மற்றும் உபநிஷதங்களைப் பொறுத்தவரை, குரு ஒருவரது தேவை நிச்சயம் என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த ஜடஉலகிலேயே கூட ஒருவன் இசை கற்க விரும்பினால் இசை கற்பிக்கக் கூடிய ஒரு இசையறிஞனை அவன் தேட வேண்டும். ஒருவன் பொறியியல் கலைஞனை விரும்பினால் பொறியியற் கல்லூரிக்குச் சென்று பொறியியல் அறிவோரிடம் இருந்து அதைக் கற்றறிய வேண்டும். கடைவீதியில் புத்தகங்களை வாங்கி வீட்டில் உட்கார்ந்து படிப்பதனால் ஒருவன் மருத்துவனாகி விடவும் முடியாது. மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்ந்து, அத்தாட்சி பெற்ற மருத்துவர்களுக்குக்கீழ் பயிற்சி பெற வேண்டும். புத்தகங்களை வாங்கி வீட்டில் படிப்பதால் எந்த ஒரு முக்கிய விஷயத்தையும் கற்பது சாத்தியமல்ல. புத்தகத்திலே காணப்படும் அறிவை எவ்வாறு உபயோகப்படுத்துவது என்பதை ஒருவர் நமக்குக் காண்பிக்க வேண்டும். கடவுளைப் பற்றிய விஞ்ஞானத்தைப் பொறுத்தவரை, முழுமுதற் கடவுளான ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே, சரணடையக்கூடிய ஒருவரிடம் செல்லுமாறு நமக்கு அறிவுரை கூறியிருக்கிறார். பகவத் கீதை மற்றும் பிற இறை உணர்வு நூற்களிலிருந்தும் அறிவுரை கொடுக்கும் தகுதி ஒருவருக்கு இருக்கிறதா என்று நாம் சோதனை செய்ய வேண்டியது அவசியம் என்பதே இதன் பொருள். மனம் போனபடி குருவைத் தேடுவது என்பதல்ல. விஷயத்தில் உண்மை ஞானம் உள்ள ஒருவரைக் கண்டடைவதில் நாம் மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

பகவத் கீதையின் ஆரம்பத்தில் அர்ஜுனன் கிருஷ்ணரிடம் சாதாரண ஒரு நண்பனைப் போலவே உரையாடிக் கொண்டிருந்தான்—கிருஷ்ணரும் இரானுவத்தைச் சேர்ந்த அவன் போரைத் துறப்பது எப்படி என்றுதான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் நட்புரையாடல்கள் தனது பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கா என்பதைக் கண்ட அர்ஜுனன், கிருஷ்ணரிடம் "சிஷ்யஸ்தேஹம் ஷாதி மாம் த்வாம் ப்ரபன்னம்" "இனி நான் உனக்குச் சரணடைந்த சீடன்.

தயவுசெய்து உபதேசியும்!" (ப.கீ. 2.7) என்று கூறிகிருஷ்ணரைச் சரணடைந்தான். இதுவே முறை. கண்முடித்தனமாக நாம் சரணடைய வேண்டும் என்பதே இல்லை. ஆனால் நாம் அறிவுடன் ஆய்வு செய்யக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

ஆராயாமல் முன்னேற முடியாது. பள்ளியில் ஆசிரியரிடம் கேள்விகள் கேட்டறிபவனே வழக்கமாக அறிவாளியான மாணவனாய் இருக்கின்றான். 'இது என்ன, அது என்ன' என்று குழந்தை தந்தையைக் கேள்விகேட்டால், பொதுவாக அது குழந்தையின் அறிவிற்கு அறிகுறியாகும். நமக்கு ஒரு நல்ல குரு இருக்கலாம். ஆனால் கேள்வி கேட்கும் திறமை நம்மிடம் இல்லாவிட்டால் முன்னேற்றம் அடைய முடியாது. கேள்வி சவாலாகவும் ஆகிவிடக் கூடாது. "இவன் எப்படிப்பட்ட குருவென்று இப்போது பார்த்து விடுகின்றேன். இந்தக் கேள்வி கேட்டுச் சவால் விடுகின்றேன்" என்று ஒருவன் எண்ணக் கூடாது. நமது கேள்விகள் (பரிப்ரஸ்னேன) தொண்டைச் சார்ந்தவையாக (ஸேவயா) இருக்க வேண்டும். தொண்டாற்றாது, நமது கேள்விகள் வீணை மட்டுமல்ல, கேள்விகள் கேட்பதற்கு முன்னரே கூட நமக்குச் சில தகுதிகள் இருக்க வேண்டும். ஒரு நகைக் கடைக்குச் சென்று நாம் தங்கமோ, ஆபரணங்களோ வாங்க வேண்டும் என்றால், தங்கம், நகைகள் இவற்றைப் பற்றி நமக்கு ஒன்றுமே தெரியாவிட்டால் நாம் ஏமாற்றப்பட்டு விடுவோம். ஒரு நகைக்காரரிடம் சென்று "எனக்கு ஒரு வைரம் தரமுடியுமா," என்று கேட்டால் நாம் முட்டாள் என்பதை அவன் புரிந்து கொள்வான். எந்தக் கல்லுக்கும் எந்த விலையையும் அவன் நம்மிடம் வாங்கிக் கொண்டு விடுவான். இது போன்ற ஆராய்ச்சி உதவவே உதவாது. முதலில் நாம் சற்றே அறிவுடையவர்களாக ஆகவேண்டும். ஏனெனில் அவ்வாறன்றி ஆன்மிக முன்னேற்றம் அடைவது சாத்தியமல்ல.

வேதாந்த சூத்திரத்தின் முதல் ஆணையே "அதாதோ

ப்ரஹ்ம ஜிஞ்ஞாஸா" என்பதுதான். "இது ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி ஆய்வு செய்யவேண்டிய நேரம்" 'அதோ' என்றால் அறிவுசான்றவன் அல்லது ஜடவாழ்வின் ஆதார வெறுப்புக்களை உணரும் நிலையை அடைந்தவன், ஆய்வு செய்யும் சக்தி உடையவன் என்று பொருள். "இந்த இருளுக்கு அப்பால்" உள்ள விஷயங்களைப் பற்றி ஆன்மீக குருவிடம் ஒருவன் கேள்வி கேட்டறிய வேண்டும் என்று ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த ஜடஉலகு இயற்கையில் இருள் நிறைந்ததே. நெருப்பால் இது செயற்கையாகவே ஒளியூட்டப்படுகிறது. இந்த அண்டத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஆன்மீக உலகங்களைப் பற்றியதாக நமது கேள்விகள் இருக்க வேண்டும். இந்த ஆன்மீக உலகங்களைப் பற்றி அறிய ஒருவன் ஆசைப்பட்டால், அவன் குருவைத் தேட வேண்டும். இல்லையேல் தேடுவதில் யாதொரு பயனும் இல்லை. பகவத் கீதையையோ வேதாந்த சூத்திரத்தையோ ஜட முன்னேற்றத்திற்காக நான் கற்க விரும்பினால் குருவைக் கண்டுபிடிக்கும் அவசியம் இல்லைதான். முதலில் ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தை அறிய விரும்ப வேண்டும். பிறகு பரிபூரண உண்மையைப் பற்றிப் பக்குவமாக அறிந்த ஒரு குருவைத் தேட வேண்டும் (ஞானினஸ் தத்வதர்சின). கிருஷ்ணரே 'பரதத்வம்'—பரிபூரண உண்மை. பகவத் சீதை ஏழாம் அத்தியாயத்தில் கிருஷ்ணர் கூறுகிறார்:

மனுஷ்யானாம் ஸஹஸ்ரேஷு

கஸ்சித்யததி ஸித்தயே

யததாமபி ஸித்தானாம்

கஸ்சின்மாம் வேத்திதத்வத:

"ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களில் பெரும்பாலும் ஒருவரே பக்குவமடைய முயற்சி செய்கிறார். அவ்வாறு பக்குவம் அடைந்தவர்களில் கூட என்னை உண்மையில் அறிந்தவர் ஒருவரைக் காண்பது கடினமே" ப.கீ. 7.3.

இவ்வாறு பக்குவமடைந்த ஆன்மீகிகளில் யாரேனும் ஒருவனே கிருஷ்ணரை உண்மையில் அறியலாம். இந்தப் பதம் குறிப்பதுபோலவே கிருஷ்ணர் எனும் விஷயம்

அவ்வளவு எளிதானதல்ல. மிகவும் சிரமமானதே. ஆயினும் எளிதே என்றன்கூட பகவத்கீதை கூறுகின்றது.

பக்த்யாமாம் அபிஜானாதி

யாவான்யஸ்சாஸ்மி தத்வத:

ததோ மாம் தத்வதோ ஞாத்வா

விஷதே ததனந்தரம்

“பரமபுருஷரை அவர் உள்ளபடி, பக்தித் தொண்டால் மட்டுமே ஒருவன் அறிய இயலும். அத்தகு பக்தியால் ஒருவன் பரமபுருஷனின் முழு உணர்விலிருக்கும் போது, அவன் இறைவனின் நாட்டுக்குள் புகலாம்” (ப.கீ. 18.55)

பக்தித் தொண்டு முறையே நாம் ஏற்றுக் கொண்டால், கிருஷ்ணரை நம்மால் மிக எளிதாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இதன் மூலம் கிருஷ்ண விஞ்ஞானத்தை நன்றாக உணர்ந்து கொண்டு ஆன்மிக நாட்டிற்குள் புகத் தகுதி அடையலாம் நாம். பற்பல பிறவிகளுக்குப் பின் இறுதியில் கிருஷ்ணருக்கே சரணடைந்தாக வேண்டும் என்று பகவத்கீதை கூறுகிறதானால் உடனேயே அவருக்கு ஏன் சரணடையக் கூடாது? பற்பல பிறவிகள் ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்? சரணாகதியே முழுமையின் இறுதி நிலையானால், இந்தப் பக்குவத்தை உடனேயே ஏன் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது? பொதுவாக மக்கள் சந்தேகிகளாக இருக்கிறார்கள் என்பதே பதில். கிருஷ்ண உணர்வை ஒரு நொடியிலும் அடையலாம்—அல்லது ஒரு ஆயிரம் பிறவிகள், மரணங்கட்குப் பின்னன்கூட அடையாமலும் இருக்கலாம். வேண்டுமானால் கிருஷ்ணருக்குச் சரணடைந்து மகாத்மாக்களாக நாம் ஆகலாம். ஆனால் கிருஷ்ணர்தான் உண்மையில் பரமன இல்லையா என்ற சந்தேகங்கள் நமக்கு இருப்பதால் நூற்களைப் படித்தறிந்து இந்த சந்தேகங்களையெல்லாம் நாம் விலக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. தக்க குருவின் வழிநடத்தலின் கீழ் பகவத்கீதையைக் கற்பதனால் இந்த ஐயங்களைத் தீர்த்து நாம் நிச்சயமான முன்னேற்றத்தை அடைய முடியும்.

ஞானநெருப்பே எல்லா ஐயங்களையும் பலன்னோக்குக் கருமங்களையும் பொசுக்கக் கூடியது. உண்மையினை

உள்ளபடியே கண்ட ஒருவரிடமிருந்து உண்மையைக்
கேட்டறிவதன் பலன்களைப் பற்றிக் கீழ்க்கண்ட விவரங்களை
புனீ கிருஷ்ணர் விவரிக்கின்றார்:

யஜ்ஞாத்வா ந புனர்மோஹம்
ஏவம் யாஸ்யஸி பாண்டவ
யேன பூதான்யசேஷாணி
தர்க்ஸ்யஸ் யாத்மன்யதோ மயி

அபி சேதஸி பாபேப்யோ
ஸர்வேப்யோ பாபக்ருத்தம
ஸர்வம் ஞானப்ளவேணைவ
வ்ருஜினம் ஸந்தரிஷ்யஸி
யதைதாம்ஸி ஸமித்தோக்னிர்
பஸ்மஸாத் குருதேர்ஜுன
ஞானாக்னி: ஸர்வ கர்மாணி
பஸ்மஸாத் குருதே ததா

“மேலும் இவ்வாறு நீ உண்மையைக் கற்றதும் எல்லா
உயிர்களும் எனது அங்க உறுப்புக்களே என்றும் அவை
என்னில் உள்ளவை, என்னுடையவை என்றும் நீ அறிவாய்.
பாவிகளில் எல்லாம் பெரும் பாவியாக நீ கருதப்பட்டாலும்
கூட; ஆன்மீக உன்னத ஞானத்தின் படகில்
நிலைபெற்றிருக்கும்போது துயரக் கடலை நீ கடக்க முடியும்.
கொழுந்துவிட்டு எரியும் நெருப்பு எவ்வாறு மரத்
துண்டுகளைப் பொசுக்குகிறதோ அதுபோலவே ஜடச்
செயல்களின் எல்லா விளைவுகளையும் ஞான நெருப்பானது
சாம்பலாக்கி விடும்.”

(ப.கீ. 4.35—37)

ஞானத்தின் நெருப்பு குருவால் கொளுத்தப்படுகின்றது.
அது கொழுந்து விட்டு எரியும் போது நமது செயல்களின்
விளைவுகள் எல்லாமே சாம்பலாக்கப்பட்டு விடுகின்றன. நம்
செயல்களின் விளைவு அல்லது ‘கர்மங்களே’ நமது
சிறைப்படலுக்குக் காரணம். நற் செயல்களும், தீய
செயல்களும் உள்ளன—இப்பதத்தில் ஸர்வகர்மாணி
என்பது இரண்டையுமே குறிக்கின்றது. ஜடச்

சிறையினின்றும் விடுதலை பெறவிரும்பும் ஒருவனுக்கு நற்செயல்கள், தீச்செயல்கள் இரண்டின் விளைவுகளுமே இழப்பை உண்டாக்கக் கூடியவையே. நாம் நற்குணத்தில் (ஸத்வ குணம்) நிலைபெற்றவராயின் இவ்வுலகில் நல்ல செயல்களைச் செய்வதில் மிக்க பற்றுடையவர்களாக இருக்கிறோம். ஆணவம், அறியாமை (ரஜஸ், தமஸ்) இந்தக் குணங்களிலிருந்தால், ரஜஸ், தமஸ் இவற்றில் ஆழ்ந்து நாம் தீய செயல்களைச் செய்கிறோம். ஆனால் கிருஷ்ண உணர்வுடையவர்களாக ஆகப் போகிறவர்களுக்கோ நற்செயல் தீச்செயல் இரண்டுக்குமே அவசியமில்லை. நற்செயல்களால் நாம் ஒரு பெருங் குடும்பம் அல்லது செல்வந்தரின் குடும்பத்தில் பிறவியை அடையலாம். தீச் செயல்களால் சீரழிந்த குடும்பங்களிலோ, ஏன் மிருக இனத்தில் கூடப் பிறவி எடுக்க நேரிடலாம். ஆனால் பிறவி என்றாலே சிறைப்படுவது என்றுதான் பொருள். ஆனால் கிருஷ்ண உணர்விற்காக முயற்சி செய்பவனோ பிறப்பு இறப்பின் தளையினின்றும் விடுதலை பெற முயல்கிறான். தனது ஜடத் துன்பங்களிலிருந்தும் விடுபடாதவரை, பெரிய குடும்பத்திலும் செல்வமிக்க குடும்பத்திலும் பிறப்பதனால் என்ன லாபம்? நல்ல செயல்களின் பலனைப் பெற்று இன்புறுவதாலும்தீய செயல்களின் விளைவால் துன்புறுவதாலும்தீய ஜடஉடலை ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். இதனால் மேலும் ஜடத் துன்பங்களுக்குட்படவும் வேண்டும்.

கிருஷ்ணருக்கு பக்தி செய்து தொண்டாற்றுவதில் ஈடுபடுவதால் நாம் பிறப்பு இறப்புச் சுழலிலிருந்து முற்றிலும் விடுதலை பெற்றுவிட முடியும். ஆனால் நமது மனத்தில் ஞானநெருப்பு எரியாமல் இருப்பதாலேயே ஜட இருப்பை இன்பமாக நாம் ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஒரு நாயோ, பன்றியோ, தான் எந்தவிதமான துன்ப வாழ்வை வாழ்கின்றது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. தானும் வாழ்வில் இன்புறுவதாகத்தான் அது எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது. இதுதான் ஜடசக்தியின் மயக்க ஆதிக்கம் அல்லது கவர்ச்சித் திரை. 'பவரி'யில்

(அமெரிக்காவில் ஒரு நகரப் பகுதி) வீதியிலே பல குடிகாரர்கள் விழுந்து கிடக்கிறார்கள். “நான் இன்பமாக வாழ்வை அனுபவிக்கிறேன்” என்றுதான் அவர்கள் எல்லோரும் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களைத் தாண்டிச் செல்பவர்களோ, “ஐயகோ! என்ன மோசமான நிலைமை இது!” என்று பரிதாபப் படுகின்றனர். இதுவே மயக்க சக்தியின் இயற்கை. நாம் மிகச் சீரழிந்த நிலையில் இருந்தாலும் நாம் சந்தோஷமாகவே இருப்பதாகவே எண்ணிக் கொள்வோம். இதுவே அறியாமை என்பது. ஆனால் அறிவில் ஒருவன் எழுப்பப்படும் போது, அவன், “ஓ, நான் இன்புறவில்லை. நான் சுதந்திரத்தை விரும்புகிறேன். ஆனால் சுதந்திரமில்லை. நான் சாக விரும்பவில்லை. ஆனால் மரணம் இருக்கிறது. நான் மூப்படைய விரும்பவில்லை. ஆனால் முதுமை இருக்கிறது. நான் வியாதிகளை விரும்பவில்லை. ஆனால் வியாதிகள் இருக்கின்றன.” மனித வாழ்வின் பெரும் பிரச்னைகள் இவைகளே. ஆனால் நாமோ இவற்றைப் புறக்கணித்து மிகச் சிறிய பிரச்னைகளைத் தீர்ப்பதில் கவனம் செலுத்துகிறோம். ஐட உலகில் நாம் எவ்வளவு நாள்தான் வாழ முடியும் என்பதை மறந்து பொருளாதார முன்னேற்றத்தையே மிக முக்கியமான விஷயமாக நாம் எண்ணுகிறோம். பொருளாதாரத்தில் முன்னேறி இருந்தாலும் பின்தங்கி இருந்தாலும் அறுபது அல்லது நூறு வருடங்களாகி விட்டால் நமது வாழ்வு ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடும். ஒரு கோடி டாலர்களைச் சேர்த்து வைத்தாலும்கூட நாம் உடலை நீக்கும் போது எல்லாவற்றையும் பின்னே விட்டுச் செல்ல வேண்டும். ஐட உலகில் நாம் செய்வது என்னவானாலும் ஐட இயற்கையின் ஆதிக்கத்தால் அது தோற்கடிக்கப்படும் என்பதை நாம் அறியவேண்டியது அவசியம்.

நாம் சுதந்திரத்தை விரும்புகிறோம். உலகமெங்கும், அகிலமெங்கும் பிரயாணம் செய்ய விரும்புகிறோம். ஆத்மா என்ற முறையில் இது நமது உரிமையே. பகவத் கீதையில் ஆத்மா ‘ஸர்வகத்’ ‘வேண்டும் இடமெல்லாம் செல்லக்

கூடியது' என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஸித்த லோகங்களில் யோகிகளான சில சித்தர்கள் யந்திர உபகரணங்களோ, ஆகாய விமானங்களோ இன்றியே வேண்டுமிடம் எங்கும் பிரயாணம் செய்யும் சக்தி உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஜடக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து நாம் விடுதலை அடைந்தவுடனேயே நாம் மிகவும் பலம் பொருந்தியவர்களாக ஆகிவிட முடியும். ஆன்மீகப் பொறிகளாக நாம் எவ்வளவு பலம் பொருந்தியவர்கள் என்பது உண்மையில் நமக்குத் தெரிவதில்லை. இதற்குப் பதிலாக நாம் இப்பூவுலகிலேயே இருந்து கொண்டு சில விண்வெளிக் கலங்களை அனுப்பி, ஜட விஞ்ஞானத்தில் நாம் மிகவும் முன்னேறிவிட்டதாக எண்ணித் திருப்தி கொள்பவராக இருக்கிறோம். ஒரு காகம் செலவின்றி எங்கு விரும்பினும் பிரயாணம் செய்யும் திறன் நமக்கு இருப்பதை அறியாமல் விண்வெளிக் கப்பல்களை உண்டாக்க நாம் கோடிக்கணக்கான பணத்தைச் செலவிடுகிறோம்.

ஞானத்தால் நமது ஆன்மீக சக்திகளை விருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே பொருள். ஞானம் ஏற்கெனவே இருக்கிறது. அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வளவுதான். முற்காலங்களில் ஞானம் அடைவதற்காக மக்கள் பற்பல தவங்களையும் விரதங்களையும் மேற்கொண்டார்கள். ஆனால் இந்த யுகத்திலோ நமது வாழ்நாள் மிகவும் குறைவானதாலும், நாம் எப்பொழுதுமே தொல்லைப் படுபவராய் இருப்பதாலும் இம்முறை சாத்தியமல்ல. இந்த யுகத்திற்கான முறை கிருஷ்ண உணர்வு முறையே—ஸ்ரீ சைதன்ய மகாப் பிரபுவால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஹரே கிருஷ்ண கீர்த்தனமே. இந்த முறையில் நமது ஞான நெருப்பை நாம் தூண்ட முடிந்தால் நமது செயல்களின் வீளைவுகள் எல்லாமே எரிக்கப்பட்டு நாம் தூய்மை அடைந்து விடுவோம்.

ந ஹ்ரு ஞான ஸத்ரம்

பவித்ரம் இஹ வித்யதே

தத் ஸ்வயம் யோகஸம்மெத்த

காலேஷாந்மணி விந்ததி

“இவ்வுலகில் ஆன்மீக ஞானத்தைப் போன்று நுண்மையானதும் தூய்மையானதும் எதுவுமில்லை. இதுவே எல்லா யோகங்களின் பழுத்த பழமும். இதை அடைந்தவன் காலப்போக்கில் தனக்குள் தன்னை அனுபவித்து இன்புறுகிறான்” (ப.கீ. 4.38)

நுண்மையும், தூய்மையுமான இந்த ஞானம் என்பது என்ன? நாம் கடவுளின் அங்க உறுப்புகள் என்பதும் நமது உணர்வை பரம உணர்வுடன் ஒருங்கிணைக்க வேண்டும் என்பதுமே இந்த ஞானம். ஜட உலகில் இதுவே மிகத் தூய்மையான ஞானம். இங்கு எல்லாமே மூன்று இயற்கைக் குணங்களால்—ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்—(நற்குணம், ஆணவம், அறியாமை)—களங்கப்பட்டவையே. நற்குணமும் ஒருவகைக் களங்கமே. ஸத்வ குணத்தில் ஒருவன் தனது நிலையையும் ஆன்மீக விஷயங்களையும் அறிந்து கொண்டவனாகிறானாயினும் “நான் எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டு விட்டேன். நான் சரியாகவே இருக்கிறேன்” என்று எண்ணுவதில் உள்ளது அவனது குறை. அவன் இங்கேயே தங்கிவிட விரும்புகிறான். அல்லது, ஸத்வ குணத்திலுள்ளவன் முதல் வகுப்புக் கைதி ஆக விரும்புகிறான். சிறையில் மகிழ்வுற்று, அங்கேயே இருக்க விரும்புகிறான். ஆனால் ரஜோ குணத்திலும் தமோ குணத்திலும் இருப்பவரைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதேயில்லை. நற்குணத்தினின்றும் கூட நாம் உயர வேண்டும் என்பதே பொருள். “அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி”— “நான் ஜடமல்ல, ஆத்மாவே” எனும் உணர்வறிவில்தான் ஆன்ம ஞானமே துவங்குகின்றது. ஆனால் இந்நிலை கூட சரியாக நிலையுறாததேயாம். இதற்கு மேலேயும் அவசியம் இருக்கிறது.

ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸன்னாத்மா

ந ஷோசதி ந காங்ஷதி

ஸம:ஸர் வேஷு பூதேஷு

மத்பக்திம் லபதே பராம்

“இவ்விதமாக உன்னதமாக நிலைபெற்றவன் உடனேயே பரப்ரஹ்மத்தை உணர்கிறான். எதற்காகவும்

ஆசைப்படுவதோ கவலைப்படுவதோ இல்லை. எல்லா உயிர்களிடமும் அவன் சம நோக்கு உடையவனாக இருக்கிறான். இந்நிலையில் அவன் எனது தூய பக்தித் தொண்டை அடைகிறான்'' (ப.கீ. 18.54)

ப்ரஹ்ம பூத நிலையடைந்து விட்டால் அதன்பின் ஒருவன் தன்னை ஜடமாக எண்ணுவதில்லை. ப்ரஹ்மபூத நிலையில் ஒருவன் நிலை பெற்றுவிட்டதற்கான முதல் அறிகுறியே அவன் மிகவும் ஆனந்தம் உடையவனாகி விடுகிறான். (ப்ரஸன்னோத்மா). அந்நிலையில் ஏக்கமும் இல்லை ஏமாற்றமும் இல்லை. ஆனால் இந்த நிலைக்கு உயர்ந்தாலும் கூட ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய அன்புத் தொண்டில் ஈடுபடாவிடில் மீண்டும் ஜடச் சுழலுக்குள் வீழும் வாய்ப்பு உள்ளது. நாம் வானில் மிக உயரமாக எழலாம். ஆனால் அங்கே நமக்கு இருப்பிடம் இல்லாவிடில், ஏதேனும் கிரகத்தில் சென்று இறங்காவிடில் நாம் மீண்டும் வீழ்ந்து விடுவோம். கிருஷ்ணரது பாதகமலங்களில் சரணடையாதவரை வெறுமே ப்ரஹ்மபூத நிலையை அறிவது மட்டும் நமக்கு உதவாது. கிருஷ்ணரது தொண்டில் ஈடுபட்ட உடனேயே ஜட உலகில் மீண்டும் விழுவதற்கான வாய்ப்பு ஏதுமில்லாமல் ஆகிவிடுகின்றது.

நமக்கு ஏதாவது ஒரு ஈடுபாடு வேண்டியிருப்பது நமது இயற்கை. ஒரு குழந்தை குறும்பு செய்கிறதென்றால் அதற்குச் செய்வதற்கு வேறு ஏதாவது கொடுக்கும் வரை குறும்பை நிறுத்தாது. அவனுக்கு வினையாட்டுச் சாமான்களைக் கொடுத்தால் அவனது கவனம் தானாகவே திரும்ப, அவன் குறும்பு செய்வதை நிறுத்தி விடுவான். நாம் குறும்பு மிக்க குழந்தைகளைப் போன்றவர்களே. எனவே நமக்கு ஈடுபட ஆன்மீகச் செயல்கள் தேவை. வெறுமே நாம் ஆத்மா என்று அறிவது உதவாது. ஆத்மா நாம் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு, ஆன்மீக நடவடிக்கைகளால் ஆத்மாவைக் காக்கவும் வேண்டும். எல்லா உலக ஈடுபாடுகளையும் துறந்து வீட்டையும் குடும்பத்தையும் விட்டு ஒருவன் ஸந்யாசியாகி, சிறிது காலம் தியானம் செய்து பிறகு அரசியலிலோ, ஆஸ்பத்திரிகள் திறத்தல்

போன்ற வள்ளல் செயல்களிலோ ஈடுபடுவது இந்தியாவில் சர்வ சதாரணம். ஆஸ்பத்திரி திறக்கும் வேலைதான் அரசாங்கத்தால் செய்யப்படுகிறதே; ஜட உடல்களுக்கு ஒட்டுப்போட அல்ல, ஜட நிலையிலிருந்தே மக்கள் விடுதலை அடைய உதவும், ஆஸ்பத்திரிகளைத் திறப்பது ஸந்நியாசியின் கடமை. ஆனால் உண்மை ஆன்மீகச் செயல் என்னவென்று அறியாததால் தான் ஜடச் செயல்களில் நாம் ஈடுபடுகின்றோம்.

கிருஷ்ண உணர்வில் பக்குவமடைவதால் அறிவும் ஞானமும் காலப்போக்கில் அடையப்பட்டு விடுகின்றன. ஆரம்பத்தில் சற்றே தளர்ச்சி இருந்தாலும், 'காலேன' என்ற சொல் 'காலப் போக்கில்' என்று பொருள்படுவதால் நாம் மட்டும் பொறுமையோடு இருந்தால் நிச்சயமாக வெற்றிபெறுவோம்' என்பதைக் குறிக்கிறது. அடுத்த பதத்தில் கூறியுள்ளது போல் நம்பிக்கை அவசியமானது.

ஸ்ரத்தாவால்லபதே ஞானம்

தத் பர: ஸம்யதேந்த்ரிய

ஞானம் லப்த்வா பராம் சாந்திம்

அசிரேணாதி கச்சதி

“ஆன்ம ஞானத்தில் ஆழ்ந்து தனது புலன்களைக் கட்டுப்படுத்துபவனாகி, உண்மையான சிரத்தை உடையவன் வெகு விரைவில் பரமான்மிக சாந்தியை அடைகிறான்.”

(ப.கீ. 4.39)

தயக்கமுடையவர்களுக்கும், நம்பிக்கை அற்றவர்கட்கும் கிருஷ்ண உணர்வு மிகக் கடினமானதே. நமது தினசரிச் செயல்களில் கூட நம்பிக்கை ஓரளவு இன்றியமையாததே. நாம் ஒரு பயணச் சீட்டை வாங்கும் போது விமானக் கம்பெனி நம்மை போக வேண்டிய இடத்திற்குக் கொண்டு சேர்க்குமென்று நம்பிக்கொண்டுதான் வாங்குகிறோம். நம்பிக்கை இல்லையேல் இந்த ஜட உலகிலேயே வாழ முடியாதென்றால் ஆன்மீக முன்னேற்றம் அடைவதைப் பற்றிப் பேச்சுக்கே இடமில்லை. நாம் எதில் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும்? அதிகாரியிடம். போலிக் கம்பெனிகளில்

நமது பயணச் சீட்டை பதிவு செய்யக் கூடாது. நம்பிக்கை பகவத் கீதையைச் சொல்பவரான கிருஷ்ணரிடம் இருக்க வேண்டும். எவ்வாறு நாம் நம்பிக்கை உடையவராக ஆவது? புலனடக்கம் (ஸம்யதேந்த்ரிய) அவசியம். நமது புலன்களைத் துய்க்க விரும்புவதால்தான் நாம் ஜடஉலகில் இருக்கிறோம். நமக்கு மருத்துவம் செய்யும் மருத்துவரிடம் நமக்கு நம்பிக்கை இருந்தால்—இவற்றை உண்ணக் கூடாது என்று கூறியும் எல்லாவற்றையும் உண்ணத் தொடங்கினால் அது என்ன நம்பிக்கை? நமக்கு மருத்துவன் மேல் நம்பிக்கை இருந்தால் குணமடைய அவன் கூறும் வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடிப்போம். அறிவுரைகளை நம்பிக்கையுடன் பின்பற்ற வேண்டும் என்பதே பொருள். அவ்வாறு செய்தால் ஞானம் வரும். ஞானத்தின் நிலையை அடையும் போது, பலன் 'பராம் சாந்திம்' (உன்னதமான அமைதி). புலன்களை ஒருவன் கட்டுப்படுத்தினால் நெருங்கிய எதிர்காலத்திலேயே அவனுக்கு நம்பிக்கை உண்டாகும் (அகிரேண) என்று கிருஷ்ணர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். கிருஷ்ணரில் முழு நம்பிக்கையின் அந்நிலையை வந்தடைந்து, ஒருவன் உலகிலேயே மகிழ்ச்சியான மனிதன் தானே என்று உணர்கிறான். இதுவே நமது நிலை. கொள்கையை ஏற்று நம்பிக்கையுடன் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஒரு மூன்றாம்தர மனிதன் மேலல்ல, பரமபுருஷ அதிகாரியிடம் நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். நாம் நம்பிக்கை வைக்கக் கூடிய ஆன்மீக குருவைத் தேட வேண்டும். மிகவும் தக்க அதிகாரி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே; ஆயினும் கிருஷ்ண உணர்விலுள்ள யாருமே ஏற்றுக்கொள்ளப்படலாம். ஏனென்றால் முழுக்கிருஷ்ண உணர்விலுள்ளவர் யாருமே ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் தக்க பிரதிநிதி ஆகிறார். கிருஷ்ணரது பிரதிநிதியின் சொற்களை கவைத்தபின் முழு உணவு உட்கொண்டபின் உணர்வது போலவே நாம் திருப்தி அடைவோம்.

அகருஸ் சாஸ்ரத்ததானஸ்ச
ஸம் சயாத்மா வினஸ்யதி
நாயம் லோகோ'ஸ்தி ந பரோ
ந ஸுகம் ஸம்சயாத்மன:

“ஆனால் அறிவற்று, நம்பிக்கை இல்லாது வேத நூற்களைச் சந்தேகிக்கிறவர்களோ இறை உணர்வு அடைய மாட்டார்கள். சந்தேகப்படுபவனுக்கு இவ்வுலகிலோ, இதற்குப் பிறகோ சுகம் என்பது கிடையாது”

(ப.கீ. 4.40)

இந்த அறிவுப் பாதையை ஏற்கத் தயங்குபவர்களுக்கு வாய்ப்பு வேறில்லை. தயக்கம் அறியாமையினால் உண்டாவதே (அக்ஞாஸ்ச). கிருஷ்ண உணர்வை ஏற்கத் தயங்கும் ஒருவனுக்கு இந்த ஜட உலகமே மகிழ்வைத் தராது எனில் மறுபிறவியைப் ‘பற்றிப் பேச என்ன இருக்கிறது? ஜட உலகம் ஏற்கெனவே துயரம் நிறைந்ததுதான். எனினும் நம்பிக்கையற்றவனுக்கோ மிகவும் துயர் மிகுந்ததாகிவிடும். இவ்விதமாக நம்பிக்கையற்றவன் நிலை மிகவும் தர்ம சங்கடமானதே. ஒரு வங்கி மூடப்பட்டு விடாது என்னும் நம்பிக்கை இருந்தால் ஆயிரக்கணக்காக அதில் நாம் பணத்தைப் போட்டு வைக்கலாம். வங்கிகளிலும் விமானக் கம்பெனிகளிலும் நமக்கு நம்பிக்கை இருக்குமானால் பற்பல வேத நூற்களாலும், எண்ணற்ற முனிவர்களாலும் பரம அதிகாரியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் ஏன் நம்பிக்கை வைக்கக் கூடாது? சங்கராசாரியர், மத்வாசாரியர், ராமானுஜாசாரியார், ஸ்ரீ சைதன்ய மஹாப் பிரபு போன்ற பெரும் வல்லுநர்களின் அடிச்சுவட்டில் பின்பற்ற வேண்டியதே நமது நிலை. நமது கடமைகளைச் செய்வதாலும், அவர்களது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றுவதாலும் நமது நம்பிக்கையை ஆழமாக்கிக் கொண்டால் வெற்றி நிச்சயம்.

முன்பே கூறியபடி, பூரண உண்மையைக் கண்டறிந்த ஒருவரைக் கண்டு அவருக்குச் சரணடைந்து, சேவை செய்ய வேண்டும். இதைச் செய்துவிட்டால் பின் நமது ஆன்மீக விடுதலையைப் பற்றி ஒரு ஐயமுமில்லை. ஒவ்வொருவரும் கடவுளைப் பார்க்கும் ஆவல் உடையவர்களாகவே இருக்கின்றனர். ஆனால் நமது தற்போதைய நிலைமையில் நாம் மயக்கத்திற்குள்ளாகி, கட்டுண்டவர்களாக

இருக்கிறோம். விஷயங்களை உள்ளது உள்ளபடி நாம் அறியோம். நாம் ப்ரஹ்மமாகவும் இயற்கையில் ஆனந்தம் உடையவர்களாகவும் இருந்தும் எப்படியோ நமது அடிப்படை நிலையினின்றும் விழுந்து விட்டிருக்கின்றோம். நமது இயற்கை சச்சிதானந்தமே. நித்தியமான, ஆனந்தமான, அறிவு நிறைந்ததே—இருந்தும் இவ்வுடல் மரணப்பட வேண்டியதாகவும், இருக்கும் போது அறியாமையும் துன்பங்களும் நிறைந்ததாகவும் இருக்கின்றது. புலன்களோ குறைபாடுள்ளவை. புலன்களால் அறிவுபெறுவது மிகக் கடினமே. எனவே ஆன்மீக ஞானத்தை நாம் பெற வேண்டுமென நமக்கு ஏதேனும் விருப்பம் இருந்தால் பூரண உண்மையைக் கண்ட ஒருவரை அடையவே வேண்டும் (தத்வித்தி ப்ரணிபாதேன) என்று பகவத் கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது. வழக்கமாக அந்தணர்களே ஆன்மீக குருவாக ஆகவேண்டியவர்கள். ஆனால் இந்தக் கலியுகத்தில் தக்கதொரு அந்தணனைக் கண்டுபிடிப்பதே வெகு கடினம். எனவே ஒரு தகுதியுள்ள குருவைக் கண்டுபிடிப்பதும் மிக மிகக் கடினமானதே. எனவேதான் ஸ்ரீ சைதன்ய மஹாப்பிரபு கூறினார்: “கிப விப்ர, கிபந்யாஸி, சூத்ர கேனே நய்! ஜேய் கிருஷ்ணதத்வ வேதா, ஸேய் குரு ஹோய்”

“ஒருவன் பிராமணனோ, சூத்திரனோ, சந்நியாஸியோ, குடும்பஸ்தனோ—பரவாயில்லை. அவனுக்குக் கிருஷ்ண விஞ்ஞானம் தெரிந்திருந்தால் அவன் தக்க குருவே”

பகவத்கீதை கிருஷ்ணரைப் பற்றிய விஞ்ஞானம். நமது தர்க்கம், உணர்வு, தத்துவ ஞானம் இவை எல்லாவற்றுடனும் ஆய்ந்து இதைக் கற்போமேயானால், இந்த விஞ்ஞானத்தை நாம் அறிந்து கொள்ளமுடியும். கண்மூடித் தனமாக நாம் சரணடைந்துவிட வேண்டுமென்பதில்லை. குரு தன்னுணர்வு அடைந்து பூரண உண்மையில் நிலைபெற்றவராக இருக்கலாம்; இருந்தாலும் எல்லா ஆன்மீகக் கருத்துக்களையும் புரிந்துகொள்வதற்காக நாம் அவரைக் கேள்வி கேட்கத்தான் வேண்டும். கிருஷ்ண

விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிய கேள்விக்கு ஒருவர் பதில் கூறக் கூடியவராக இருந்தால்—அவர் எப்படிப் பிறந்து, எப்படி இருப்பவராக—பிராமணராகவோ, குத்திரராகவோ, அமெரிக்கனாகவோ, இந்தியனாகவோ யாராக இருந்தாலும் அவரே குரு. ஒரு டாக்டரிடம் செல்லும்போது அவர் ஹிந்துவா, கிறித்துவரா, பிராமணரா என்று நாம் கேட்பதில்லை. மருத்துவருக்கான தகுதி அவரிடமிருக்கிறது. எனவே “டாக்டர், நான் துன்பப்படுகிறேன். என்னைக் குணப்படுத்துங்கள்” என்று சரணடையவே செய்கிறோம்.

கிருஷ்ணரே ஆன்மிக விஞ்ஞானத்தின் இறுதி இலக்கு. கிருஷ்ணர் என்று நாம் கூறும் போது, நாம் கடவுளைத்தான் குறிக்கிறோம். உலகெங்கும், அகிலமெங்கும் கடவுளுக்குப் பல பெயர்கள் இருக்கின்றன. வேத ஞானப்படி கிருஷ்ணர் என்பதே பரமமான பெயர். எனவேதான் ஸ்ரீசைதன்ய மகாப்பிரபு “ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண, கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே, ஹரே ராம ஹரே ராம, ராம ராம ஹரே ஹரே,” எனும் கீர்த்தனத்தை இக்கலியுகத்தில் உணர்வடைவதற்கான உன்னத வழியாகச் சிபாரிசு செய்தார். ஸ்ரீ சைதன்ய மகாப்பிரபு ஜாதி அல்லது சமூகநிலைகளைப் பற்றிய எந்த வேறுபாடும் பாராட்டவில்லை. உண்மையில் அவரது மாணவர்களில் பலரும் சமூகத்தில் மிகவும் தாழ்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டவர்களாக இருந்தவர்களே. முகமதிய [இஸ்லாம்] மாணுக்கரான ஹரிதாஸ் தாகூர் என்பவரை புனித நாமங்களின் ஆசாரியராகவே, நாமாசாரியர் என்று நியமித்தார் ஸ்ரீ சைதன்ய மகாப் பிரபு. அதுபோலவே ஸ்ரீ சைதன்யரின் முக்கிய சீடர்களில் இருவரான ரூப, ஸநாதன கோஸ்வாமிகள், முகமதிய அரசால் ஊழியம் கொடுக்கப்பட்டு முன்பு சாகர மல்லிக், தபிர்காஸ், என்ற பெயரில் அறியப்பட்டிருந்தவர்களாக இருந்தனர். அந்நாட்களில் ஒரு பிராமணன் ஹிந்துவல்லாத ஒருவனிடம் ஊழியம் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டானேயானால் அவனை ஹிந்து சமூகத்தினின்றும் விலக்கி வைத்து விடுமளவுக்கு ஹிந்துக்கள் மிகவும் கடுமையாக இருந்தனர். இருந்தும் கூட

சைதன்ய மகாப்பிரபுவால் ரூபகோஸ்வாமியும், ஸநாதன கோஸ்வாமியும் கிருஷ்ண விஞ்ஞானத்தின் அதிகாரிகளாக ஆக்கப்பட்டனர். எனவே யாருக்கெதிராகவும் எந்தத் தடையுமில்லை. கிருஷ்ண விஞ்ஞானம் தெரிந்திருந்தால் யாருமே ஆன்மிக குருவாகலாம். இந்த விஞ்ஞானத்தின் ஸாரம் பகவத்கீதையிலுள்ளது. தற்காலத்தில் இந்தப் பெரும் விஞ்ஞானத்தை உலகெங்கும் பரப்ப ஆயிரக்கணக்கான 'குரு'க்கள் தேவையாக இருக்கின்றனர்.

பகவத்கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது அவர் அர்ஜுனனிடம் மட்டுமல்ல, மனிதகுலம் முழுமைக்குமே தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே, கிருஷ்ண விஞ்ஞானத்தை அறிந்து கொண்டுவிட்டாலே அவனது மயக்கம் தீர்ந்து விடுமென்று அர்ஜுனனிடம் அறிவிக்கிறார் [யக் ஞாத்வா ந புனர் மோஹம்]. நம்மிடம் ஒரு நல்ல கப்பலிருந்தால் அட்லாண்டிக் மகா சமுத்திரத்தை எளிதாக நாம் கடந்து விடலாம். தற்போது நாம் அறியாமைக் கடலின் நடுவில் இருக்கிறோம். ஏனெனில் இந்த ஜடவுலகானது அறியாமையின் பெருங்கடலுக்கு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே பகவான் ஸ்ரீசைதன்ய மஹாப்பிரபு கிருஷ்ணரிடம் இவ்வாறு வேண்டிக் கொள்கிறார்.

அயி நந்த தனுஜ கிங்கரம்

பதிதம் மாம் விஷமே பவாம்புதௌ

க்ருபயா தவ பாத பங்கஜ

ஸ்தித தூளி ஸதர்ஷம் விசிந்தயா

"நந்த மகாராஜனின் மகனே! நான் உமது நித்தியத் தொண்டன். இருந்தும் எவ்வாறோ பிறப்பு இறப்புக் கடலிலே நான் விழுந்து விட்டேன். தயவுசெய்து இந்த மரணக் கடலிலே இருந்து என்னைக் காப்பாற்றி உமது பாதத் தாமரைகளில் ஒரு துகளாக என்னைச் சேர்த்துக் கொள்வீராக"

(சிக்ஷாஷ்டகம், 5)

நம்மிடம் பக்குவ ஞானமெனும் படகிருந்தால் பயமேதுமில்லை. நம்மால் இக்கடலை மிக எளிதாகக் கடக்க இயலும். ஒருவன் மிகவும் பாவமிகுந்தவனாயினும் கூட, கிருஷ்ண விஞ்ஞானமெனும் படகைப் பெற்றால், அவனும் வெகு எளிதாக இக்கடலைக் கடந்து விட முடியும். முன்பே நாம் கூறியபடி (ப.கி. 4.36) நமது முன் வாழ்வுகளில் நாமென்னவாயிருந்தோமென்பதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. நாம் அறியாமையிலிருந்ததால் பற்பல கொடிய செயல்களை செய்திருக்கலாம். உண்மையில் பாவச் செயலிலிருந்து நான் அப்பாற்பட்டவனென்று யாருமே கூற முடியாது. ஆனால், பகவத் கீதையின்படி இதனால் பரவாயில்லை. கிருஷ்ண விஞ்ஞானத்தை அறிவதாலேயே ஒருவன் விடுதலை அடைந்துவிட முடியும்.

எனவே நாம் ஞானத்தைத் தேட வேண்டியது முற்றிலும் இன்றியமையாத தே-ஞானத்தின் பக்குவமோ கிருஷ்ணரை அறிவதே. இன்று பற்பல கொள்கைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொருவரும் வாழ்வதற்குச் சிறந்த வழியை அறிந்தவராகவே கூறிக் கொள்கின்றனர். எனவே பல 'இஸம்'கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் உலகில் 'கம்யூனிஸம்' மிகவும் பிரபலமானதாக ஆகியிருக்கின்றது. ஆனால் ஸ்ரீமத் பாகவத்திலோ நாம் ஆன்மிக கம்யூனிஸத்தின் விதையைக் காண்கின்றோம். அங்கே, இந்த ஜட அண்டத்தில், கீழ், நடு, உயர் உலகங்களில் ஒருவன் எங்கிருந்தாலும் அல்லது வீண் புறவெளியிலிருந்தாலும் கூட, இங்குள்ள எல்லா இயற்கை வசதிகளும் பரமபுருஷனால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவையே என்று நாரதர் கூறுகிறார். இவ்வுலகில் இருப்பவை எதுவுமே எந்த மனிதனாலும் படைக்கப்பட்டவை அல்ல. எல்லாம் கடவுளால் படைக்கப்பட்டவையே என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். அறிவுள்ள எந்த மனிதனுமே இதை மறுக்க முடியாது. ஸ்ரீ ஈஷோப நிஷதம் கூறுகின்றது:—

“ஈசா வாஸ்யமிதம் ஸர்வம்
யத் கிஞ்சச் ஜகத்யாம் ஜகத்
தேன த்யக்தேன பூஜ்ஜிதா
மாக்ருதா கஸ்ய ஸ்வித்தனம்.”

“அண்டத்திற்குள் இருக்கும் உயிருள்ள, உயிரற்ற எல்லாமே கடவுளுக்கு உரிமையானவையும், கடவுளால் ஆளப்படுபவையுமே. எனவே தனக்குத் தேவையானவற்றை மட்டுமே ஒருவன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தனது பங்கை மட்டுமே ஏற்று, மற்றவை யாருக்குச் சொந்தமானவை என்பதை நன்றாக அறிந்து கொண்டு அவற்றை உரிமையாக்கிக் கொள்ளாமல் வாழ வேண்டும்.” (ஸ்ரீ ஈஷோப நிஷதம்—மந்திரம் 1)

எனவே மிக உயர்ந்த தேவதையான பிரம்மாவிலேயிருந்து, மிகத் தாழ்ந்த ஏறும்புவரை இயற்கை வசதிகளை உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள எல்லோருக்கும் உரிமையுண்டு. நமக்கு எவ்வளவு தேவையோ அவ்வளவுக்கு இவ்வளங்களை உபயோகம் செய்து கொள்ளலாமென்றும், அதற்கு மேல் எடுத்துக் கொண்டால் நாம் திருடர்களே என்றும் நாரத முனிவர் கூறுகிறார். துரதிருஷ்ட வசமாக ஒவ்வொருவரும் ஆக்கிரமிக்கவும், கொடுங்கோலாட்சி செய்யவுமே முயன்று கொண்டிருக்கின்றனர். சந்திரனுக்கு ஓடிச் சென்று அங்கே தமது கொடியை ஏற்றி உரிமை கொண்டாடுகின்றனர். ஐரோப்பியர்கள் அமெரிக்காவுக்கு வந்தபோது தங்கள் கொடியை ஏற்றி அதைத் தங்கள் நாடாக உரிமை கொண்டாட ஆரம்பித்தனர். இந்தக் கொடி நாட்டலும், கொடி அசைத்தலும் எல்லாம் முழு மூடத்தனமே. நம் கொடியை நாம் எங்கே நாட்டுகிறோம் என்பதைச் சற்றே நிறுத்திச் சிந்திப்பதில்லை நாம். இது நமது சொத்தல்ல, கடவுளுடையதே. இதை அறிவதே அறிவு. இது எனக்குச் சொந்தமானது என எண்ணுவதே மூடத்தனம். உபயோகிக்கும் உரிமை நமக்குண்டே தவிர, உரிமை கொண்டாடவோ குவித்து வைக்கவோ இல்லை.

தெருவில் ஒரு மூட்டை அரிசியைக் கொட்டினால் புறக்கள்

வந்து நான்கைந்து அரிசிகளை மட்டும் கொத்திக்கொண்டு பறந்து விடுமாயிருக்கலாம். தாம் உண்ணக் கூடியதற்கு மேலாக அவை எடுத்துக் கொள்ளா. உண்டவுடன் சுதந்திரமாக அவை தம் வழியில் பறந்துவிடுகின்றன. ஆனால் நடைபாதையில் பல மூட்டை உணவுப் பொருட்களை நாம் வைத்து மக்களை அழைத்து எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்வோமேயானால், ஒருவனே பத்து இருபது மூட்டைகளைச் சுமக்க முடியாமல் சுமந்து செல்வான். மற்றொருவனோ அதிலும் அதிகமாக உரிமை கொள்ள முல்வான். அவ்வளவு சுமந்து கொண்டு போக வசதியற்ற ஒருவனோ ஒன்றிரண்டு மூட்டைகளுக்கு மேல் எடுத்துக்கொண்டு போக முடியாதவனாக இருப்பான். இவ்வாறு, வழங்குதல் சமமற்று இருக்கும். இதுவே பண்பாட்டு முன்னேற்றமென்று அழைக்கப்படுகின்றது. புறக்களுக்கும், நாய், பூனைகளுக்குமிருக்கும் அறிவில்கூட நாம் குறைவுள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். எல்லாம் பரமபுருஷனுக்குச் சொந்தமானவை. நமக்குத் தேவையானவை எதையும் நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அதற்கு மேற்பட்டு அல்ல. இதுவே அறிவு. கடவுளின் ஏற்பாட்டால் எதுவுமே குறைவில்லாதவாறுதான் உலகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. எல்லாம் தேவைக்குப் போதுமான அளவு இருக்கின்றன. எப்படி வழங்குவதென்பதை நாமறிந்திருந்தால்போதும். இருப்பினும் இன்றைய சீரழிந்த நிலை என்னவென்றால், தன் தேவைக்குமேல் ஒருவன் சேர்க்க, மற்றவன் பட்டினிகிடக்கிறான். இதன் விளைவாக பட்டினிகிடக்கும் பெரும்பாலானவர்கள் "நாங்கள் ஏன் பட்டினி கிடக்க வேண்டும்?" என கேள்வி எழுப்புகிறார்கள். ஆனால் அவர்களது முறைகளும் முற்றிலும் தவறானவையே. எல்லாம் இறைவனுக்கே சொந்தமெனும் அறிவில்தான் ஆன்மிகக் கம்யூனிசத்தின் பக்குவம் காணப்படுகின்றது. கிருஷ்ண விஞ்ஞானத்தை அறிவதால் நாம் பொய்யுரிமை எனும் அறியாமையை எளிதாகக் கடந்துவிட முடிகிறது.

நாம் அறியாமையின் காரணமாகவே துயரப்படுகிறோம்.

நீதிமன்றத்தில் அறியாமை மன்னிப்புக்குரியதல்ல. நீதிபதியிடம் நமக்குச் சட்டம் தெரியாது என்று சொன்னாலும் நாம் தண்டிக்கப்படுவது நிச்சயமே. சட்ட விரோதமாக ஏராளமாகப் பதுக்கி வைத்துவிட்டு ஒருவன் அத்துமீறலைப் பற்றித் தனக்கு தெரியாது என்று கூறிக் கொண்டாலுமே அவன் தண்டிக்கத்தான் படுவான். இவ்வுலகம் முழுவதுமே இந்த அறிவில்லாமலிருக்கிறது. எனவே கிருஷ்ண விஞ்ஞான ஆசிரியர்கள் ஆயிரக் கணக்கில் தேவை. இப்பொழுது இஞ்ஞானத்திற்கான பெரும் தேவை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. கிருஷ்ணர் இந்தியாவில் தோன்றியதால் பகவத் கீதையின் ஞானம் ஒரு இனத்தைச் சேர்ந்ததென்றோ, கிருஷ்ணர் ஒரு மதத்தைச் சேர்ந்த கடவுளென்றோ நாம் எண்ணக் கூடாது. பதினான்காம் அத்தியாயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே எல்லோருடைய தந்தையும் தாமே என்பதை முன்பே நாம் குறிப்பிட்டபடி தெள்ளத் தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார். (ப.கீ. 14.4).

ஆத்மாக்களான நாம் பரம ஆத்மாவின் அங்க உறுப்புக்களே. ஆனால் ஜட உலகை இன்புறுவதற்கான நமது ஆசையின் காரணமாகவே நாம் இந்த ஜட இயற்கைக்குள் சிறைப்படுத்தப் பட்டுள்ளோம். இருப்பினும், எந்த உயிர் இனத்தில் நாம் பிறந்தாலும் நமது தந்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே. இவ்வாறாக பகவத்கீதை ஒரு குறிப்பிட்ட கட்சி அல்லது நாட்டுக்காக மட்டுமல்ல, எல்லோருக்காகவும்—மிருகங்களுக்காகக் கூட, ஆனதேயாகும். பரமனின் பிள்ளைகள் இப்போது திருட்டுச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களாதலால், பகவத் கீதையை அறிந்தவனான ஒருவனது கடமை இந்த உன்னத ஞானத்தை உலகெங்கும் பரப்புவதேயாகும். இவ்விதமாக மக்கள் தங்களது உண்மை ஆன்மீக இயற்கையை உணர்ந்து பரம ஆன்மீக முழுமையுடனான தமது உறவையும் அறிந்து கொள்வார்கள்.

கிருஷ்ண அறிவில் செயலாற்றல்

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி
நமே கர்ம ஃபலே ஸ்ப்ருஹா
இதி மாம் யோ'பிஜானதி
கர்மபிர் ந ஸ பத்யதே

“என்னைப் பாதிக்கும் செயல் ஏதுமேயில்லை, செயலின் விளைவுகளை நான் நாடுவதுமில்லை. என்னைப் பற்றிய இந்த உண்மையை உணர்பவனும் கூடச் செயலின் விளைவுகளில் சிக்குவதில்லை.”

(ப.கி. 4.14)

உலகம் முழுவதும் ‘கர்மத்’தால் கட்டுப்பட்டுள்ளது. ஒரு மில்லிமீட்டர் அளவுக்குள் கோடிக் கணக்காக இருக்கும் மைக்ரோபுகள் அல்லது நுண்கிருமிகளைப் பற்றி நாமெல்லோரும் அறிவோம். ‘இந்ர கோப’மெனப்படும் இந்த மைக்ரோபிலிருந்து, உயர்கிரகங்களின் மன்னாளு இந்திரன்வரை எல்லோருமே கர்மங்களால் (செயலின் பின் விளைவுகளால்) கட்டுண்டவர்களே என்று பிரம்மஸம்ஹிதை கூறுகின்றது. நல்லவையோ, கெட்டவையோ நாமெல்லோருமே நமது செயல்களின் பின் விளைவுகளை அனுபவித்து இன்புறவோ, துயருறவோ வேண்டும். விளைவுகளை இன்புறவும் துன்புறவும் வேண்டும் வரை ஜட உடல்களால் நாம் கட்டுண்டவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

இயற்கையின் ஏற்பாட்டால், ஜீவாத்மாவுக்கு இன்புறுவதற்கும், துன்புறுவதற்குமாய் ஜட உடல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பல்வேறு அவசியங்களுக்கேற்ப பல்வேறு உடல்கள் அடையப்படுகின்றன. கொன்று, பச்சை மாமிசத்தைத் தின்பதற்கேற்றவாறு புலியின் உடல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அதுபோலவே பன்றியின் உடல் மலத்தைத் தின்பதற்கேற்றவாறு படைக்கப்பட்டுள்ளது. மனிதர்கள் என்ற நிலையில் காய்கறி, கனிகளை

உண்பதற்கேற்றவாறு நமது பற்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கடந்த வாழ்வுகளில் ஜீவாத்மா செய்த செயல்களுக்கேற்பவே இந்த உடல்களெல்லாம் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. நமக்கு வரப்போகும் உடல்களும், இப்பொழுது நாம் செய்து கொண்டிருக்கும் செயல்களுக்கேற்பவே அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் முன்காட்டிய பதத்திலே ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், அவரது உன்னத இயற்கையை அறியுமொருவன் செயல்களின் பின் விளைவுகளிலிருந்தும் விடுபட்டுவிடுகிறான் என்று கூறியிருக்கின்றார். நாம் மீண்டும் இந்த ஜட உலகில் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டி வராதபடி நமது செயல்கள் இருக்க வேண்டும். கிருஷ்ணரை அறிந்தும், அவரது செயல்களின் உன்னத இயற்கையை உணர்ந்தும், இந்த ஜட உலகிலும் ஆன்மீக உலகிலும் எவ்வாறு அவர் இயங்குகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டும், கிருஷ்ண உணர்வினராவதால் இது சாத்தியமாக்கப் படக்கூடும்.

கிருஷ்ணர் இப்பூவுலகில் வரும் போது அவர் நம்மைப் போலில்லை. அவர் முற்றிலும் தெய்வீகமானவராக இருக்கிறார். நாம் நமது செயல்களின் பலன்களில் விருப்பம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறோம். ஆனால் கிருஷ்ணர் எந்தப் பலன்களையும் எதிர் பார்ப்பதில்லை. அவரது செயல்களுக்குப் பின் விளைவுகளில்லை. பலன் விளைச் செயல்களில் அவருக்கு விருப்பமுமில்லை. (நமே கர்ம பலே ஸ்ப்ருஹா). நாம் வியாபாரத்தில் இறங்கினால், லாபத்தை நோக்குகிறோம். நமது வாழ்க்கையை இன்ப மயமாக்கும் பொருட்களை அந்த லாபத்தால் வாங்க வேண்டுமென்று நாம் திட்டமிடுகிறோம். கட்டுண்ட ஆத்மாக்கள் எதை எப்போது செய்தாலும் அனுபவிப்பதற்கான ஆசையே அச்செயலின் பின்னணியாக இருக்கின்றது. ஆனால் கிருஷ்ணருக்கு ஆசைப்பட வேண்டியது எதுவுமேயில்லை. அவரே பரமபுருஷ பகவான், எனவே எல்லாவற்றிலும் அவர் முழு நிறைவு கொண்டவராக இருக்கிறார். கிருஷ்ணர் இவ்வுலகுக்கு வந்திருந்தபோது அவருக்கு எண்ணற்ற காதலிகள் இருந்தனர், மேலும் 16000க்கு மேற்பட்ட மனைவிகளும் இருந்தனர். எனவே அவர் மிகவும் புலன்

வயப்பட்டவர் எனச் சிலர் எண்ணுகின்றனர். ஆனால் இது உண்மையல்ல.

கிருஷ்ணருடன் உறவுகளைப் பற்றிய பொருளை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இந்த ஜட உலகில் தந்தை, தாய், மனைவி, கணவன் என நமக்கு பற்பல உறவுகள் இருக்கின்றன. இங்கே நாமென்னென்ன உறவுகளைக் காண்கிறோமோ அவையெல்லாமே பரமபுருஷரான இறைவனுடன் நமக்குள்ள உறவுகளின் திரிந்த பிரதிபலிப்புகளே. இந்த ஜட உலகில் நாம் காண்பவை எதுவுமே பூரண உண்மையினின்றும் தோன்றியதே. ஆனால் காலத்தில் இங்கு அது தலைகீழாக பிரதிபலிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கிருஷ்ணருடன் நமது உறவு என்னவாயினும் அது நிரந்தரமாகவே இருக்கின்றது. அவருடன் நமக்கு நட்புறவாலால், அந்த நட்பு பிறவிதோறும் தொடர்கின்றது. இந்த ஜட உலகிலோ நட்பு சில வருடங்களே இருந்து பின் முறிந்து விடுகின்றது. எனவே இது திரிந்த, தற்காலிகமான, பொய்யான நட்பு என அழைக்கப்படுகின்றது. நாம் கிருஷ்ணருடன் நட்புக் கொண்டால் அது முறிவதேயில்லை. கிருஷ்ணரைத் தலைவராக ஆக்கிக்கொண்டால் நாம் ஏமாற்றப்படவே மாட்டோம். கிருஷ்ணரிடம் நமது மகனாக நாம் அன்பு காட்டினால். அவர் இறப்பதேயில்லை. கிருஷ்ணரை நமது காதலராக நாம் நேசித்தால் எல்லோரினும் அவரே சிறந்தவராக இருப்பார். ஏனெனில் அவரிடமிருந்து பிரிவே ஏற்படாது. கிருஷ்ணர் பரமபுருஷராதலால் எல்லையற்ற அவருக்கு எல்லையற்ற பக்தர்கள் இருக்கின்றனர். சிலர் அவரைக் காதலர் அல்லது கணவராக நேசிக்க முயற்சி செய்வதால் கிருஷ்ணர் அந்தப் பாத்திரத்தையும் ஏற்றுக் கொள்கிறார். எந்த வழியில் நாம் அவரை அணுகுகிறோமோ, அதே விதத்தில் அவர் நம்மை ஏற்றுக் கொள்வார். அவரே பகவத்கீதையில் கூறுகின்றார்:

யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே

தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்

மம வர்த் மானுவர்தந்தே

மனுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வஸ:

“அவர்களது சரணாகதிக்கேற்ப அவர்கள் எல்லோருக்கும் நான் பலனளிக்கின்றேன். ப்ருதாவின் மகனே, ஒவ்வொருவரும் எல்லா விதத்திலும் என் வழியையே பின்பற்றுகின்றனர் என்பதை அறிவாயாக.”

[ப.கீ. 4.11]

கோபிகள், கிருஷ்ணருடைய காதல் நாயகிகள், அவரை நாயகராக அடைவதற்காகத் தங்களது முற்பிறவிகளில் கடும் தவங்களை மேற்கொண்டிருந்தனர். அது போலவே கிருஷ்ணரை விளையாட்டுத் தோழனாக அடைய, அவருடன் விளையாடிக் களித்த கோகுலத்துப் பிள்ளைகளெல்லாம் தங்களது முன் பிறவிகளில் பெரும் தவங்களும், விரதங்களும் மேற்கொண்டவர்களாக இருந்தனர். எனவே கிருஷ்ணருடைய நண்பர்கள், உறவினர் மனைவிகள் இவர்கள் சாதாரண ஆத்மாக்களல்ல. நமக்கு கிருஷ்ண உணர்வு பற்றிய அறிவே இல்லாததால்தான் அவரது செயல்களை நாம் அற்பமானவையாகவும் முக்கியமற்றவையாகவும் எண்ணுகிறோமே தவிர, அவை உண்மையில் மிகவும் உன்னதமானவையே. நமது விருப்பங்களின் எல்லாப் பக்குவங்களும் அங்கே இருக்கின்றன. அடிப்படையில் நாம் என்னென்ன ஆவல்களைக் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றோமோ அவை எல்லாமே நாம் கிருஷ்ண உணர்விலிருக்கும் போது பூர்த்தியாகிவிடுகின்றன.

தம்மிடம் விளையாட எந்த நண்பனது அவசியமும் கிருஷ்ணருக்கிருக்கவில்லை. ஒரு மனைவியையும் அவர் நாடவில்லை. நமக்கு பூர்த்தியாக வேண்டிய சில ஆசைகள் இருப்பதால் நாம் ஒரு மனைவியை அடைகிறோம். ஆனால் கிருஷ்ணரோ தன்னிறைவு கொண்டவர் [பூர்ணம்]. பாங்கியில் ஆயிரம் பாலர்கள் வேண்டுமென ஒரு ஏழை வேண்டுமானால் விருப்பப்படலாம். ஆனால் கோடிக் கணக்காகப் பணமிருக்கும் ஒரு செல்வந்தனுக்கு அத்தகைய ஆசை இல்லை. கிருஷ்ணர் பரமபுருஷ பகவானாயின் அவர் ஏன் ஆசைப்பட வேண்டும்? உண்மையில் அவர் பிறரது ஆசைகளையெல்லாம் பூர்த்தி செய்பவர். மனிதன்

எண்ணுகிறான், கடவுள் நடத்துகிறார். கிருஷ்ணருக்கு ஏதாவது ஏக்கமிருந்தால், அவர் ஏதோ ஒரு குறை உள்ளவராகிவிடுவார். அவர் முழுமையற்றவராக இருப்பார். எனவே தீர்க்க வேண்டிய ஆசைகளேதும் தமக்கு இல்லை என்று இங்கு தெளிவாகக் கூறுகிறார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். எல்லா யோகிகளுக்கும் இறைவனான, யோகேஸ்வரரான அவர் எண்ணுவதெல்லாம் உடனே அடையப்பட்டு விடுகின்றன. ஏக்கத்திற்கு இடமேயில்லை. தனது பக்தரின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்யவே நண்பனாகவும், கணவனாகவுமாகின்றார் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர். கிருஷ்ணரை நண்பராக, தலைவராக, மகனாக, நாயகராக நாம் ஏற்றுக் கொண்டால் நாம் ஏமாற்றம் அடையவே மாட்டோம். ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் கடவுளுடன் ஒரு தனிப்பட்ட உறவுடையதே. ஆனால் தற்போது இந்த உறவு திரையிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கிருஷ்ண உணர்வில் நாம் முன்னேற்றமடைந்து செல்லும்போது, அது வெளிப்படும்.

தம்மில் முழுமை பெற்றவராகவும் ஏதும் செய்ய வேண்டிய அவசியமற்றவராகவும் பரமனான கடவுள் இருந்தும் கூட உதாரணத்திற்காகச் செயற்படுகிறார் அவர். இந்த ஜட உலகில் அவரது செயல்களினால் அவர் கட்டுப்பட்டவரல்ல. இதை அறிபவன் எவனோ அவனும் கூட, பின் விளைவுகள் கொண்ட செயல்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.

ஏவம் ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம

பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி:

குரு கர்மைவ தஸ்மாத் த்வம்

பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம்

“முற்காலத்தில் சுதந்திரம் பெற்ற ஆத்மாக்கள் எல்லாம் இவ்வுணர்வுடன் செயற்பட்டே, விடுதலை அடைந்தனர். எனவே முன்னோரின் வழியில் இந்தத் தெய்வீக உணர்வில் உனது கடமையை நீ செய்யக் கடவாயாக.”

[ப.கீ. 4.15]

ஆன்மீக வாழ்வில் வெற்றியடைந்துள்ள பெரும்

ஆசாரியர்களின் அடிச்சுவட்டில் பின் பற்ற வேண்டுமென்பது கிருஷ்ண உணர்வு முறை. பெரும் ஆசாரியர்கள், முனிவர்கள், பக்தர்கள், கர்மயோகத்தை வாழ்வில் ஆற்றிய ஞானிகளான மன்னர்கள் இவர்களால் காட்டப்பட்ட முன் மாதிரியைப் பின்பற்றி ஒருவன் செயற்பட்டால் அவனும் விடுதலை அடையலாம்.

குருக்ஷேத்திரப் போர்க்களத்தில், போரில் ஈடுபடுவதால் உண்டாகும் பின் விளைவுகளில் சிக்குவதைப்பற்றிய பெரும் பயங்கொண்டவனாயிருந்தான் அர்ஜுனன். எனவே, தமக்காக அவன் போரிடுவானேயாகில் எந்தவிதமான சிக்கலிலும் கட்டுப்பட வேண்டிய அவசியமே இருக்காது என்று அவனுக்கு உறுதி கூறினார் கிருஷ்ணர்.

கிம் கர்ம கிமகர் மேதி

கவயோப் யத்ர மோஹிதா:

தத்தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி

யக் ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸே' சுபாத்

"அறிவுடையோரும் கூட செயல் எது, செயலற்றதெது என்பதை முடிவு செய்வதில் குழம்புகின்றனர். செயலென்றால் என்ன என்று உனக்கு நான் விளக்குகிறேன். இதை அறிந்துவிட்டால் நீ எல்லாத் தீய செயல்களிலிருந்தும் விடுதலை பெற்று விடுவாய்."

[ப.கீ. 4.16.]

எது செயல், எது செயலல்ல என்பதை அறியாமல் மக்கள் உண்மையில் குழம்பிப் போயிருக்கின்றனர். பெரும் அறிஞர்கள் (கவயோ) கூட செயலின் இயற்கையைப் பற்றிக் குழம்பிப் போயிருக்கின்றனர் என்று இங்கே கிருஷ்ணர் குறிப்பிடுகின்றார். உண்மையான செயல்கள் எவை, போலியான செயல்கள் எவை, தக்க செயல்கள் எவை, தகாத செயல்கள் எவை, செய்யக் கூடாதவை எவை, மற்றவை எவை என்பதை அறிய வேண்டியது அவசியம். செயல்களின் தத்துவத்தை அறிந்து கொண்டுவிட்டால், ஜடத்தனையிலிருந்து நாம் விடுதலை அடைந்துவிடலாம். எனவே செயலாற்றுவது எப்படி

என்பதை அறிவது அவசியம். இதை அறிந்தால்தான் இந்த ஜட உடலைவிட்டுப் போகும்போது மீண்டும் உடலேற்குமாறு வலுக்கட்டாயப்படுத்தப் படாமல் நாம் ஆன்மீக வெளிக்குள் நுழைய முடியும். பதினேராம் அத்தியாயம் இறுதிப் பதத்தில் செயலின் கொள்கை ஸ்ரீ கிருஷ்ணரால் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மத் கர்ம க்ருன் மத் பரமோ
மத் பக்த: ஸங்க வர்ஜித
நிர்வைர: ஸர்வ பூதேஷு
ய: ஸ மாம் ஏதி பாண்டவ

“எனதன்பு அர்ஜுனா, எனது தூய பக்தித் தொண்டில் ஈடுபட்ட அன்பன் முற்செயல்களின் களங்கங்களினின்றும், மனக் கற்பனைகளினின்றும் விடுபட்டு எல்லா ஜீவன்களிடமும் அன்புடையவனாகி நிச்சயமாக என்னையே வந்தடைகிறான்.”

(ப.கீ. 11.55)

உ

பகவத் கீதையின் ஸாரத்தை புரிந்து கொள்ள இந்த ஒரு பதம் போதுமே. “என் செயலில்” ஒருவன் ஈடுபடவேண்டும். இது என்ன செயல்? பகவத் கீதையின் இறுதி உபதேசத்தில் அது விளக்கப்பட்டுள்ளது. தமக்குச் சரணடையுமாறு அர்ஜுனனிடம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அறிவுரை கூறுகின்றார். (ப.கீ. 18.66)

அர்ஜுனனது முன்மாதிரியினின்றும் கிருஷ்ணரால் அனுமதிக்கப்பட்ட செயல்களையே செய்யவேண்டும் என்பதை நாம் அறிகிறோம். இதுவே மனித வாழ்வின் லட்சியம். ஆனால் நாம் இதை அறியேமை. அறியாமையால் உடலுடன் அல்லது ஜட வாழ்வுணர்வுடன் இணைந்த செயல்களில் அளவுக்கு அதிகமாக நாம் ஆழ்ந்திருக்கிறோம். கிருஷ்ணர் அர்ஜுனனை போரிடச் சொன்னார். அர்ஜுனன் இதை விரும்பாவிட்டாலும் கூட கிருஷ்ணர் விருப்பப்பட: தால் இதைச் செய்தான் அர்ஜுனன். இந்த

உதாரணத்தைப் பின்பற்ற நாம் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

அர்ஜுனனின் செயல் ஏதாயிருக்க வேண்டுமென்று சொல்ல கிருஷ்ணர் அவன் முன்பிருந்தார்—நாமென்ன செய்வது? அர்ஜுனன் இன்னின்ன மாதிரிச் செயற்பட வேண்டுமென்று தாமே முன்னின்று கிருஷ்ணர் அறிவுரை வழங்கினார். ஆனால் நம்முன்பு கிருஷ்ணர் இல்லையே என்பதனால் நமக்கு வழிகாட்டியே இல்லை என்று நாம் முடிவு செய்துவிடக் கூடாது. நிச்சயமாக நமக்கும் வழிகாட்டி உள்ளது. பகவத் கீதையின் இறுதி அத்தியாயத்தில் நாம் செய்ய வேண்டிய முறையான செயல் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ய இதம் பரமம் குஹ்யம்
மத் பக்தேஷ்வ பிதாஸ்யதி
பக்திம் மயி பராம் க்ருத்வா
மாமேவைஷ்யத் யஸம் சய

ந ச தஸ்மாத் மனுஷ்யேஷு
கஸ்சின் மே ப்ரிய—க்ருத்தம்
பவிதா நசமே தஸ்மாத்
அன்ய: ப்ரியதரோ புவி.

“பக்தருக்குப் பரம ரகசியத்தை விளக்கும் ஒருவனுக்கு பக்தித் தொண்டு நிச்சயமாக உறுதி செய்யப்படுகின்றது. இறுதியில் அவன் என்னை வந்தடைவான். அவனைவிட எனக்குப் பிரியமான சேவகன் இவ்வுலகில் இல்லை, இனிமேலும் அவனை விட பிரியமானவன் இருக்கவும் போவதில்லை.”

(ப.கீ. 18/68.69)

எனவே பகவத்கீதையின் முறையைப் பிரச்சாரம் செய்து மக்களைக் கிருஷ்ண உணர்வினராக்குவது நமது கடமை. கிருஷ்ண உணர்வில்லாத தால் மக்கள் உண்மையிலேயே வாழிக் கொண்டிருக்கின்றனர். கிருஷ்ண விஞ்ஞானத்தை உலக முழுதும் நன்மை பெறுமாறு பரப்புவதில் நாமெல்லோரும் ஈடுபடவேண்டும். கிருஷ்ண உணர்வைப்

பரப்பும் நோக்கத்துடன் ஸ்ரீசைதன்ய மகாபிரபு தோன்றினார். ஒருவனது நிலை ஏதானாலும் கிருஷ்ண உணர்வை ஒருவன் கற்பிப்பானேயாகில் அவன் குருவாகக் கருதப் பட வேண்டும் என்று கூறினார் அவர். பகவத்கீதை, பாகவதம் இரண்டு நூற்களுமே கிருஷ்ண உணர்வினராவது எப்படி எனும் செய்தி நிறைந்தவை. இந்த இரண்டு புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஸ்ரீ சைதன்ய மகாப் பிரபு, உலகெங்குமுள்ள மக்கள் இந்தக் கிருஷ்ண விஞ்ஞானத்தை ஒவ்வொரு நகரத்திலும், கிராமத்திலும் பரப்ப வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டார். ஸ்ரீ சைதன்ய மஹா பிரபு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே. நமது முறையான செயலைப் பற்றிய கிருஷ்ணரின் குறிப்பாகவே இதை நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் பகவத் கீதையை உள்ளது உள்ளபடி அளிப்பதில் நாம் மிகவும் கவனமாக இருக்க வேண்டும். சுயநோக்கமும், சுயக் கருத்துரையுமின்றி அளிக்கவேண்டியது இன்றியமையாதது. சிலர் பகவத்கீதைக்கு தங்களது கருத்துரைகளை அளிக்கின்றனர். ஆனால் நாம் சொற்களை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறியது போலவே அளிக்கவேண்டும்.

கிருஷ்ணருக்காகச் செயலாற்றுவவனும் இவ்வுலகில் உள்ள மற்ற மனிதன் எவனைப் போலவுமே செயலாற்றுவதாகவே தோன்றினாலும் உண்மை அதுவல்ல. சாதாரண இராணுவவீரனைப் போலவே அர்ஜுனனும் சண்டையிட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவன் கிருஷ்ண உணர்வில் சண்டையிட்டதால், தனது செயல்களின் சிக்கல்களிலிருந்து விடுபட்டவனாக இருந்தான். இவ்விதமாக அவன் செயல் சாதாரணமான செயலாகத் தோன்றினாலுமே அது ஜடச் செயலேயல்ல. கிருஷ்ணரால் அனுமதிக்கப்பட்ட செயல்—அது ஏதாயினும்—அதற்குப் பின் விளைவில்லை. போரிடுவது நற்செயலல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் சில சமயங்களில், குருக்ஷேத்திரப் போர் போன்ற சந்தர்ப்பங்களில், இது இன்றியமையாத தேவையாகும். அதே சமயம், உலகின் கண்களுக்கு மிகப் பெருந்தன்மையானதாகவும் மனிதாபிமான முடையதாகவும் உலகுக்குத் தோன்றும் செயல்களை நாம்

செய்தாலும் அவை ஐடச் செயல்களுடன் நம்மைப் பிணைப்பவையாக ஆகி விடலாம். எனவே செயலல்ல முக்கியமானது. எந்த உணர்வுடன் செயல் செய்யப்படுகின்றது என்பதே முக்கியம்.

கர்மணோ ஹ்யபிபோதவ்யம்
போதவ்யம் ச விகர்மண:
அகர்மணஸ்ச போதவ்யம்
கஹநா கர்மணோகதி:

“செயலின் உட்பொருட்களை விளங்கிக் கொள்வது கடினம். எனவே செயல் என்பதென்ன, செய்யக் கூடாது என்ன, செயலற்றதென்பதென்ன என்பதை ஒருவன் அறியவேண்டும்.”

(ப.கீ. 4.17)

‘கர்ம’ வழி மிகவும் சிக்கலானது. எனவே கர்மம், விகர்மம், அகர்மம் இவற்றின் வேறுபாடுகளை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். கிருஷ்ண உணர்வில் ஈடுபட்டுவிட்டாலே எல்லாம் தெளிவாகிவிடும். இல்லாவிடில் சிக்கிக்கொள்ளாமலிருப்பதற்காக, எதைச் செய்யவேண்டும், எதைச் செய்யக் கூடாது என்பவைகட்கிடையே நாம் தாரதம்மியப் படுத்த வேண்டியிருக்கும். சாதாரணமாக வாழ்க்கையில் நாம் அறியாமல் சில சமயம் ஏதாவது சட்டத்தை மீறி நடந்து பலன்களை அனுபவிக்க வேண்டியவர்களாகி விடுகிறோம். அது போலவே இயற்கையின் நியதிகளும் கூட மிகவும் கடுமையானவையும், கண்டிப்பானவையும், எந்த விதமான சாக்குப் போக்கையும் ஒத்துக் கொள்ளாதவையுமாகவே இருக்கின்றன. நெருப்பு சுடும் என்பது இயற்கை விதி. ஒரு குழந்தை தொட்டாலும் கூட, அதன் அறியாமை, அப்பாவித்தனத்தையும் எண்ணாமல் நெருப்பு சுட்டு விடுகின்றது அல்லவா? எனவே இயற்கையின் கடுமையான விதிகள் நம்மைத் துயரத்தில் பிணிக்காதவாறு நாம் செய்ய வேண்டிய செயல்களை மிகக் கவனமாகத் தெளிந்தறிய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். எனவே என்ன செயலைச்

செய்ய வேண்டும், எதைச் செய்யக் கூடாது என்பதை அறிவது மிகவும் இன்றியமையாதது.

'கர்மம்' என்பது விதிக்கப்பட்ட கடமைகளைக் குறிப்பது. விகர்மம் என்பது கடமைகளுக்கெதிரான செயல்களைக் குறிப்பது. அகர்மம் என்பது பின் விளைவுகளே இல்லாத செயல்களைக் குறிப்பது. அகர்மச் செயல்களை ஆற்றும் போது பின் விளைவுகள் இருப்பது போலத் தோன்றினாலும் உண்மையில் அவை இல்லை. கிருஷ்ணரது வழி நடத்தலின் கீழ் நாம் செயற்படும் போது, பின் விளைவுகளே இல்லை. நாமாக யாரையாவது கொன்றால், நாட்டுச் சட்டத்தின் கீழ் நாம் தண்டனைக்குட்பட வேண்டியதுதான். நமது இத்தகைய செயல்கள் விகர்மங்கள். ஏனெனில் சட்ட நியதிக்குட்பட்ட செயல்களுக்கு எதிரானவை அவை. ஆனால் அரசாங்கம் நம்மை இராணுவத்தில் சேர்த்து, நாம் போரிளீடுபட்டிருக்கும் போது யாரையாவது கொன்றால், அது நமக்குத் தண்டனையைத் தராது. ஏனெனில் அது அகர்மம். முதல் நிகழ்ச்சியில் நாம் நமது மனம்போன படி நடந்து கொண்டோம், மற்றதில் அரசாங்கச் சட்டப்படி நாம் கடமையாற்றினோம். அதுபோலவே கிருஷ்ணரது நியதிகளின் கீழ் நாம் செயலாற்றினால், அந்தக் கடமைகள் 'அகர்மம்' என அழைக்கப்படுகின்றன. அத்தகு செயல்களுக்குப் பின் விளைவுகள் இல்லை.

கர்மண் யகர்மய: பஸ்யேத்

அகர்மணி சகர்ம ய:

ஸ புத்தி மான் மனுஷ்யேஷு

ஸ யுக்த: க்ருத்ஸன கர்மக்ருத்.

“செயலின்மையைச் செயலிலும், செயலைச் செயலின்மையிலும் எவன் காண்கின்றானோ அவனே மனிதரில் அறிவுடையவனாகிறான். எல்லாவிதமான செயல்களிலும் ஈடுபட்டிருந்தாலும் கூட அத்தகையோன் அப்பாற்பட்ட உன்னத நிலையிலிருப்பவனாகிறான்.”

(ப.கீ. 4.18.)

செயல்களிருந்தும் பின் விளைவுகளில்லாமலிருப்பதை, அகர்மத்தின் இயற்கையை, உண்மையில் காணக்

கூடியவன், உள்ளதை உள்ளபடி அறிபவனாகிறான். கர்மத்தின் பின் விளைவுகளைத் தவிர்க்க முயல்பவனையே 'அகர்மணி' என்னும் சொல் குறிக்கின்றது. கிருஷ்ண உணர்வுடன் தனது செயல்களை இணைப்பதனால் ஒருவன், பலவித செயல்களைச் செய்பவனாக இருந்தாலும், விடுபட்டவனாக ஆகி விடுகிறான். குருகேஷத்திரப் போர்க்களத்தில், அர்ஜுனன் போரிடுவதிலே ஈடுபட்டான், துர்யோதனின் பக்கமிருந்தவர்களும் தான் போரிலீடுபட்டனர். அர்ஜுனன் பின் விளைவுகளிலிருந்தும் விடுபட்டவனேயென்பதையும், துரியோதனின் நிலையோ அவ்வாறல்ல என்பதையும் நாம் இங்கு உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். வெளிக்கு இரு கட்சிகளுமே சண்டையிட்டுக் கொள்வது போலவே தோன்றினாலும், கிருஷ்ணரது ஆணைக்குக் கீழ் சண்டையிடுவதனால் அர்ஜுனனுக்குப் பின்விளைவுகளில்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கிருஷ்ண உணர்வில் யாரேனும் செயலாற்றுவதைக் காணும்போது, அவனது செயல்கள் பின் விளைவுகளெதையும் உண்டாக்குவதில்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அத்தகு செயலைக்கண்டு, புரிந்து கொள்ளக் கூடிய மனிதனே அறிவு சான்றவன் [ஸ புத்திமான்]. ஒருவன் என்ன செய்கிறான் என்பதைப் பார்ப்பதில்ல-எதற்குச் செய்கிறான் என்பதைப் பார்ப்பதே நுணுக்கம்.

உண்மையில் அர்ஜுனன் மிகவும் கோரமான தொழிலில்தான் போர்க்களத்தில் ஈடுபட்டிருந்தான். ஆயினும் அவன் கிருஷ்ண உணர்வில் இருந்ததால் அவன் பின்விளைவுகளை அனுபவிக்கவில்லை. நாம் நல்லதென்று கருதும் சில செயல்களை நாம் செய்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் அவற்றைக் கிருஷ்ண உணர்வில் நாம் செய்யாவிடில், பின்விளைவுகளை அனுபவிக்க நேரிடுவது நிச்சயமே. சாதாரணமான கண்ணோட்டத்தில் போரிட வேண்டாமென்று அர்ஜுனனின் முதல் முடிவு 'நல்ல'தாகவே தோன்றலாம், ஆனால் ஆன்மீகக் கண்ணோட்டத்திலே அது சரியன்று. நற்செயல்களைச்

செய்யும்போது நாம் சில பலன்களை அடைகிறோம். நல்ல குடும்பத்தில், செல்வந்தனின் அல்லது அறிவுநிறைந்த அந்தணனின் குடும்பத்தில் நாம் பிறக்கலாம். மிக்க செல்வமுடையவராகவோ, கல்வி நிறைந்தவராகவோ அல்லது பேரழகு கொண்டவராகவோ நாம் ஆகலாம். அதே சமயம், தீய செயல்களைச் செய்தால் தாழ்ந்த குலங்களிலோ அல்லது மிருக சமூகத்திலோ, மூடராகவோ, கல்வியறிவு அற்றவராகவோ, மிக அருவருப்பான தோற்றம் உடையவராகவோ நாம் பிறக்கலாம். நற்செயல்களில் ஈடுபட்டு நாம் நற்பிறவி எடுத்தாலும்கூட, செயல்கள், அவற்றின் விளைவுகள் இவற்றின் கடும் நியதிகளுக்கு உட்பட்டவர்களாகவே நாம் இருப்போம். ஜட உலகின் நியதிகளிலிருந்து தப்புவதே நமது முக்கிய நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். இதை நாம் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால், பெருங்குலங்கள் செல்வம், நற்கல்வி, அழகான உடல் இவற்றால் நாம் கவரப்படுவோம். ஜடவாழ்விற்கான இந்த வசதிகளை எல்லாமே உடையவர்களாக நாம் இருப்பினும்கூட பிறப்பு, இறப்பு, மூப்பு, பிணி இவற்றினின்றும் நாம் விடுபடுவதில்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். இவற்றைப் பற்றி நமக்கு முன்னறிவிப்புக் கொடுக்கவே பகவத் கீதையில் பின்வருமாறு ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எச்சரிக்கை செய்கிறார்:

ஆப்ரஹ்ம புவனாஸ்லோகா:

புனராவர்திஞ்ஞான

மாமுபேத்யது கௌந்தேய

புனர்ஜன்ம ந வித்யதே

“ஜட உலகில் மிக உயர்ந்த கிரகங்களிலிருந்து மிகத் தாழ்ந்தவரை எல்லா இடங்களுமே மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பும் இறப்பும் நிகழும் துன்பமயமானவைகளே”

(ப.கீ. 8.16.)

இந்த உலகின் மிக உயர்ந்த கிரகமான பிரம்ம லோகத்தில் கூட மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பும் இறப்பும் நிகழ்கின்றன. இவற்றினின்றும் விடுபட நாம் கிருஷ்ண

உலகிற்கே செல்லவேண்டும். பணக்காரனாகவும் அழகனாகவும் இருப்பது மிக நன்றாகவே இருக்கலாம். ஆனால் எவ்வளவு நாளைக்கு அப்படி இருக்க முடியும்? அது நமது நிரந்தர வாழ்வல்ல. சுற்றறிந்தவராகவும், செல்வந்தராகவும், அழகராகவும் நாம் ஐம்பது அறுபது அல்லது ஒரு நூறு வருடங்கள் நாம் இருக்கலாம். ஆனால் உண்மையான வாழ்வு ஐம்பது, நூறு வருடங்கட்கோ, ஆயிரம் அல்லது கோடி வருடங்கட்கோ மட்டுமே நீடிப்பதல்ல. நாம் நித்தியமானவர்கள். எனவே அழிவற்ற வாழ்க்கையை அடைவதன்றோ நமது நோக்கமாக இருக்கவேண்டும்? இதை நாம் அடையவில்லை என்பதே நமது உண்மையான பிரச்சனை. நாம் கிருஷ்ண உணர்வினராகிவிட்டால் இந்தச் சிக்கலைத் தீர்த்து விடலாம்.

இவ்வுடலை நாம் கிருஷ்ண உணர்வில் நீத்தோமாயின், இந்த ஜட உலகுக்கு மீண்டும் வரவேண்டிய தேவையே நமக்கு இல்லை. ஜடஇருப்பையே ஒரேயடியாகப் புறக்கணிப்பதே இலட்சியம். ஜடஉலகில் நமது நிலையை முன்னேற்றிக் கொள்வதல்ல. சிறையிலே தனது நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்துகொண்டு முதல்தர கைதியாக ஒருவன் விரும்பலாம். அரசும் அவனுக்கு 'A' வகுப்பு நிலையைத் தரலாம். ஆனால் அறிவுடையோன் எவனுமே முதல்தர கைதியாவதால் திருப்தியடைய மாட்டான். சிறையிலிருந்தே வெளியேறத்தான் அவன் விரும்பவேண்டும். ஜடஉலகில் நம்மில் சிலர் 'A' வகுப்பினர், சிலர் 'B' அல்லது 'C' வகுப்பினரான கைதிகள்—ஆனால் எந்தவிதத்திலும் நாமெல்லாம் சிறைப்பட்டவர்களே. உண்மை ஞானம் வெறுமே ஒரு எம்.ஏ. அல்லது பி.எச்.டி. பட்டத்தைப் பெறுவதல்ல, வாழ்வின் இந்த ஆதாரப் பிரச்சனைகளை உணர்ந்து கொள்வதில்தான் இருக்கின்றது.

யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா:

காம ஸங்கல்ப வர்ஜிதா:

ஞானாக்ஷி தக்த கர்மாணம்

தமாஹு பண்டிதம் புதா:

“புலன் நுகர்வு இச்சை முற்றிலுமற்ற செயல் செய்பவனே முழு அறிவுடையவனாக அறியப்படுவான். பக்குவமான அறிவெனும் நெருப்பால் எரிக்கப்பட்ட பலன் விளைவுச் செயல்களின் கர்த்தா [செய்பவன்] என அவன் கற்றறிந்த முனிவர்களால் கூறப்படுகின்றான்.”

‘பண்டிதம்’ என்றால் கற்றறிந்தவன் என்றும் “புதா” என்றால் பயிற்சி மிக்கவன் என்றும் பொருள். பத்தாவது அத்தியாயத்திலும் ‘புதாபாவஸமன்விதா’ எனும் பதத்தில் இந்த ‘புதா’ எனும் சொல்லை நாம் காண்கிறோம். (ப.கீ. 1.0.8) பகவத்கீதையின்படி ஒரு சர்வ கலாசாலையிலிருந்து நிறையக் கல்வி கற்றிருந்தால் மட்டுமே ஒருவன் அறிஞனாகிவிட மாட்டான். எல்லாவற்றையும் சம நிலையில் காணக் கூடியவனே அறிஞன் என்று பகவத் கீதையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

வித்யாவினய ஸம்பன்ஸே

ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்தினி

ஸுனிகேன ஸ்வபாகேச

பண்டிதா: ஸமதர்ஸின:

(ப.கீ. 5.18)

இந்தியாவில் வேதப் பண்பாட்டின்படி கற்றறிந்த அந்தணனே சமூகத்தின் முதல் தர, உயர்தர மனிதனாகக் கருதப்படுகிறான்; பண்டிதன் அல்லது கற்றறிந்த பேரறிஞன். அத்தகைய அந்தணனை ஒரு நாய் அல்லது தாழ்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்த, நாய் தின்னுகின்ற ஒரு கீழோன் இவருடன் ஒரு நிலையிலேயே காண்கிறான். அதாவது மிக உயர்ந்தோர், மிகத் தாழ்ந்தோர் இவரிடையே அவன் வேற்றுமை பாராட்டுவதில்லை. கற்றறிந்த பிராமணனாக இருப்பது, நாயாக இருப்பதைவிட மேலல்ல என்று இதற்குப் பொருள்? இல்லை! அப்படியில்லை! ஆனால் பண்டிதன் அவர்களை ஒன்றாகக் காண்கிறான். ஏனெனில் அவன் ஆத்மாவைக் காண்கிறான், தோலையல்ல. ஒரு போன்ற ஆத்மாவை ஒவ்வொரு உயிர்வாழியிலும் காணும் கலையைக் கற்றவனே பண்டிதன். ஏனெனில் உண்மையில் ஒவ்வொரு உயர்வாழியும் ஒரு ஆன்மப்

பொறியே, முழு ஆன்ம முழுமையின் அங்க உறுப்பே. எல்லோரிலும் ஆன்ம ஒளித்துணுக்கு ஒன்றே, விதவிதமான உடைகளால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றது, என்பதே உண்மை. ஒரு பெரியமனிதன் அழுக்குச் சட்டை போட்டுக் கொண்டு வந்தால் அவன் மதிக்கப்படக் கூடாது என்று பொருளில்லை. பகவத் கீதையில் உடல் ஆத்மாவால் அணியப்படும் விதவிதமான சட்டைகளுக்கு உதாரணப் படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வாஸாம்சி ஜீர்ணணி யதா விஹாய
நவானி க்ருஹ்ணதி நரோபராணி
ததா சரீராணி விஹர்ய ஜீர்ணான்
அன்யானி ஸம்யாதி நவானி தேஹி

“பழைய சட்டைகளைக் களைந்து ஒருவன் புதியவற்றை அணிந்து கொள்வது போலவே பழைய உபயோகமற்ற உடல்களைக் களைந்து ஆத்மா புதிய உடல்களை ஏற்கின்றது.”

(ப.கீ. 2.22)

ஒரு உயிர்வாழியைப் பார்க்கும்போதெல்லாம், “இதோ ஒரு ஆத்மா” என்றே நாம் நினைக்க வேண்டும். வாழ்வின் அத்தகைய ஆன்மீகக் கண்ணோட்டத்தை உணரக் கூடியவனே பண்டிதன். பண்டிதனுடைய தகுதி அல்லது கல்வியின் உண்மைத் தரம் என்பது சாணக்கியரால் பின் வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

“மனைவியைத் தவிர எல்லாப் பெண்களையும் கற்றோன் தாயாகவே மதிக்கிறான். எல்லா ஜடச் செல்வங்” பும் தெருக்குப்பையாகவே காண்கிறான். பிறரது துன்பத் தனதாகவே உணர்கின்றான்.” பகவான் புத்தரும் சொல்லிலும், செயலிலும், மிருகங்களைக் கூட நாம் துன்புறுத்தக் கூடாது என்கிறார். இதுவே ஒரு பண்டிதனின் தகுதி. இதுவே வாழ்வின் தரமாக இருக்க வேண்டும். எனவே ஒருவனது வாழ்வுக் கண்ணோட்டம், அதற்கேற்ற அவனது செயல் தன்மை இவற்றிற்கேற்பவே ஒருவனைக் கற்றோனாகக் கருத வேண்டுமே தவிர, அவனது கல்லாரிப் பட்டங்களை வைத்தல்ல, என்பதைப் புரிந்து கொள்ள

வேண்டியது அவசியம். பகவத் கீதையினின்று பண்டிதன் எனும் சொல்லின் பொருள் இதுவே. அது போலவே 'புதா' எனும் சொல், நூல்களின் பயிற்சியில் நல்ல தேர்ச்சியைக் குறிப்பது. இத்தகு உணர்வு மற்றும் நூற்றேர்ச்சியின் பலன்கள் பின் வருமாறு கீதையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ
மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்ததே
இதி மத்வா பஜந்தே மாம்
புதா பாவ ஸமன்விதா:

"நானே எல்லா பெளதிக, ஆன்மிக உலகங்களின் மூலமும்; எல்லாம் என்னிலிருந்தே தோன்றுகின்றன. இதை அறிந்த அறிஞர் எனது பக்தித் தொண்டில் ஈடுபட்டு தங்கள் இதயபூர்வமாக என்னையே வழிபடுகின்றனர்."

(ப.கீ. 10.8.)

மிகத் தேர்ந்தவன் அல்லது 'புதா' என்பவன் கிருஷ்ணரே எல்லாத் தோற்றங்களின் மூலம் என்பதை அறிந்தவனே. நாம் காணும் எல்லாமே கிருஷ்ணரினின்றும் தோன்றியவையே. கோடிகோடி வருடங்களாக ஒளி சூரியனிலிருந்து வீசுகின்றது, இருந்தும் சூரியன் அப்படியே இருக்கிறது. அது போலவே எல்லா பெளதிக ஆன்மிகச் சக்திகளும் கிருஷ்ணரிடமிருந்தே வருகின்றன. இதை அறிவதன் விளைவாக ஒருவன் கிருஷ்ண பக்தனாகின்றான்.

இவ்வாறாக கிருஷ்ண உணர்வில் செயலாற்ற வேண்டுமென்பதை அறியும் ஒருவன், இந்த ஐட உலகைத் துய்க்க வேண்டும் என்ற இச்சையை முற்றிலும் துறந்தவனாக, உண்மை அறிஞனாக இருக்கிறான். உலகில் ஒவ்வொருவரும் காமத்தாலேயே உழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் அறிஞனே இந்தக் காமத்தின் கொடுங்கோலாட்சியினின்று விடுதலை பெற்றவனாக இருக்கிறான். [காம ஸங்கல்ப வர்ஜித]. இது எவ்வாறு சாத்தியம்? 'ஞானாக்னி தக்த கர்மானம்.' ஞான நெருப்பு எல்லாத் தீய செயல்களின் பின்விளைவுகளையும் பொசுக்கிவிடுகின்றது. இதுவே தூய்மை செய்பவற்றில்

மிகச் சக்தி வாய்ந்தது. இந்தக் கிருஷ்ண உணர்வின் உன்னத அறிவை, ராஜ வித்யா எனும் அறிவின் அரசனை, அடைய முயற்சி செய்வதில் மட்டுமே நமது வாழ்க்கைக்குப் பொருளும் நோக்கமுமிருக்கின்றது.

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILLOOR - 630 307 /
(NEAR) KARAIKUDI
(PHONE: -436845)

அரும் பொருள் அகராதி

அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி= நான் ஆத்மா, ஜடமல்ல என அறியும் உன்னத அறிவு; அஹிம்ஸா= எந்த உயிரினத்திற்கும் தீங்கிழையாதிருத்தல்; அகர்ம= நல்ல, தீய பலன்களில்லாத செயல்கள்; அனுமான= கேள்விச் சான்று; அர்ச்ச விக்ரஹ= மரம், கல் அல்லது வேறு ஜடப் பொருளில் வடிக்கப்பட்ட விக்கிரகமான இறைவனின் தோற்றம்; அனஸூய= அழுக்காற்றற்ற; அவதாரம்= ஆன்மீக அகிலத்தினின்று பௌதிக அகிலத்தில் தன் விருப்பப்படி தோன்றுபவர்; பகவான்= அறிவு, செல்வம், வலிமை, அழகு, புகழ், துறவு இவற்றை முழுமையாகக் கொண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்; பிரமச்சாரி= உடலுறவிலீடுபடா மாணவர்; தானம்= ஈகை; ஜீவன்கள்= தனித்தனியான ஆத்மாக்கள்; காலம்= நித்திய காலம்; கர்மம்= வேத நூற்களில் விதிக்கப்பட்ட செயல்கள், கடமைகள்; கர்மிகள்= பலனை நோக்கிச் செயற்படுவோர்; கீர்த்தனம்= இறைவனின் புகழை இடையருது பாடுதல்; மஹாத்மா= பெரியோர்; மூடா= மிருகங்களிலும் தாழ்ந்த முட்டாள்கள்; முக்தி= விடுதலை; பரம= இணையற்ற; உயர்வற்ற; ப்ரக்ருதி= ஜட இயற்கை; ப்ரஸாதம்= கிருஷ்ணருக்குப் படைக்கப்பட்ட உணவு; ப்ரத்யக்ஷ= நேரடி உணர்வுச் சான்று; ராஜ வித்யா= அறிவின் அரசன்; ஸப்த= உயர் அதிகாரிகளிடமிருந்து உண்மைகளை அறியும் வழி; ஸாது= புனிதமான மனிதன்; சக்தி= வலிமை; ஸம்சாரம்= பிறப்பு இறப்புச் சுழல்; தபஸ்ய= தவம்; விகர்ம= ஒருவனது கடமைகட்கு எதிரான செயல்கள்; யக்ஞ= யாகம்; யோகேஸ்வர= எல்லா யோகிகளுக்கும் இறைவனான கிருஷ்ணர்.

International Society for Krishna Consciousness

INDIA

Ahmedabad, Gujarat—7, Kailas Society,
Ashram Rd., 380 009/49935; Bangalore, Karnataka—
34/A, 9B Cross, West of Chord Rd., Rajajinagar 2nd Stage,
560 001 (mail: P.O. Box 5181)/60 418, Baroda, Gujarat—
18 Sujata Society Gorn Rd., 390 015/66499; Bhubaneswar,
Orissa—National Highway No. 5, Nayapali, 751 001/
53125; Bombay, Maharashtra—Hare Krishna Land, Juhu
400 049/566-860; Calcutta, W. Bengal—3 Albert Rd.,
700 017/443757; Chandigarh, The Punjab—Hare Krishna
Land, Dakshin Marg, Sector 36-B, 160 016/26674;
Chhaya (Haridwar), W. Bengal—Thakur Haridas
Sripadhari Sevashram, P.O. Chhaya, P.S. Bongaon,
Dist. 24 Parganas; Gauhati, Assam—Post Bag No. 127,
781 001; Hyderabad, A.P.—Hare Krishna Land, Nam-
pally Station Rd., 500 001/51018; Imphal, Manipur—
Tiddim Rd., Shangkhaipou 795 001; Indore, M. P.—
Krishna Balaram Mandir Branch Office, 24/1 Race
Course Road, Jaipur, Rajasthan—Krishna Balaram
Mandir Branch Office, 11C Bani Park, Jai Singh Road;
Kanpur, Uttar Pradesh—Krishna Balaram Mandir
Branch Office, 3/253 Vishnupuri; Madras, Tamil Nadu—
232 Kilpaik Garden Road, Madras 600 010; Mayapur,
W. Bengal—Shree Mayapur Chandrolaya Mandir, P.O.
Shree Mayapur Dham (District Nadia); New Delhi—
M-119 Greater Kailash I, 110 048/625-590; Surat,
Gujarat—21-A Dhawani Apts., Athwa Lines, 395 007/
87668; Trivandrum, Kerala—P. B. No. 5093, Fort PO,
695023; Vrindavan, U.P.—Krishna-Balaram Mandir,
Bhaktivedanta Swami Marg, Raman Reti, Mathura/178.
FARMS: Hyderabad, A.P.—O. Dabulpur
Village, Medchal Taluq, Hyderabad District, 501 401;
Mayapur, W. Bengal—(contract ISKCON Mayapur).
RESTAURANTS: Bombay—Hare Krishna
Land; Vrindavan—Krishna-Balaram Mandir.

HARE KRṢṂA HARE KRṢṂA KRṢṂA KRṢṂA HARE HARE HARE RĀMA HARE RĀMA RĀMA RĀMA HARE HARE

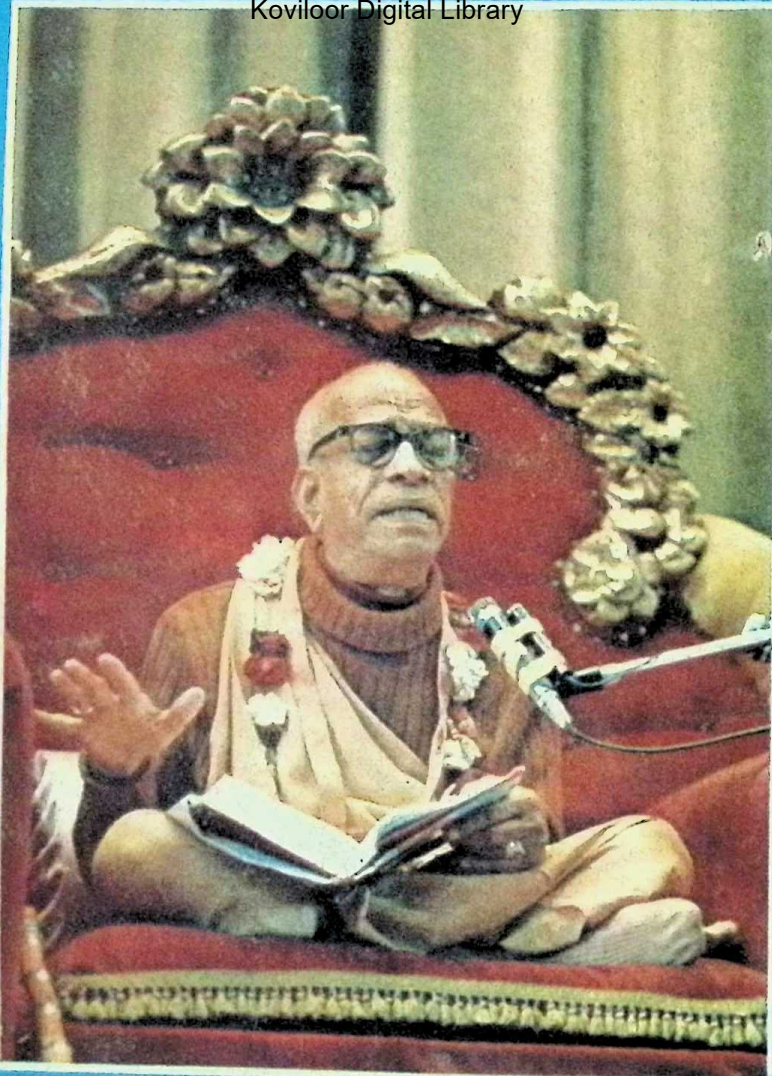
WHAT IS A MANTRA? In Sanskrit, *man* means "mind" and *tra* means "freeing." So a *mantra* is a combination of transcendental sounds that frees our minds from anxiety.

Ancient India's Vedic literature singles out one *mantra* as the *mahā* (supreme) *mantra*. The *Kali-santarana Upanisad* explains, "These sixteen words—Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna Krishna, Hare Hare/Hare Rāma, Hare Rāma, Rāma Rāma, Hare Hare—are especially meant for counter-acting the present age of quarrel and anxiety."

Five centuries ago, while spreading the

mahā-mantra throughout India, Śrī Caitanya Mahāprabhu prayed, "O Supreme Lord, in Your name You have invested all Your transcendental energies."

The name *Kṛṣṇa* means "the all-attractive one," the name *Rāma* means "the all-pleasing one," and the name *Hare* is an address to the Lord's devotional energy. So the *mahā-mantra* means, "O all-attractive, all-pleasing Lord, O energy of the Lord, please engage me in Your devotional service." Chant the Hare Krishna *mahā-mantra* and your life will be sublime.

தெய்வத்திரு பக்திவேதாந்த
சுவாமி பிரபுபாதாவின்
உபதேசங்கள்